Altın Işık

Yeni Yılınız Kutlu Olsun

SAYI : 1
250 KURUŞ
OCAK
1965

AYLIK ÇOCUK DERGİSİ

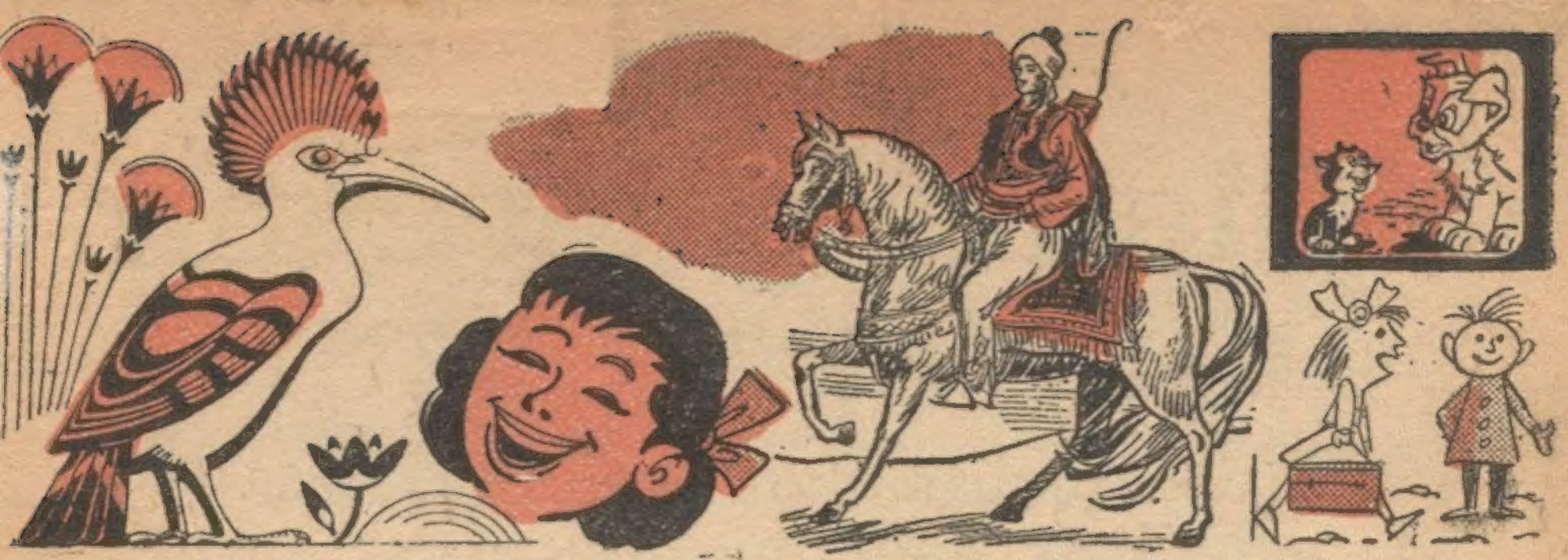

Altın Işık

AYLIK ÇOCUK DERGİSİ
SAYI : 1 — OCAK 1965

Başlıca Konular

Sayfa
2 MİLLETİN GELECEĞİNİ ÇOCUKLAR GÖSTERİR
3 AHLÂK VE DİN
Öğütleri, bilgileri
4 MEŞHUR ÇOCUKLAR
Besteci Mozart
7 YILBAŞI NEDİR?
9 KÜÇÜK SATICI KIZ
Andersen'den Yılbaşı Masalı
12 BAHTİYAR PRENS
Oscar Wilde'dan hikâye
28 OYUN - EĞLENCE
28 DOKTORUNUZ DİYOR Kİ
31 SİHİRLİ FIRILDAK
33 HUT HUT KUŞU
Eski bir Mısır hikâyesi
55 İLK İNSANLAR NASIL YAŞARDI?
58 USTA KEMANCI
85 ALVİN VE KANGURULAR
Resimli roman
89 SEVİMLİ EJDERHA NİLİ
Resimli hikâye
97 ALTIN NEHRİN KRALI
Tam bir roman
121 KÜÇÜK BAHÇIVANIN KÖŞESİ
124 ASLAN KRAL
126 AĞAÇKAKAN

SAHİBİ
Celâl Demiray
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Oğuz Özdeş
YAYINLAYAN
Türkiye Yayınevi
İDARE YERİ
Ankara Caddesi
No. 36 — Istanbul
TELEFON
22 37 14
BASILDIĞI YER
Türkiye Basımevi

Sayısı 250 Kuruş
Yıllık Abonesi 30,
Altı Aylığı 15 Lira
BASKI TARİHİ
30 Aralık 1964

Bu dergi Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Milletin geleceğini çocuklar gösterir

Sizlerin çalışmaları, başarıları Türk milletinin kaderini çizecektir . . .

GELECEĞİN neler getireceğini kimse bilemez. Gelecekte neler olacağını biliyorum diyenler FALCILAR'dır. Gelecek bilinmez; fakat sezilir. Dünkü ve bugünkü olup bitenler, işlerin nereye doğru gittiğini az çok gösterir ve insan bu işaretlere bakarak geleceği SEZER.

Geleceğe ait sezilerin en büyüğü, en önemlisi millete ait olanıdır. Bir şahsın, bir ailenin geleceğini tahmin etmek, sezmek biraz daha kolaydır. Fakat bir milletin geleceğini görmek, sezmek çok daha güçtür. Güçtür amma, bunun da sezdirici, gösterici, işaretçisi vardır ve bunu sağlayan ÇOCUKLAR'dır.

Kitap, haracakla bitmeyen tek servettir.

Çocuklar iyiye doğru gidiyorlarsa ve anneleri, babaları, öğretmenleri onları iyi yetiştirmişse, millet iyiye gidiyor demektir. Çocukların gidişi bu derece önemlidir ve işaret vericidir.

Bundan dolayı siz Türk çocukları, Türkiye'nin ve Türk milletinin refahını, şerefini her an göz önünde bulundurmağa ve kendilerinizi bu büyük hedefe yöneltmeğe mecbursunuz. Çünkü sizlerin çalışmaları ve başarıları, milletimizin geleceği ile yakından ilgilidir.

ALTIN IŞIK, sizlerin iyi yetişmesinde biraz olsun yardımcı olabilirse, ne mutlu bize.

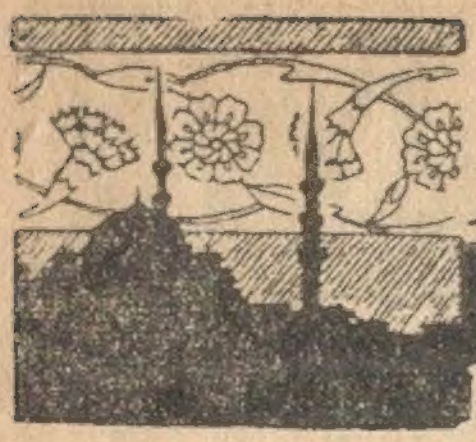

AHLÂK ve DİN ÖĞÜTLERİ-BİLGİLERİ

Nizamlardan, Kanunlardan, hatta Anayasa'dan daha yüksek ve daha büyük olan nedir ?

OKULUNUZUN nizamları var. Öğretmenler başta olmak üzere, hepiniz ona bağlısınız. İnsanlar arasındaki muameleleri, alış verişleri kanunlar düzenler. Millet ve hükümet düzenini ANAYASA dediğimiz temel kanun sağlar. Anayasa'dan daha büyük kanun yoktur. Bütün kanunlar, nizamlar, hükümet ve belediye talimatnameleri, buyrukları hep o temel kanuna dayanır ve kimse onun dışına çıkamaz. Cumhurbaşkanı da o kanuna bağlıdır.

Yalnız Türkiye'de değil, bütün dünyada durum böyledir. Her milletin, devlet olarak, temel nizamını kendi anayasası sağlar, demek oluyor ki, her millette kanunların anası, babası, atası ANAYASA'dır.

Şimdi siz bana soracaksınız : Mademki nizamların temeli Anayadır, ondan daha büyük, daha yüksek başka bir şey olamaz. Şu halde, niçin bize (Daha yüksek ve daha büyük) birşey aratıyorsunuz?

Böyle sormakla haklısınız. Haklısınız ama, benim de size söyliyeceğim bir tek kelimem var : Nizamlardan, kanunlardan, hattâ Anayasa'dan daha yüksek ve daha büyük olan AHLÂK'tır.

Bu kadar önemli ve bir milletin ruhu demek olan AHLÂK'ı kısaca ve çabucak anlatıvermek elbette mümkün değildir. Bu kadar büyük bir şeyi sizlere anlatmayı, sizleri bu kadar büyük bir şeyle karşı karşıya getirmeği uygun görmiyenler bile vardır. Fakat ben bu fikirde değilim. Zeki Türk çocukları, her ay bu köşede benim söyliyeceklerimi okudukça ve o sözler üzerinde yavaş yavaş düşündükçe AHLÂK kadar büyük bir konuyu derinden derine kavrıyacaklardır. Birçok büyüklerin iyice bilmedikleri bu büyük konu üzerinde söz sahibi olacak bir hale geleceklerdir. O zaman ben de sizlerle öğüneceğim.

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

MEŞHUR ÇOCUKLAR

BESTECİ MOZART

4 yaşında piyano çalıyor, 6 yaşındayken besteler yapıyordu..

WOLFGANG Amadeus Mozart, 1756 yılında Avusturya'nın Salzburg Şehrinde doğdu. Babası tanınmış bir besteciydi. Son derece zeki ve kabiliyetli bir çocuk olan Mozart daha üç yaşındayken piyano çalıyor ve oyun oynarken durmadan şarkılar mırıldanıyordu. Dört yaşına geldiği zaman piyanoda küçük parçaları kusursuz çalıyordu. Hele altı yaşına basınca büyük bir adam gibi besteler yapmaya başladı. Bu arada Matematiğe de meraklıydı. Eline kalem kâğıt geçirince türlü türlü matematik problemleriyle uğraşıyordu.

Küçük Mozart'ın müzik kabiliyetini sezen babası onunla meşgul oluyor ve bilgisini artırmak için ders veriyordu. 1762 yılında küçük Mozart, herkesin ilgisini çekti. Onun küçük bir dahi olduğu kulaktan kulağa yayılmıştı. Artık küçük çocuk piyanoyu da kusursuz çalıyordu. Babası onu bütün Avrupa'ya tanıtmak gayesiyle bir seyahate çıkarmayı uygun buldu. Böylece Mozart, on bir yaşındaki ablası Nannerl ve babası, Viyana'ya gittiler.

Küçük bestekârın şöhretini İmparator bile duymuştu. Bu yüzden Mozart'ı sarayına davet edip kendi arabasını yolladı. Saraya gidince Nannerl ve babası çekingen bir tavır takındılar. Çünkü İmparatorun karşısına çıkmak büyük bir şerefti ve herkes saraya giremiyordu. Yalnız Mozart, son derece sakindi. Hat-

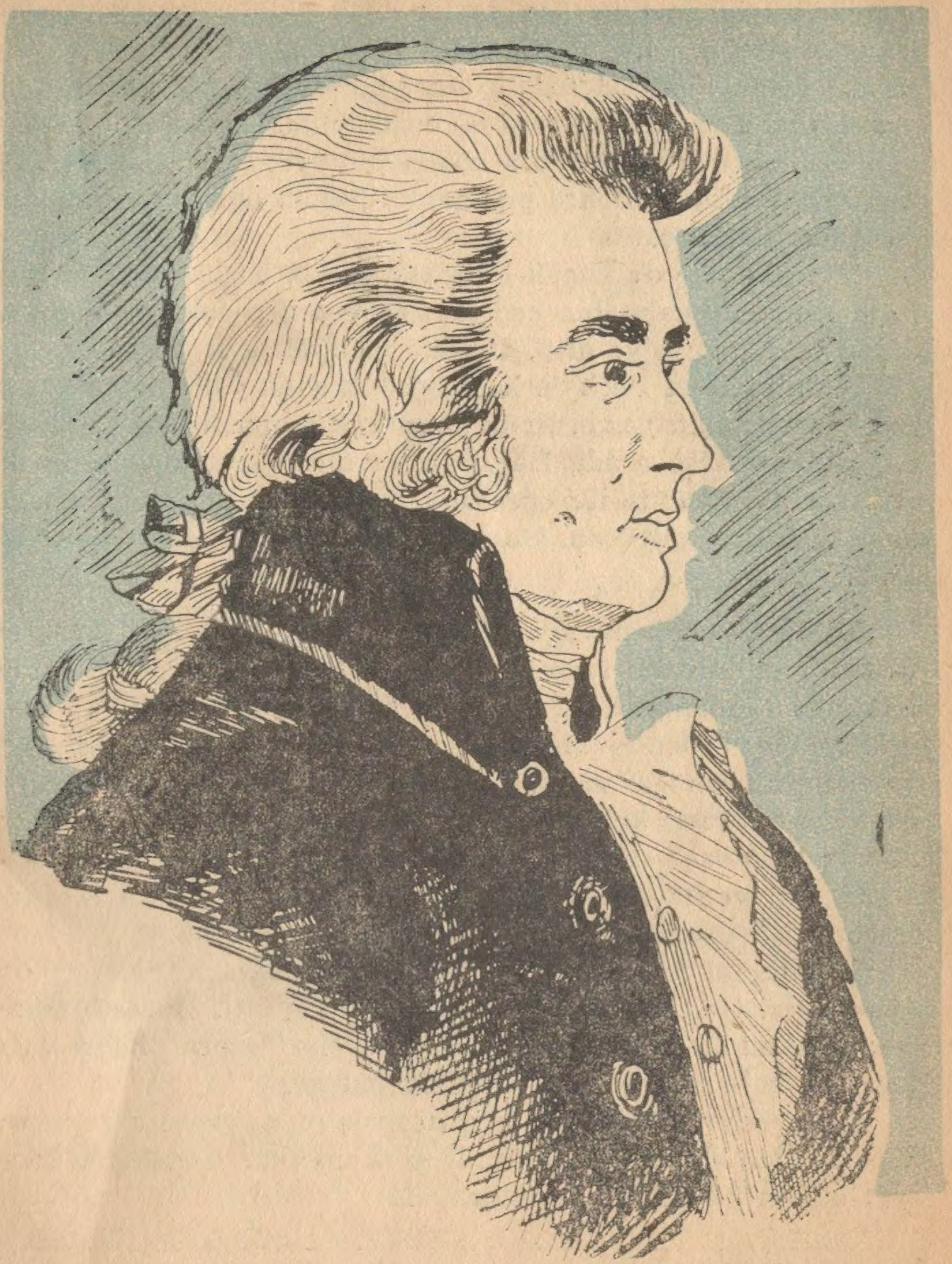

Bütün ömrünü müziğe veren Mozart, çok çalışmasına ve beğenilmesine rağmen para sıkıntısı çekti ve sefalet içinde öldü.

tâ büyük salonda koşarken yerler cilâlı olduğu için kayıp yüzükoyun düştü. Genç Prenses Marie Antoinette, hemen ona yardım edip ayağa kaldırdı. Mozart bu ilgiden çok memnun olmuştu. Üstelik güzel prensesi de beğenmişti. Marie Antoinette'e teşekkür eden altı yaşındaki çocuk büyüyünce onunla evleneceğini de vaad etti. Sonra piyanonun başına oturup birbirinden güzel bestelerini çaldı.

İmparatoriçe de küçük Mozart'dan çok hoşlanmıştı. Sarayda bi rmüddet kalıp bir kaç konser veren çocuk, daha sonra babasıyla Almanya'ya gitti. Oradan da Fransaya geçti.

Uzun müddet Paris'de kalan çocuk daha yedi yaşındayken dört keman sonatı yazdı. Artık onun ünü dünyanın dört bucağına yayılmıştı. Bu arada İtalya'ya ve diğer memleketlere de gitti. On bir yaşında ilk operasını besteledi. Bir taraftan da türlü besteler yapıyordu. On dört yaşında bir opera daha besteledi.

Bütün ömrünü müziğe hasreden Mozart, çok çalışmasına ve takdir edilmesine rağmen daima para sıkıntısı çekti. Onun dehasını kıskananlar başarıya ulaşmaması için ellerinden geleni yaptılar. Bu yüzden de Mozart hayal kırıklığına uğradı. Nihayet hastalanarak yatağa düştü. Uzun müddet hasta yatan değerli besteci çok parasız kaldı. Yanında kendisini takdir eden bir kaç arkadaşından başka kimse yoktu. Mozart, 5 Aralık 1791 de hayata gözlerini yumdu. Daha küçükken kral saraylarında konserler verip alkışlanan dahi besteci sefalet içinde öldü.

Şiddetli kar fırtınası yüzünden dostları mezarlığa kadar bile gidemediler. Onu yalnız küçük köpeği takip etti. Mozart'ı fakir mezarlığındaki bir çukura gömdüler. Daha sonra hayranları Mozart'ın kabrini aradılarsa da bulamadılar.

Geçinebilmek için yedi yüzden fazla eser yazan, Figaronun Düğünü, Don Juan, Sihirli Fülüt gibi operalar besteleyen Mozart'ı bugün bütün dünya alkışlıyor.

★ Yaşamasını bilmeyenler, hayatın çekilen sıkıntılara değmediğini söylerler.

YILBAŞI NEDİR VE NE Zaman Başladı ?

YILBAŞI, ilk defa Papa Yedinci Greguar tarafından 1073 yılında bulunmuştur. Daha önce her din, kendisine göre bir yılbaşı tarihi kabul etmişti. Ne doğu, ne de batı takvimleri, 1078 tarihine kadar şimdi bütün dünyaca kabul edilen Ocak ayının ilk gününü yılbaşı olarak kabul etmemişlerdi. Bu da gösteriyor ki, yılbaşının İsa'nın doğum günü ile alâkası yoktur. Çünkü Greguar tarafından bulunan yılbaşı, İsa'nın doğumundan bin yetmiş sekiz yıl sonra kullanılmaya başlanılmıştır.

Yalnız, Papa Greguar'ın bulduğu bu takvimde bazı noksanlıklar vardı. Çünkü takvimde yıl 362 gün olarak hesaplanmıştı. Halbuki bildiğiniz gibi bir yıl 365, dört yılda bir defa da 366 gündür. Bu kusuru, onun ölümünden sonra ancak Papa Onüçüncü Greguar giderebildi. Ve her yılı 365 gün, 5 saat, 48 dakika ve 12 saniye olarak hesap ederek,

Yılbaşı'nın takvim ve tarih yönünden çok değeri vardır. Çünkü birçok tarihler yılbaşı esas tutularak hesaplanır.

Yeni yılın hepinize başarı ve sağlık vermesini dileriz.

takvimi bugün kullandığımız şekle soktu.

TÜRKLERDE YILBAŞI :

Türkler, yılbaşını bu tarihten çok sonra kullanmaya başlamışlardı. Çünkü Türkler 1078 yıllarında, genellikle İslâm dinine girmiş ve 12 yılın bir devir sayılması esasına dayanan eski takvimlerini bırakarak Arap takvimini kabul etmişlerdi. Arap takvimi, Hz. Muhammed'in Mekke'den Medine'ye göç ettiği yıl başlarıgıç tutulmak ve Ayın hareketine göre hesap edilmek üzere Halife Ömer tarafından kurulmuştur. Bu takvimde yılbaşı Muharrem ayının birinci günüdür.

İlk önceleri, İslâmlar ve İslâmlığı kabul etmiş olan Türkler, yılbaşı merasimi yapmazlardı.

Batılıların kullandıkları yılbaşıya Türklerin asıl gösterdikleri ilgi 1829 yılına rastlar. O yılın başında, İstanbul'daki İngiliz Elçisi, bir gemide büyük bir balo vermiş ve bu baloya Osmanlı devlet adamlarını da çağırmıştı. Osmanlı devlet adamları ilk defa bir yılbaşı gecesi eğlendiler. Ondan sonra yılbaşı eğlencelerine gittikçe ilgi gösterilmeye başlandı. Yılbaşı şimdi, bizim de sayılı günlerimizden birisidir .Bugün bir yıl batıp, yerine yeni bir yıl doğar.

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

★ Normal bir göz, tam iki milyon rengi biribirinden ayıdedebilir.

★ Normal bir insanın kafasındaki saçların adedi, 129.000 ile 150.000 arasında değişir.

★ Yeryüzünde ilk kitap, Milâttan Önce 1500 yılında basılmıştır. Mısırda basılan bu kitap resimliydi.

★ Akdenizin suyu, Atlantiğin suyundan daha fazla tuzludur. Bunun sebebi, Atlantik'de buharlaşmanın daha fazla olmasından ileri gelmektedir. Ama aradaki tuzluluk farkı çok azdır.

★ Dünyamızın etrafında bir tabaka halinde bulunan Atmosferin içinden hergün beş milyon adet göktaşı geçer.

Küçük Satıcı Kız

Andersen'den bir Yılbaşı masalı

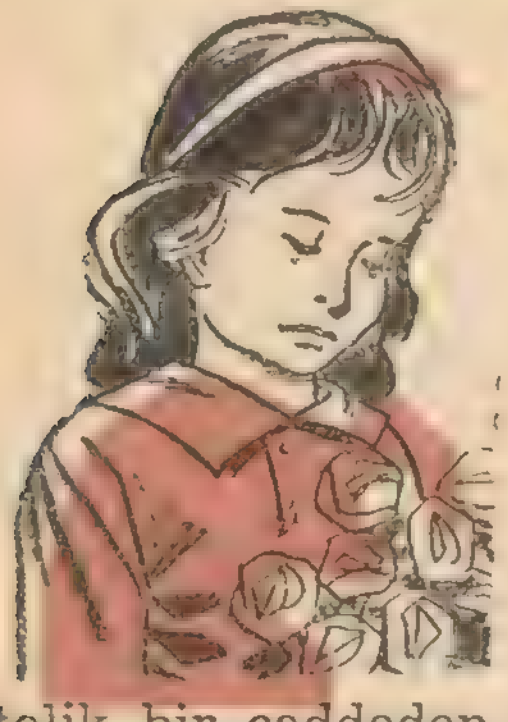

KORKUNÇ bir soğuk vardı. Kar lâpâ lâpâ yağıyordu. Bu, yılın son akşamı, yâni yılbaşı gecesi idi.

Soğuğun, karanlığın içinde küçük, fakir bir kızcağız yalın ayak yürüyordu. Sokağa çıkarken ayaklarına terlikler giymişti, ama bunlar hiçbir şeye yaramamıştı. Onlar vaktiyle annesinin giydiği terliklerdi ve kendi ayaklarına çok büyük geliyordu. Üstelik bir caddeden geçerken hızla gelen bir araba yüzünden onları ayağından düşürmüştü. Terliklerin biri tekerleklerin altında ezilmiş, yerdeki kar ve çamurla karışmıştı. Diğerini işe yaramaz bir çocuk alarak kaçmıştı.

Bu yüzden yalın-ayak yürüyen küçük kızın ayakları soğuktan kızarıp morarmıştı. Eski-püskü önlüğünde ise kutu kutu kibritler taşıyordu.

Onları satabilmek için yolcusu fazla olan bir köşebaşı arıyordu. Fakat hava okadar soğuktu ki, gelip geçenler küçük satıcı kızın seslenişlerine aldırmadan hızla evlerine doğru gidiyorlardı.

Bütün gün hiç birşey satamamıştı. Zavallıcık açlıktan ölecek, soğuktan donacak bir halde yürümesine devam ediyordu. Lâpâ lâpâ karlar, omuzlarına dökülen uzun sarı saçlarına yağı-

yor, başında bir örtü olmadığı için onları iyice ıslatıyor, fakat yavrucak bunun farkında bile olmuyordu.

Şehrin bütün pencerelerinde ışıklar parıldıyor ve sokaklarda kızarmış et kokuyordu. O gece yılbaşı gecesiydi. Herkes yeni yıla neşeli bir şekilde girmeye hazırlanıyordu. Küçük kızcağız ise iyi kalbli büyükannesi sağken yaptıkları yılbaşı toplantılarını hatırlıyordu. Fakat ölüm o güzel günlere son vermiş, mirasçılar araya girmiş ve şipşirin yuvalarından da mahrum kalmışlardı.

İki evin birleştiği bir köşeye çökerek büzüldü ve ayaklarını altına aldı. Fakat gittikçe daha fazla üşüyordu. Babasından dayak yemek korkusuyla hiç kibrit satamadan da eve dönemezdi. Üstelik oturdukları yer de çok soğuktu. Pencerelerdeki delik deşikleri paçavralarla kapatmaya çalışmışlardı ama yine çok fazla soğuk oluyordu.

Soğuktan titreyen elleri sertleşmiş, katılaşmıştı. Ah! Şimdi bir kibrit yakıp bu titreyen parmaklarını kibritin alevinde ısıtabilse, ne kadar güzel olurdu. Nihayet elindeki kutudan bir kibrit alarak çaktı. Önceleri mavimtrak olan alev biraz sonra beyazlaştı ve kırmızılaştı. Oh tatlı ışık! Ne kadar da sımsıcak yanıyordu. Küçük kızcağız yanan kibritin alevlerine gözlerini dikmiş hayale dalıyordu. Kendisini, tatlı bir ışıkla yanan koskoca demir bir sobanın karşısında hayâl ediyordu. Bütün soğuk kış gecelerinde bu sobanın karşısında oturabilse, ısınsa ne kadar iyi olurdu. Ayaklarını karşısındaki sobaya doğru uzattı. Fakat tam bu sırada elindeki kibrit sönmüş ve soba kayboluvermişti. Kendisini o kadar hayâle kaptırmıştı ki, önce hiç birşey anlıyamadı. Kocaman soba nasıl olmuştu da sönüvermişti. Fakat biraz sonra kendine geldi. Ona, kibritleri satması için vermişlerdi. Yaktığını duyacak olursa herhalde babası çok fena kızardı.

Fakat o kadar çok soğuk vardı ki, kendini tutamadı ve bir tane daha yaktı. Kibrit tatlı bir ışıkla parıldarken, gözlerine tüller içinde bir oda göründü.

Odada güzel bir sofra hazırlanmıştı. Masanın üstünde kızarmış bir hindi ve kıpkırmızı elmalar vardı. Hattâ hindi, sırtında kocaman bir çatalla tabaktan atlamış, kendisine doğru geliyordu. Sonra... kibrit yeniden söndü ve tekrar karanlık duvar-

lardan başka birşey görünmez oldu. Yine sadece kar, soğuk ve karanlık vardı.

Yeniden bir kibrit çaktı ve etrafına o tatlı aydınlık yeniden yayıldı. Ve birden küçük kızcağız karşısında büyükannesinin gülümseyen yüzünü gördü.

Küçük kız : «Büyükanne,» diye haykırdı. «Beni de yanına al. Kibrit sönünce sen de kaybolacaksın, tıpkı sobanın, kızarmış hindinin kayboldukları gibi. Ne olursun büyükanne beni de yanına al. Burada bırakma. Seninle evvelce ne kadar mesuttuk. O zamanlar uslu durursam benim de seninle beraber gelebileceğimi söylerdin. Ne olursun büyükanne, Allahımıza söyle benim de seninle gelmeme müsaade etsin. O senin arzunu reddetmez...»

Kibrit söndü ve küçük kızın içini tatlı bir hisle dolduran hayâl de birden kayboluverdi.

O zaman küçük kızcağız, büyükannesinin hayâline yeniden kavuşabilmek ümidiyle kutuda ne kadar kibrit varsa hepsini birden yaktı. Kibritler ortalığı öylesine aydınlatmışlardı ki, her yer gündüz gibi olmuştu. Büyükannesi ise hiçbir zaman bu kadar büyük ve güzel görünmemişti.

★

Ertesi gün kar yine heryeri kaplamıştı. Fakat gök masmaviydi ve pırıl pırıl bir güneş parıldıyordu. Evlerden çıkan halk neşe içinde konuşuyor, gülüşüyordu.

Biraz sonra köşebaşında küçük satıcı kızın soğuktan donmuş cesediyle karşılaştılar. Dudaklarında hâlâ tatlı bir gülümseme vardı. Yılın son günü ölmüştü. Yanıbaşında boş kibrit kutusunu görenler, herhalde ısınmak istemiştir, diye düşündüler. Fakat onun, o kibrit alevlerinin tatlı ışığında büyükannesiyle beraber yeni yıla nasıl bir neşeyle girdiğini kimse bilmiyordu.

★ Dikkatsizlik, insana cehaletten daha fazla zarar verir.
★ Daima kendi düşündüğünün doğru olduğunu sanan insan zavallıdır.

On Dokuzuncu Asrın meşhur İngiliz yazarlarından **Oscar Wilde**'ın bir hikâyesi

BAHTİYAR PRENS

ŞEHİR meydanının ortasına Bahtiyar Prens'in heykelini diktiler. Bu hakikaten çok güzel olmuştu. Bütün vücudu altın yapraklarla kaplıydı. Gözleri ise parlak gök yakuttandı. Hele kılıcının kınındaki iri kırmızı yakut görülecek gibiydi. Şehirliler bu heykeli pek beğendiler tabii.

Bir anne, durmadan ağlıyan oğluna, «Neden Bahtiyar Prens gibi davranmıyorsun?» diye sordu. «O hiç bir zaman ağlamazmış.»

Ümidini kaybetmiş bir adam da heykele bakarak içini çekti. «Dünyada mutlu biri olduğu için şükretmeliyim,»

Okul çocukları ise heykeli

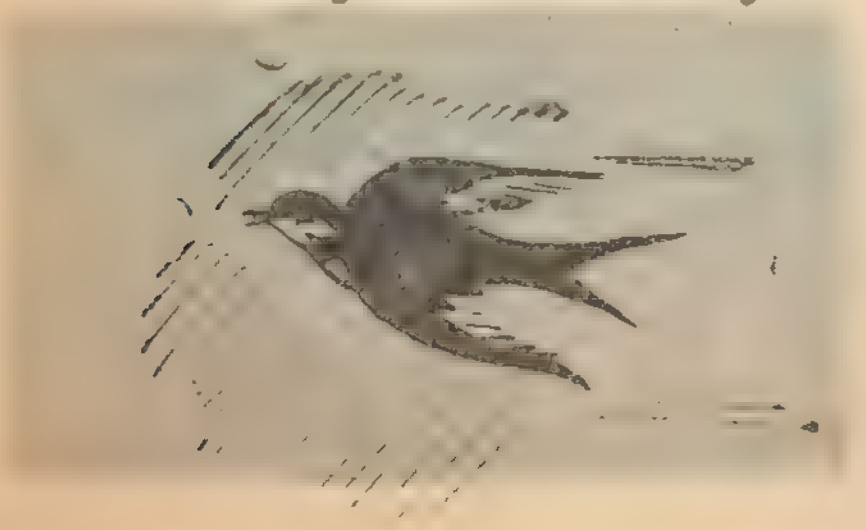

Bir gün küçük bir kırlangıç şehre geldi.

görünce, «Tıpkı bir meleğe benziyor!» diye bağrıştılar.

Matematik öğretmeni kaşlarını çattı. »Nereden biliyorsunuz? Siz hiç melek görmediniz ki!»

Çocuklar, «Yok.. Yok,» dediler. «Biz her gece rüyamızda melekleri görüyoruz.» Matematik öğretmeninin yüzü asıldı. Çünkü o çocukların rüya görmelerine taraftar değildi.

Bir gece şehire küçük bir kırlangıç geldi. Arkadaşları altı hafta evvel Mısır'a göç etmişlerdi. Ama küçük kırlangıç boşuna oyalanıp vakit kaybetmiş ve yalnız kalınca da sıkılmaya başlamıştı. Bu yüzden en sonunda yola çıkıp bütün gün uçmuştu. Gece vakti şehire giren küçük kuş, «Acaba nerede kalsam?» diye düşündü. «Şehirde kuşları misafir edecek bir yer var mı?»

Sonra meydandaki mermer kaidenin üstünde duran heykeli gördü. «Tamam! Bura-

Kırlangıç, Bahtiyar Prens'e «Sen kimsin?» diye sordu.

da kalırım. Çok güzel bir yer.. Hem de havadar.» Kuş inip Bahtiyar Prensin iki ayağının arasına girdi.

— «Aman ne güzel! Altından bir yatak odası buldum.»

Kırlangıç büzülüp başını da kanadının altına sokarak uyumağa hazırlandı. Ama tam gözlerini kapattığı sırada üstüne iri bir damla düştü. «Ne tuhaf! Gök yüzünde bir bulut bile yok. Buna rağmen yağmur yağıyor. Zaten Kuzey Avrupanın iklimini de hiç sevmem.»

Bir damla daha düşünce küçük kuş sinirlendi. «Beni yağmurdan koruyamadığına göre bu heykelin ne kıymeti var. En iyisi gidip ben kendime bir baca deliği bulayım.»

Kuş kanatlarını açıp havalanacağı sırada bir damla su başını ıslattı. Kırlangıç hiddetle yukarıya bakınca şaşırıp kaldı.

Bahtiyar Prens'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Üstelik yanaklarından süzülen yaşlar yere damlıyordu. Ay ışığında Prensin güzel yüzünü gören küçük kırlangıç ona acıdı. Dayanamıyarak :

— «Sen kimsin?» diye sordu.

— «Ben Bahtiyar Prensim.»

— «O halde neden ağlıyorsun. Senin çok mutlu olman lâzım. Göz yaşlarınla beni sırılsıklam ettin.»

Heykel, «Sağlığımda bir kalbim vardı,» diye anlattı. «Üzüntü girmeyen bir sarayda yaşardım. Gündüzleri arkadaşlarımla bahçede oynar, geceleri de balo salonunda dans ederdim. Bahçenin duvarları çok yüksekti. Fakat bunun arkasında ne olduğunu sormak aklıma bile gelmezdi. Çünkü etrafımdaki şeyler son derece güzeldi. Saraydakiler bana «Bahtiyar Prens» derlerdi. Zira ben çok neşeliydim. Yani onlar neşeyle mutluluğu karıştırdıkları için beni böyle çağırırlardı. Böyle yaşayıp, böyle öldüm. Ama ölümümden sonra şehrin ortasına heykelimi diktiler. Artık şehrimin bütün çirkinliğini, sefaletini, kötülüğünü görüyorum. Kalbim kurşun olmasına rağmen dayanamayıp ağlıyorum.»

Kırlangıç kendi kendine, «Demek kalbi altın değilmiş,» dedi. Ama çok terbiyeli bir kuş olduğu için sual sormaktan kaçındı.

Heykel devam etti. «Uzakta... dar bir sokak görüyorum. Orada bir kulübe var. Pencere açık olduğu için içeride bir kadının oturduğunu fark ettim. Kadının yüzü zayıf ve çizgili. Bakımsız elleri soğuktan kızarmış. Bir terzi o. Gelecek baloda giymesi için Kraliçenin nedimelerinden birine elbise diki-

yor. Hayır, hayır, elbisenin üstüne kırmızı karanfiller işliyor. Köşedeki yatakta küçük bir çocuk yatıyor. Üstelik bu küçük hasta. Zavallının ateşi olduğu için ona ancak nehrin suyundan verebilir. Kırlangıç, küçük kırlangıç! Ne olur kılıcımın kabzasındaki yakudu alıp o kadına götür. Ayaklarım bu mermere yapışık olduğu için ben kımıldıyamıyorum... Bana yardım et.»

Kırlangıç, «Arkadaşlarım beni Mısır da bekliyorlar,» diye cevap verdi. «Orada kırlangıçlar Nil nehrinin üstünde dolaşıp Lotuş çiçekleriyle konuşuyorlar. Biraz sonra Firavunun mezarına gidip uyuyacaklar. Firavun da orada... Renkli tabutunun içinde yatıyor. Üstüne sarı keten sarmışlar. Türlü baharatlarla onu mumyalamışlar. Boynunda açık yeşil taşlardan bir kolye var. Elleri ise kurumuş yapraklara benziyor.»

Bahtiyar Prens, acı acı içini çekti :

— «Kırlangıç, küçük kırlangıç! Ne olur bir gece burada kal. Bana yardım et. Ben buradan kımıldayamam. Halbuki sen uçup istediklerimi yapabilirsin. O küçük çocuk ateşten yanıyor. Annesi de o kadar üzgün ki...»

Kırlangıç, «Çocukları pek sevmem,» diye mırıldandı. «Geçen yaz nehir kıyısında kalıyordum. Değirmencinin yaramaz oğulları beni taşlayıp durdular. Attıkları taşlar bana isabet etmedi tabii. Çünkü biz kırlangıçlar süratle uçmasını biliriz. Hem ailemin bütün erkekleri çeviklikleriyle tanınmışlardır. Ama böyle de olsa, o çocukların küstahlığı hoşuma gitmedi.

Fakat Bahtiyar Prensin, çok üzüldüğünü görünce küçük kuş dayanamadı. «Burası çok soğuk ama hatırın için bir gece kalıp işlerini yapacağım.»

Prens, «Teşekkür ederim kırlangıç,» dedi.

Bunun üzerine küçük kuş, Prensin kılıcındaki iri yakutu alıp uçtu. Şehrin üstünden geçerken mermer sarayı görüp usulca yaklaştı. Saraydan müzik sesi geliyordu. Galiba içeride dans ediyorlardı. Kırlangıç tam uzaklaşacağı sırada güzel bir kız yanında bir erkekle balkona çıktı.

Adam, «Yıldızlar ne kadar parlak,» diye söze başladı. «Tıpkı elmaslara benziyorlar.»

Kız, onun lâflarına aldırmadı bile. «İnşallah elbisem baloya yetişir. Beyaz satenin

üstüne kırmızı karanfiller işletiyorum. Fakat terzi kadın o kadar tenbel ki...»

Kırlangıç kanatlarını çırparak uzaklaştı. Pazardan geçerken ihtiyar satıcıların birbirleriyle kavga ettiklerini gördü. Bir sarraf da oturmuş altınlarını tartıyordu. Nihayet kulübeye gelip içeriye bir göz attı.

Hasta çocuk ateşler içinde yanıyordu. Annesi ise yorgunluktan uyuya kalmıştı. Küçük kuş pencereden girip, yakudu kadının yüksüğünün yanına bıraktı. Sonra yatağın üstünde dolaşıp kanatlarıyla küçük çocuğu yelpazeledi. Zavallı çocuk, «Aman ne serin,» diye içini çekti. «Her halde ben iyileşiyorum.» Bunu söyledikten sonra derin bir uykuya daldı.

Kırlangıç, kulübeden çıkıp hemen Prensin yanına dönerek yaptıklarını analttı. «Hava çok soğuk. Fakat nedense ben üşümüyorum. Bilâkis iyice ısındım.»

Prens, «Sen başkalarına yardım ettiğin için ısındın,» diye cevap verdi. Küçük kuş, bu sözleri duyunca düşünceye daldı. Ama daha on dakika geçmeden uyuya kaldı. Çünkü ne zaman düşünse uykusu gelirdi.

Sabah güneş doğunca kırlangıç nehire inip yıkandı. O sırada yoldan geçmekte olan bir tabiat profesörü kuşu görerek şaşırdı. «Allah Allah! Bu bir mucize. Kış günü kırlangıç olur mu?» Sonra evine koşarak uzun bir yazı yazdı ve bunu bütün gazetelere gönderdi.

Kırlangıç, kendi kendine, «Bu gece Mısır'a döneceğim,» dedi. Bu yüzden de bir hayli neşeliydi tabii. Bütün anıtları dolaştı ve müzenin merdivenlerinde yarım saat kadar oturdu. Onu gören bütün serçeler, hayran hayran süzdüler.

Birbirlerine, bakarak, «Bu güzel yabancı acaba nereden geldi?» diye sordular. Bu sözleri duyan kırlangıç daha da neşelendi.

Ay, semada yükselince kuş, heykelin yanına gitti. «Ben Mısır'a gitmek üzere yola çıkıyorum. İstediğin bir şey var mı?»

Prens, içini çekti. «Kırlangıç... Küçük kırlangıç, bir gece daha kalmaz mısın?»

Kırlangıç, «Beni Mısır'da bekliyorlar,» diye cevap verdi. «Yarın arkadaşlarım Ehramlara uçacaklar. Orada büyük bir tahtın üstünde Memon oturur. Bütün gece yıldızları bekleyip durur. Sabah yıldızı çı-

Kırlangıç çatı arasında yaşayan genç adamı görmeye geldi.

kınca da neşeyle bağırır. Bir daha sesi duyulmaz. Öğle üzeri sarı aslanlar nehrin kenarına inip su içerler. Aslanların gözleri zümrüt gibi yeşildir. Sesleri ise gök gürültüsünü bile bastırır.»

Prens, yalvarmaya başladı. «Kırlangıç... Küçük kırlangıç... Küçük kırlangıç! Ne olur bir gece daha kal. Bir çatı arasında oturan bir genç görüyorum. Bir masanın başına geçmiş. Masada bir sürü kâğıt var. Sağ tarafta da bir bardağın içine solmuş menekşeler konmuş. O kahverengi saçlı, kırmızı dudaklı bir delikanlı. Gözleri ise öyle hülyalı ki... Tiyatro Müdürünün istediği piyesi bitirmeye çalışıyor. Ama çok üşüdüğü için çalışacak halde değil. Ocakta hiç ateş yok. Hem açlıktan zavallının başı dönüyor.»

Çok iyi kalpli olan küçük kuş, «O halde bir gece daha kalayım,» diye içini çekti. «Ona da kırmızı bir yakut mu götüreceğim?»

— «Maalesef, kırmızı yakut kalmadı. Mücevher olarak sadece gözlerim var. Bunlar binlerce sene evvel Hindistandan getirilmiş olan gök yakuttan yapıldı. Bir tanesini oy ve genç adama götür. O bu taşı satıp odun alır ve böylece pi-

yesini bitirir.»

Kırlangıç, hüngür hüngür ağlamaya başladı. «Sevgili prens ben senin gözünü nasıl oyarım?»

Prens, «Kırlangıç,» diye mırıldandı. «Küçük kırlangıç, sen benim sözümü dinle.»

Bunun üzerine kuş, prensin bir gözünü çıkarıp uçtu. Çatı arasında yaşayan genç adamı görmeye gitti. Damda bir delik olduğu için kolayca içeriye girdi. Genç adam başını ellerinin arasına almış düşünüyordu. Onun için kuşun kanat çırptığını bile duymadı. Bir ara başını kaldırınca solmuş menekşelerin üstünde duran gök yakutu fark etti. Heyecanla bağırmaya başladı :

— «Demek beni takdir ediyorlar! Bunu bir hayranım göndermiş olmalı. Artık piyesimi bitirebilirim.» Genç adam birdenbire neşelendi.

Ertesi gün küçük kırlangıç, limana gitti. Bir geminin direğine konup gemicilerin ambarlardan çıkarttıkları büyük sandıklara baktı. Tayfalar halatla bağlandıkları sandıkları çekerken, birbirlerine cesaret vermek için bağırıyorlardı. Kırlangıç da, «Ben Mısır'a gidiyorum!» diye haykırdı. Fakat kimse ona aldırış etmedi. Gece ay doğunca kuş, yine Prensin yanına döndü.

— «Seninle vedalaşmaya geldim.»

Prens, «Kırlangıç,» diye hıçkırdı. «Sevgili kırlangıç, benimle bir gece daha kalmaz mısın?»

Küçük kuş, içini çekti. «Artık kış geldi. Neredeyse kar yağacak. Halbuki Mısır'da etraf güneşlidir. Timsahlar çamurlarda yatıp, tembel tembel etraflarına bakarlar. Arkadaşlarım Baalbek Tapınağında bir yuva kuruyorlar! Hem beyaz ve pembe kumrular da onları seyredip birbirleriyle konuşuyorlar. Sevgili Prens, seni bırakıp gitmeliyim. Ama seni hiç birzaman unutacak değilim. Gelecek bahara sana iki mücevher getireceğim. Bunları fakirlere verdiklerinin yerine takarsın. Hem yakut, kırmızı gülden daha da güzel olacak. Gök yakut ise deniz gibi masmavi...»

Prens, «Aşağıki köşede bir kibritçi kız duruyor,» diye dert yandı. «Kibritlerini biraz evvel suya düşürdü. Eve para götürmediği takdirde babasından dayak yiyecek. Onun için zavallıcık ağlıyor. Ayaklarında ne ayakkabı ne de çorap var. Üstelik başı da açık. Öbür gö-

zümü de çıkarıp küçük kıza ver. O zaman babası onu döğmez.»

Küçük kuş, başını önüne eğdi. «Seninle bir gece daha kalacağım. Fakat gözünü oymama imkân yok. Çünkü o zaman kör olacaksın.»

Prens, «Kırlangıç,» dedi. «Küçük kırlangıç. Sen benim sözlerimi dinle!»

Küçük kuş, çaresiz Prensin ikinci gözünü de oyup havalandı. Kibritçi kızın yanından geçerken gök yakudu onun eline sıkıştırıverdi.

Kızcağız, hayran hayran bu taşa bakarak bağırdı. «Aman ne güzel bir cam parçası!» Sonra gülerek evine koştu.

Kırlangıç, geri dönüp Prensin yanına geldi. «Artık sen Mısır'a gitmelisin.»

Kuş, «Olmaz,» diye cevap verdi. «Artık sen kör oldun. Onun için daima yanında kalacağım.»

Zavallı Prens, itiraz etti. «Hayır küçük kırlangıç, sen Mısır'a gitmelisin.»

Kuş, «Olmaz,» diye cevap verdi. «Daima yanında kalacağım.» Prensin ayakları dibine kıvrılarak uyudu.

Ertesi gün de Prensin omuzuna çıkarak yabancı memleketlerde gördüklerini anlatmaya başladı. Nil kıyılarında sıra sıra dizilip, gagalarıyla balık tutan kırmızı ibis kuşlarından, dünya kadar eski olan Sfenksden ve türlü türlü şeylerden bahsetti. «Mısırlı tüccarlar develerinin yanında yürüyüp ellerindeki kehribar tesbihleri çekerler... Hele Ay Dağının Kralını görsen şaşarsın. O gece gibi siyah bir mahlûktur. Bütün gün kocaman bir billûra tapınıp durur... Ya hurma ağacının kovuğunda yaşayan kocaman yeşil yılana ne demeli? Bu hayvan...»

Prens, küçük kuşun sözünü kesti. «Sevgili kırlangıç, sen bana fevkalâde şeylerden bahsediyorsun. Fakat insanların azabından daha fevkalâde bir şey bulunabilir mi? Sen şehrimin üstünde dolaş ve sonra gelip gördüklerini bana anlat.»

Bunun üzerine küçük kuş, uçup şehri dolaşmaya başladı. Zenginlerin büyük evlerde eğlendiklerini ve dilencilerin ise onların kapılarında beklediğini gördü. Karanlık sokaklara girince, açlıktan yüzleri solmuş çocukların ümitsiz, ümitsiz, ağlaştıklarını farketti. Bir köprünün altında iki çocuk ısınmak için büzülmüş oturuyorlardı. Biri, «Ne kadar açız,» diye in-

— «Aman ne güzel bir cam parçası.»

ledi. Ama bekçi bu sözlere aldırmadı bile. Sopasını sallayarak onları kovdu. Küçükler titreye titreye yağmurda yürümeye başladılar.

Kuş, geri dönerek gördüklerini Prense anlattı.

Prens, içini çekti. «Vücudum altın yapraklarla kaplı. Bunları teker teker çıkarıp fakirlerime vermelisin. İnsanlar altınla mutlu olacaklarını sanırlar.»

Küçük Kırlangıç, yaprakları teker teker çıkarıp fakirlerime vermelisin. İnsanlar altınla mutlu olacaklarını sanırlar.»

Küçük Kırlangıç, yaprakları teker teker çıkarıp fakirlere dağıttı. Nihayet, Bahtiyar Prensin üstünde bir altın yaprak dahi kalmadı. Heykel gri bir renk almıştı. O eski parlaklığından eser yoktu. Küçük kuşun, tek tek çıkarıp götürdüğü altın yapraklar, çocukların yüzlerini güldürdü. Zavallıların yanakları pembeleşti. Neşelenerek sokaklarda oyun oynamaya başladılar. Sık sık, «Artık ekmeğimiz var!» diye bağırıyorlardı.

Bu arada kar yağmaya başladı. Sonra her taraf buz tuttu tabii. Caddeler sanki gümüşten yapılmış gibi pırıl pırıl parlıyordu. Evlerin saçaklarından sarkan buzlar birer kılıçtan farksızdı. Herkes kürklerini giydi. Küçük çocuklar da kırmızı pelerinler giyip buzda kaymaya başladılar.

Zavallı küçük kırlangıç fena halde üşüyordu. Soğuk içine işlemişti. Ama buna rağmen çok sevdiği prensi bırakmak istemiyordu. Acıkınca fırının kapısına gidiyor, fırıncı bakmadığı zaman ekmek ufağı çalıyordu. Isınmak için de kanatlarını çırpıyordu.

Ama en sonunda öleceğini anladı. Bütün gücünü toplayarak son defa Prensin omuzuna çıktı. «Allaha ısmarladık, sevgi-

li Prens. Elini öpmeme müsaade eder misin?» Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Prens, «En sonunda Mısır'a dönmeye karar verdin demek,» diye gülümsedi. «Buna çok sevindim. Burada uzun zaman kaldın. Ama elimi değil yanağımı öpmelisin. Çünkü ben seni çok seviyorum.»

Kırlangıç, içini çekti. «Ben Mısır'a değil ölüme gidiyorum. Hem ölüm uykunun kardeşi değil midir?»

Bahtiyar Prensi öptükten sonra onun ayakları dibine düşerek öldü.

O anda heykelden acaip bir çatırtı aksetit. Sanki heykelin içinde bir şey kırılmıştı. Aslında Bahtiyar Prensin kurşun kalbi ikiye bölünmüştü. Evet, hakikaten soğuk korkunçtu.

Ertesi sabah Belediye Azalarıyla şehri dolaşmaya çıkan Vali, meydandan geçerken heykeli görerek durakladı. «Aman Yarabbi, Bahtiyar Prens ne hale gelmiş!»

Daima Valinin sözlerini kabul eden azalarda bir ağızdan bağrıştılar. «Doğru... Çok doğru... İyice eskimiş!» Yaklaşıp heykele baktılar.

Vali, «Kılıcındaki yakut düşmüş,» diye homurdandı. «Gözleri de yok. Üstelik artık altını bile kalmamış.»

Azalar, hemen atıldılar. «Bu haliyle pis bir dilenciye benziyor.»

Vali, «Üstelik ayaklarının dibinde de bir kuş ölüsü var,» diye devam etti. «Kuşların burada ölmelerini yasak etmeliyiz. Bunun için bir kanun çıkartacağım.» Sekreteri hemen not almaya başladı.

Böylece Bahtiyar Prensin heykeli meydandan kaldırıldı. Üniversitenin Güzel Sanatlarla uğraşan profesörleri. «Bu heykel güzelliğini kaybettiği için artık işe yaramaz,» diye karar verdiler.

Nihayet, heykeli bir ocağa sokup erittiler. Vali, bu kurşunun nerede kullanılacağına karar vermek üzere adamlarını topladı.

Valinin adamları bu kurşundan kendi heykellerinin yapılmasını istiyorlardı. Bu yüzden de kavgaya tutuştular.

Küçük kuş yüksekterden uçarak şehri dolaşmaya başladı...

Son duyduğumuzda onlar halâ kavga etmekteydiler.

Heykelin eritildiği ocağa bakan usta başı, «Ne tuhaf şey!» diye bağırdı. «Şu kırık kurşun kalp bir türlü erimiyor. Bunu atalım bari.» İşçiler kırık kalbi, kaldırıp çöplüğe fırlattılar. Bu, kırlangıç ölüsünün yanına düştü.

Allah, meleklerinden birini çağırarak, «Bana şehirin en kıymetli iki şeyini getir!» diye emretti. Melek de şehire inip kurşun kalple kuş ölüsünü alarak döndü.

Allah, meleğine döndü. «İyi seçmişin! Artık Cennet Bahçelerimde bu küçük kuş ebediyete kadar şarkı söyliyecek. Altın şehrimde ise Bahtiyar Prens, beni övüp mutlu yaşayacak.»

S O N

BİLGİ KÖŞESİ

★ İpekböcekleri kozadan çıktıkları zaman, o kadar zayıf ve ince şeylerdir ki, 700.000 tanesi ancak yarım kilo gelir. Fakat bunlar şaşılacak bir şekilde inkişaf ederler. Altı hafta geçtikten sonra 700.000 tanesinin ağırlığı, dört tonu aşar.

★ İnsanlar, tereyağını, bundan dört bin sene kadar önce bulmuşlardır. O zamanki insanlar, tereyağından sadece gıda olarak istifade etmezlerdi . Yaralarının üzerine sürmek üzere merhem ve kandillerinde yakmak üzere yakacak diye de istifade ederlerdi.

★ Ağırlığı yetmiş kilo civarında olan bir insanın vücudunda yedi kalıp sabun yapmağa yetecek kadar yağlı madde; 2.200 kibritin başına sürülecek kadar fosfor, bir adet orta boylu çivi yapacak kadar demir ve kırk litrelik bir varili doldduracak kadar su mevcuttur.

★ Arılar kırmızı çiçeklerden bal almazlar. Çünkü gözleri kırmızı rengi görmez. Görebildikleri renkler, sarı, turuncu, mavi, yeşil ve menekşedir.

OYUN EĞLENCE

SAKLAMBAÇ

İki arkadaş kavga ediyordu.

— Sen beni biliyor musun, beni!.. Açarım ağzımı, yumarım gözümü vallahi!..

Diğeri gülerek anlamamazlıktan geldi :

— Sen gözünü yumunca ben de kaçar, saklanırım!

TATİL

Ali şekerciden şeker almıştı. Şekerci amca sordu :

— 25 kuruş verdin. 10 kuruşluk şeker aldın. Söyle bakayım, sana kaç kuruş geri vereceğim?

— Bilmem!..

— Nasıl bilmezsin canım? Sen üçüncü sınıfa geçmedin mi?

— Geçtim ama, şimdi tatil.

YABANA GİTMEZ

Baba - oğul balık tutuyorlardı. Çocuk bütün yemleri balıklara kaptırıyordu. Babası :

— Oğlum, dedi, bütün yemleri ziyan ediyorsun!

— Fena mı baba, ben balıkları beslerim, sen de tutarsın!

UZAMADI MI?

Öğretmen çocuğa sordu :

— Bir gün kaç saattir?

— 25 saat!

Noktalı yerleri doldurun. O zaman komik bir palyaço göreceksiniz. Sonra renkli kalemlerle palyaçonun elbisesini boyayınız...

Yandaki resimde gördüğünüz gibi çocuklar neşeli neşeli dönüp duruyorlar. Ne kadar eğleniyorlar değil mi? Dikkatli bakın. Bu resimde bir kaç elma gizlenmiş. Kaç tane buldunuz?

ÇEVAP : 6

— Amma yaptın! Nasıl olur o?

— Geçen gün günlerin bir saat uzadığını söylememiş miydiniz?

İYİ Kİ HATIRLATTIN

Turgut, Güngör'ün kardeşine hesap öğretiyordu :

— Şimdi söyle bakalım 25 milimetre mi, yoksa 2,5 santimetre mi daha büyüktür?

Güngör'ün kardeşi Çevik kendisine güvenerek :

— Tabiî, 25 milimetre daha büyüktür! dedi.

Turgut başka bir soru sordu :

— Peki, bir dairenin yarısı kaç derecedir?

Bu resimdeki yanlışlıkları görebiliyor musunuz?

CEVAP : Elma ağacında bir armut var. Merdivenin basamağı eksik. Kızın bir ayakkabısı yok. Bundan başka resimde üç de gizli sandalık var.

— Dairesine göre değişir! deyince Turgut:

— Olmadı, dedi, öyle atma, biraz düşün bakalım!

Bu sırada kapı açıldı, içeri Güngör girdi. Kardeşi Çevik'in uzun uzun düşündüğünü görünce :

— Ne düşünüyorsun? dedi 1000 in yarısı 500.

Çevik hemen hatırlamış gibi Turgut'a döndü ve cevap verdi :

— Tam daire 1000, yarısı 500 derecedir!

SONRA ELBISE

Kaya'ya babası ismarlama ayakkabı yaptırmıştı. Kunduracıdan aldılar, eve gelip paketi açtılar, Kaya sevinçle

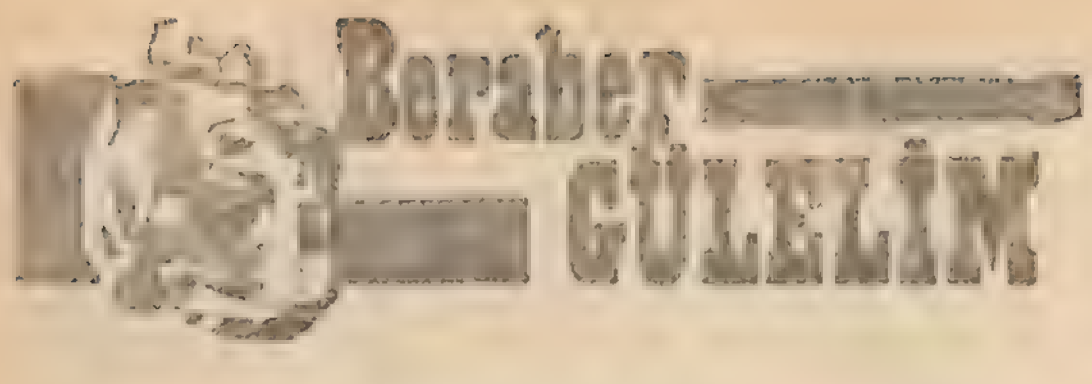

ayağına giydi. Pek de yaraşmıştı. Şimdi sıra elbiseye gelmişti. Babasına doğrudan doğruya elbise de isterim diyemedi; bir kurnazlık düşündü ve babasına :

— Kunduraci ayakkabılarımı çok güzel yapmış, bakalım terzi elbisemi bu kadar güzel yapacak mı?! dedi.

SIFIRDAN AŞAĞI

Can — Ben bu imtihan kâğıdının sıfıra lâyık olduğunu sanmıyorum.

Öğretmeni — Ben de. Ama ne yazık ki sıfırdan daha aşağı bir not yoktu atacak.

PALAVRA

Birinci Kutup Kâşifi — Buraya geldiğimiz zaman etraf o kadar soğuktu ki, sönen ateşi bir daha yakamadık.

İkinci Kutup Kâşifi — O da bir şey mi? Bizim vardığımız zaman öyle bir soğuk vardı ki, ağzımızdan dökülen harfler hemen donduğu için, ancak erittikten sonra birbirimizin ne dediğini anlıyabiliyorduk.

NİÇİN BIKMIŞ?

Bir gün iki arkadaş geçerlerken bizim Nejat yine saatine bakıyordu.

Arkadaşı sordu :

— Evden çıkalı ne kadar oldu diye mi bakıyorsun?

— Hayır, saate bakmıyalı ne kadar olmuş diye!

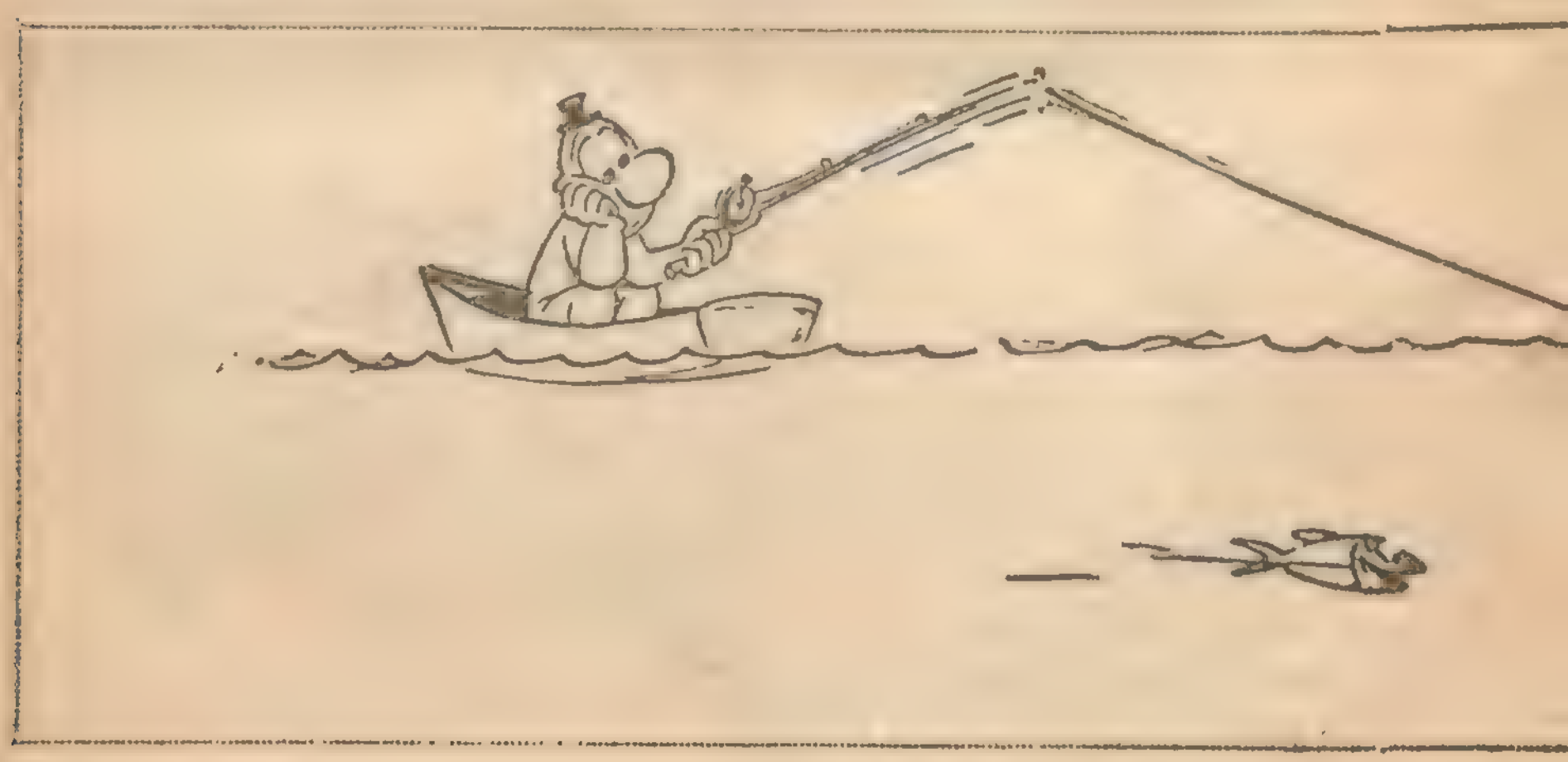

— Oltayı neden uzatmıyorsun?

SAVAŞ

Öğretmen — Yavrum, Can, anlat bakalım arkadaşlarına savaş neden kötü şeydir?

Can — Çünkü savaş olunca tarihi yazılır. Tarihi yazılınca da imtihanı olur.

DOKTORUNUZ diyorki

Dişleriniz

Muhakkak ki en önemli yardımcılarımızdan biri de dişlerimizdir. Bu yüzden dişlerimize iyi bakmamız ve daima onları korumamız gerekir. Her sabah kahvaltı ettikten sonra dişlerinizi ovmayı unutmayın. Öğle ve akşam yemeklerinden sonra da dişleri ovmak gerekir. Öğleleri okulda olduğunuz için buna imkân yoksa, o zaman yemek yedikten sonra ağzınızı soğuk suyla çalkalayınız.

Dişlerinizle fındık, fıstık veya ceviz gibi şeyleri kırmaya kalkmayınız. Zira böyle sert şeyler dişinizin üst tabakası olan mineyi çatlatır. Minesi çatlayan diş de çabucak çürür. Şekerleri de dişlerinizle kırarak yemekten sakının. Bunlardan başka dişlerle iplik koparmak da zararlıdır.

Her sabah mutlaka dişlerinizi fırçalamalısınız.

Dişlerinizin sağlam kalmasını istiyorsanız bol bol elma ve portakal yiyin. Bu iki meyva dişleri temizleyecek ve hiç etlerinizi de kuvvetlendirecektir.

Dişiniz ağrıyorsa hemen dişçiye başvurun. Dişleriniz ağrımasa bile altı ayda bir dişçiye gitmek yerinde olur.

Yaralar, çizikler ve çürükler :

Her çocuk koşarken, oyun oynarken veya yürürken düşebilir. Bu yüzden de bacağının veya kolunun derisi kalkıp kanayabilir. Yaraya mikrop kaptırmamak için hemen tentürdiyot sürmek lâzımdır. Eğer, deri hafifçe çizilmişse tendürdiyot sürüp açık bırakmak kâfidir. Yaradan fazla kan geliyorsa tendürdiyot sürüp, üstüne gazlı bez koymalı ve temiz sargıyla sarmalıdır. Lüzumu olursa sargı bir iki defa değiştirilebilir. Yara hemen kabuk tutarsa sargı-

Yaraya tendürdiyot sürüp üstüne gazlı bez koymalı ve temiz sargıyla sarılmalıdır.

yı açın. Havayla temas eden yara daha çabuk kapanır. Yalnız yaraya elinizi sürmeyin. Kabuğu kaldırmayın. Çünkü mikrop kapar yara başınıza türlü türlü dertler açabilir.

Düşüp kolunuzu, bacağınızı çürütürseniz o zaman çürüğün üstüne alkollü pamuğa batırılmış bir parça pamuk koyup sarın.

Soğuk Havalar ve Giyim :

Soğuk havalarda sıkıca giyinmeniz lâzım. Aksi halde hemen soğuk alıp, nezle veya grip olabilirsiniz. Bu yüzden günlerce yatakta yatıp azap çekeceğiniz gibi okula da gidemezsiniz. Havalar soğuyunca muhakkak bir kazak giyin. Boynunuza kalın bir eşarp sarın. Ellerinizin çatlayıp sızlamaması için de yün eldiven giyin. Ayakkabılarınız ıslanırsa soğuk alırsınız. Ayrıca bu karın ağrılarına da sebep olur. Onun için su birikintilerine basmayın. Altı lâstikli ayakkabı veya bot giyin. Sokaktan döndüğünüz zaman hemen paltonuzu, eşarbınızı ve altı lâstik ayakkabılarınızı çıkarın. Çünkü ev sıcak olduğu için bu kılık sizi terletecektir. Terinizi üşütüp hastalanabilirsiniz.

Soğuk havalarda sıkıca giyinmeniz lâzımdır.

Başınız soğuktan rahatsız olmuyorsa, kasket, kapişon veya şapka giymenize lüzum yoktur. Fakat kulaklarınız üşüyor, soğuktan başınız ağrıyıp gözleriniz yaşlanıyorsa o zaman başınızı örtecek bir şey giymek yerinde olur.

OKUMAYI SEVİYOR MUSUNUZ ?

Boş zamanlarda, vakitlerini kitap okuyarak geçirenler bütün sıkıntılarını unuturlar. Aynı zamanda da birşeyler öğrenirler. Acaba siz okumayı seviyor musunuz? Bunu anlamak için aşağıdaki 10 soruya «Evet» veya «Hayır» diye cevap vermek kâfidir. O zaman okumayı sevip sevmediğinizi anlarsınız.

1 — Birisi size «Haydi gel oyun oynayalım»; bir başkası ise : «Bize gel de kitap okuyalım...» dese ikinci arkadaşınızın sözünü kabul eder misiniz?

2 — Arkadaşınız sizden bir kitap istese, sonradan aldığı kitabı iade etmese, yahut yırtarak iade etse, ona kızar mısınız?

3 — Aldığınız bir kitabı muntazaman açıp kaplar mısınız?

4 — Kitaplarınızı koyacağınız bir kitaplığınız var mı?

5 — Bu kitaplığı birisi karıştırıp, karman-çorman ettiği zaman hiddetlenir misiniz?

7 — Babanızın eve getirdiği kitap, gazete veya mecmualara şöyle bir göz atar mısınız?

8 — Herhangi bir şeyi okuduğunuz zaman canınız sıkılır mı?

9 — Bir şey okurken daima içinizden mi okumayı tercih edersiniz?

10 — Kıra veya herhangi bir gezintiye gittiğiniz zaman, yanınızda bir kitap bulundurur musunuz?

C E V A B I :

10. Soruya doğru olarak cevap verenler okumayı çok seviyor demektir. Bu gibilerini tebrik ederiz. 9 soruya doğru cevap verenler okumayı seviyorlar. 8 sorudan daha azına doğru cevap verenlerin ise okumayla başları hiç de hoş değil. Bu gibilerinin kendilerine çok dikkat etmeleri gerekir.

Sihirli Fıraldak

Kendi kendinize yapabileceğiniz güzel bir oyuncak

Şu sihirli kurşun kalem oyuncak bütün arkadaşlarınızı hayretler içinde bırakabilir. İşin güzel tarafı, bunu kendi kendinize, evde yapabilmeniz.

Önce altı yüzlü bir kurşun kalemin bir yüzünü tırtıl tırtıl kesin. Sonra karton üzerinde yandaki gibi bir şekil çizin. Bunu makasla kesip çıkarın. Sonra kartonun orta yerinden bir iğne geçirip, bunu kurşun kalemin tepesine sokun. Elinizde yanda alttaki gibi bir şey olacak.

Fırıldağı çevirmek için şimdi onu sol elinize alın. Sağ elinizle de bir başka kurşun kalemi tırtılların üzerinde hızlı hızlı sürtün. Bu hareketi yaparken, sağ başparmağınız kalemin kenarında kaymalıdır (Şekil 1). Fırıldağı döndürenin bütün sırrı da bundadır. Başparmağınız kaleme değdikçe, ucundaki karton saat akrep ve yelkovanının aksi yönünde dönecektir.

Parmağınızı değiştirirseniz, karton bu sefer saatin akrep ve yelkovanının yönünde dönecektir (Şekil 2).

Bunun için de sağ başparmağınız yerine kaleme işaret parmağınızı değdirmeniz kâfidir.

Bunu fark etmeyenler, karton pervanenin durup nasıl aksi yöne doğru dönmeye başladığını hayretle soracaklar ve hayli merakta kalacaklardır.

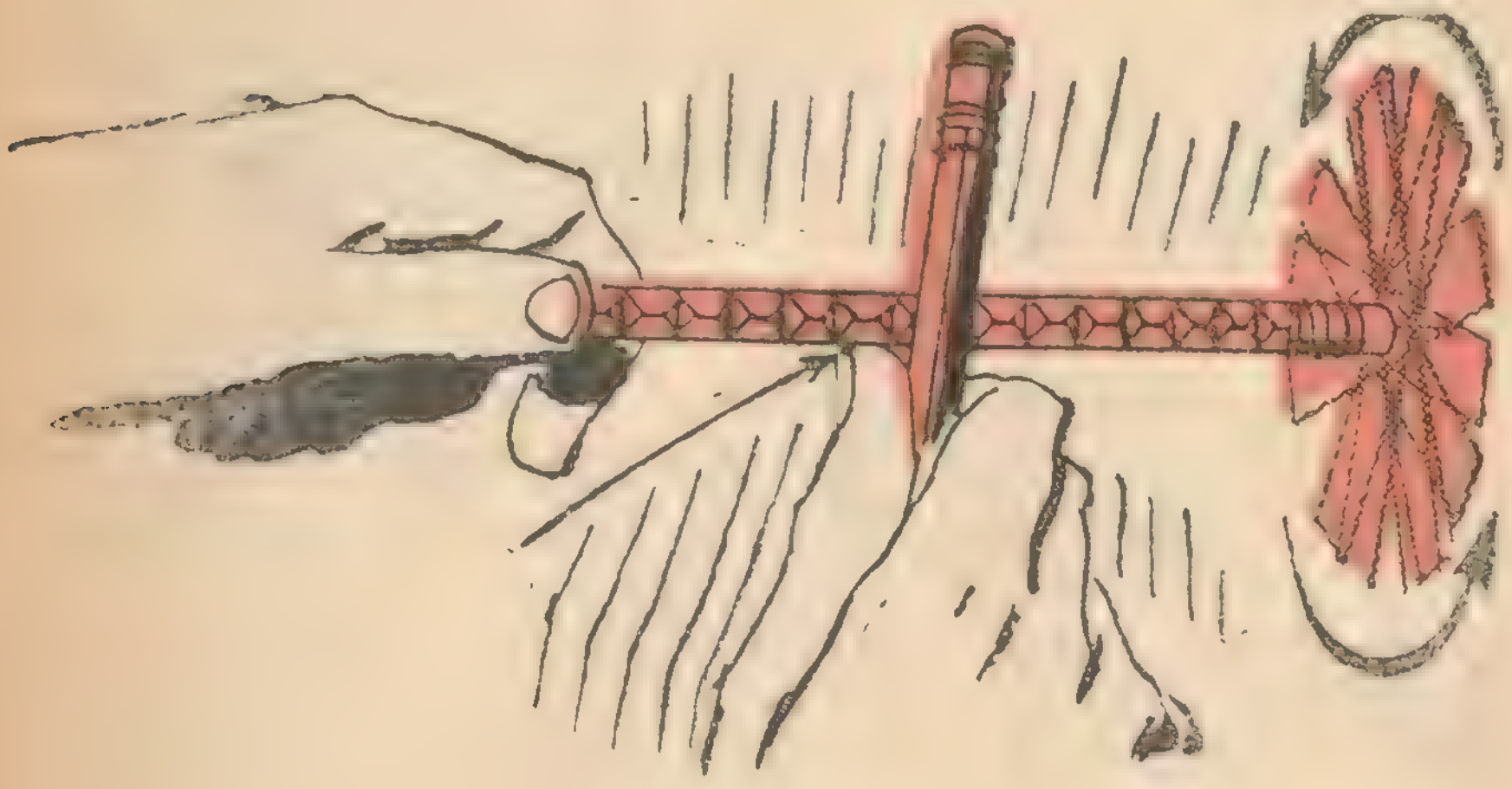

Şekil : 1

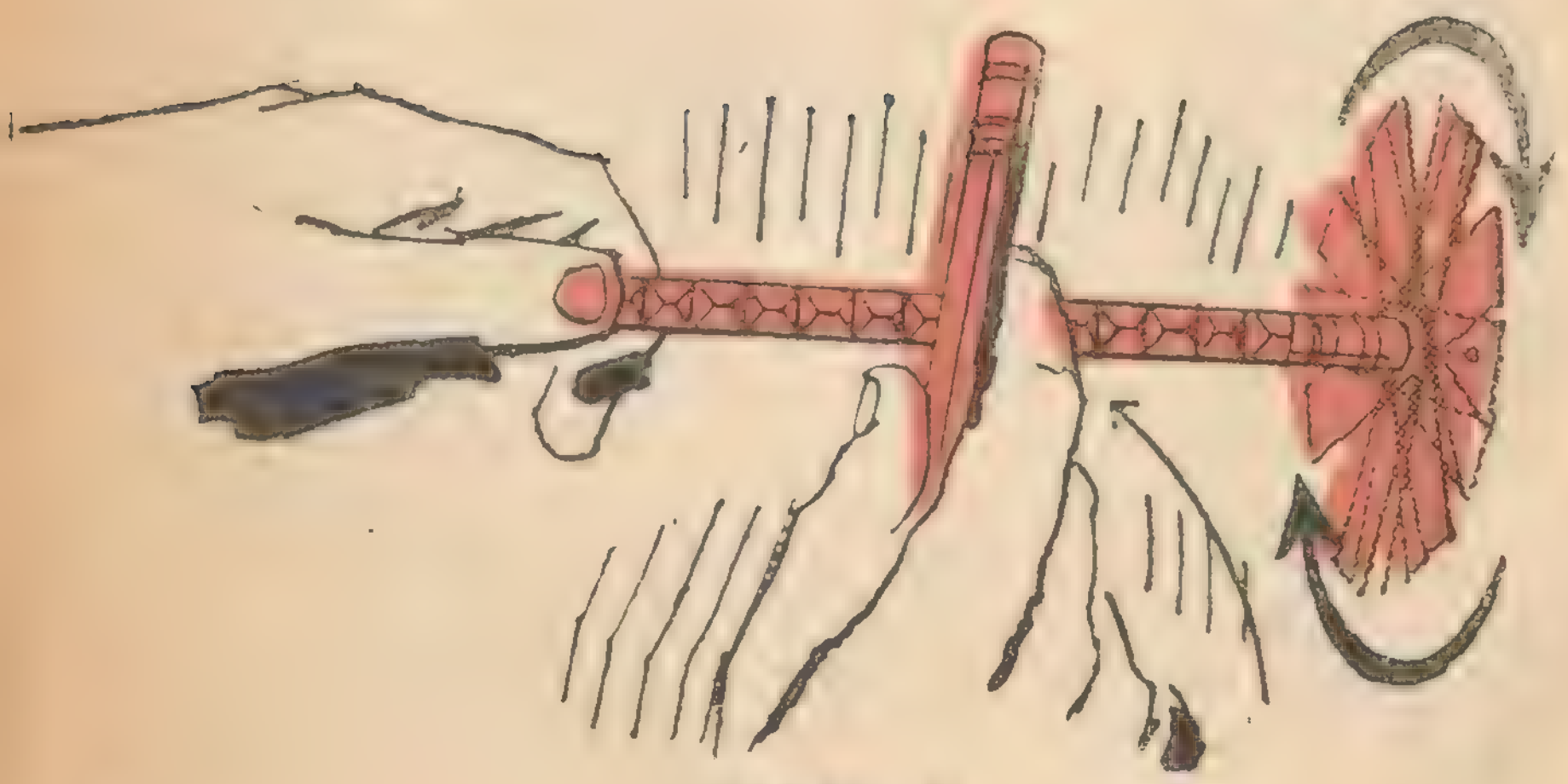

Şekil : 2

HUT HUT KUŞU

(Eski bir Mısır hikâyesi)

ÇEVIREN: GÖNÜL SUVEREN

RAMSES

BINLERCE yıl evvel Mısır'da 2 nci Ramses adında bir hükümdar yaşıyordu. Mısırlılar hükümdarlarına Firavun diye hitab ederlerdi. Firavun 2 nci Ramses, Nil nehrinin yakınında büyük bir sarayda yaşıyordu. Rameseum denilen sarayın dünyada bir eşi daha yoktu.

Ramses çok kuvvetli bir insandı ve savaşmayı severdi. Bu arada avlanmaktan da çok hoşlanırdı. İşte yine bir gün arabasına atladığı gibi avlanmak üzere ormana gitti. Kış olmasına rağmen hava sıcaktı. Çünkü Mısır'da kar yağmazdı ama kışın hava çok çabuk kararırdı. Hele ormanda gece daha da erken oluyordu. (Resim 1)

Firavun Ramses, ava dalmış olduğu için karanlığı fark etmedi bile. Bu yüzden de yolunu kaybetti tabii.

Ramses arabasıyla avlanmak için ormana gitti. (Resim 1)

HUT HUT

Bu arada ormanda bir kuş da dertli dertli içini çekip duruyordu O uzun gagalı, parlak tüylü güzel bir kuştu. İsmi de Hut Hut'du. Mısırlılar bu kuşun uğurlu olduğuna inanırlar ve onu görünce sevinirlerdi. Çünkü Hut Hut evlerine gelince muhakkak bir iyilik olurdu. Fakat zavallı Hut Hut hiç de mutlu değildi. (Resim 2) Çünkü o Mupi adlı güzel bir kuşa gönül vermişti. Mupi çok güzel bir kızdı. Bu yüzden de kendisini seven bir çok kuş vardı.

Kuşlar her gün Mupi'nin etrafına toplanıp en güzel şarkılarını söylüyorlar, en içli şiirlerini okuyorlardı. Mupi bunları dinledikten sonra bir kahkaha atıp uzaklaşıyordu. Buna rağmen Hut Hut'a biraz ilgi gösteriyordu. Zavallı Hut Hut bazan ümide kapılıp, türlü türlü hayaller kuruyordu tabii. Hattâ evlenince yuva kuracağı ağacı bile seçmişti.

Hut Hut hiç mutlu değildi. (Resim 2)

Ama, Mupi biraz konuştuktan sonra uçup gidiyor ve Hut Hut yine ümidini kaybediyordu.

Firavun Ramses'in ormanda kaybolduğu gece Hut Hut, genç kıza evlenme teklif etti. Zaten her gün aynı şeyi söyleyip duruyordu. Nil kenarındaki mis kokulu otların üstüne oturmuş olan Mupi'nin yine aksiliği tutmuştu. Hut Hut, onu neşelendirmek için lezzetli yiyecekler getirdi. En tatlı şarkılarını söyledi. Fakat Mupi halâ suratlıydı. Nihayet konuşmaya başladı.

— «Beni dinle Hut Hut. Ben ancak kuşların kralıyla evlenebilirim. Yani başında taç olan bir eş istiyorum.»

Hut Hut bu sözleri duyunca çok şaşırdı. Bir müddet cevap veremedi.

— «İyi ama biz kuşuz. Kral değiliz ki... Hem istesem bile benim başımda taç çıkmaz.»

— «O halde ben de başında tacı olan biriyle evlenebilirim. Hem biliyor musun sana taç çok yakışacak.»

Hut Hut, içini çekti. Yine kederlenmişti. Mupi'nin istediği imkânsız bir şeydi. Bunu nasıl elde edebilirdi ki?

— «Taç herkese yaraşır, Mupi.»

— «Hayır, hayır. Herkese yakışmaz. Taçla sen tıpkı bir krala benziyeceksin. Böylece Nil'in en önemli kuşu sen olacaksın.»

— «Saçmalıyorsun!» Hut Hut, birdenbire kızdı. «Sen ömründe kral görmemişin. Onun için taç görmene de imkân yok.»

Mupi, alaylı alaylı güldü. «Görmez olur muyum hiç! Geçen gün annem alış veriş için beni çarşıya yolladı. İşte orada...»

— «Başında taç olan bir kuş mu gördün?» Zavallı Hut Hut, yine telaşlanmıştı.

— «Hayır, o kuş değildi. Ben Mısır'ın Hükümdarını gösdüm. Yani FİRAVUN RAMSES'İ GÖRDÜM!»

Hut Hut, iyice şaşırdı. Bu sözlere bir mâna verememişti. Ama sonunda yine de dayanamıyarak sordu :

— «Yoksa Firavun Ramses'le evlenmeyi mi düşünüyorsun?»

— «Hayır, bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Ama Ramses'in tacını gördükten sonra kararımı verdim. Başında tacı olmayan bir kuşla evlenemem. Haydi git... Bir taç buluncaya kadar buraya gelme!»

Çok üzülen Hut Hut, ormanın en karanlık köşesine çekilerek gözlerini kapattı. Acı acı düşünmeye başladı. Fakat ümitsiz-

likten adeta kalbi parçalanıyordu. Ancak Firavun Ramses'in sesini duyunca kendisine geldi.

— «Vavaha! Vavaha! Neredesin? Çabuk buraya gel!» Ramses'in sesinden fena halde sinirlendiği belli oluyordu. Vavaha, onun avcıbaşısıydı. Ramses, yolunu kaybettiği için ona kızmıştı.

Vavaha'nın ödü patlamıştı. Bir kenara gizlenmiş titriyor ve kendi kendine, «Belki de Ramses kafamı kestirir,» diyordu. «Belki de etlerimi küçük küçük doğratır. Yahut beni diri diri mezara gömdürür.»

Avcıbaşı dehşete kapılmıştı. Ramses'in gözleri karanlıkta birer ateş parçası gibi parlıyordu. Evet, Firavunun fena halde kızdığı belliydi. Vavaha, korkudan bembeyaz kesildi. Neredeyse yere kapaklanıyordu. İşte o sırada bir ses duyuldu :

— «Ben yolu biliyorum. İsterseniz sizi ormandan çıkarabilirim.»

Ramses'in hiddeti halâ geçmemişti. Bu yüzden bağırdı :

— «Sen kimsin? Bu karanlıkta bir şey göremiyorum. Yaklaşsana.»

Hut Hut Kuşu uçup Firavunun arabasına kondu.

— «Adım Hut Hut. Bu ormanda doğup büyüdüm. Onun için burasını adım adım bilirim. Bütün ağaçları iyi tanırım. Bizi vurmak için gelen avcıların gizlendikleri yerleri, akar suları, çimenlikleri bilirim. Bakın orman perileri de kendilerini takip etmemiz için bana sesleniyorlar. Peşimden gelin. Sabah olmadan sarayınıza döneceksiniz.»

Ramses, kuşu büyük bir ilgiyle süzdü.

— «Demek adın Hut Hut. Sen Hupi cinsi bir kuşsun sanırım. Haydi bize yolu göster. Ama bir yanlışlık yaparsan yarın ormandaki bütün kuşların boyunlarını vurdururum. Yalnız seni güçlükle seçebiliyorum. Onun için seni takip etmek zor olacak.» (Resim 3)

— «Beni kolaylıkla görebileceksiniz. Bakın!» Hut Hut kanatlarını açınca Ramses, onun parlak beyaz tüylerini fark etti. Evet, karanlıkta bile bu kuşu görmek kabildi. Hut Hut, uçunca Ramses de yola koyuldu. Vavaha da Firavun Ramses'in peşinden gidiyordu. Diğer avcılar ise Vavaha'yı takip ediyorlardı.

Ramses kuşu büyük bir ilgiyle süzdü :
— «Demek adın Hut Hut,» (Resim 3)

Hut Hut, arada sırada alçalıp yolu tarif ediyordu.

— «Buradan sağa döneceksiniz! Buradan da sola. Artık doğru gidin!»

Nihayet ormandan çıkarak çöle geldiler. Firavun Ramses'in sarayı çölün ortasındaydı. Nihayet güneş doğdu ve sarayın kulesi göründü. Ramses, bu kuleyi düşmanlarından korunmak için yaptırmıştı. Kulede bekleyen nöbetçiler düşmanları görünce haber verirler ve Firavun da hemen arabasına atlıyarak savaşmaya giderdi.

Ramses, sarayına döndüğü için çok memnundu. Küçük Hut Hut Kuşu ona doğru yolu göstermişti.

Kuledeki nöbetçi, hükümdarın geldiğini fark edince bağırmaya başladı.

— «Firavun Ramses, avdan dönüyor! Firavun Ramses avdan dönüyor! Kapıları açın! Kapıları açın!»

Hemen büyük kapılar açıldı. Ahçılar da mutfağa koşup Firavuna en nadide yemekleri hazırlamaya koyuldular. Sarayda herkes neşeliydi. Farkına varmadan şarkı söylüyorlardı. Bunun sebebini kimse bilmiyordu. Ama Hut Hut Kuşu gittiği yere mutluluk götürürdü. İşte bundan dolayı saray halkı neşelenmişti.

Ramses, büyük kapıdan içeriye girdi. Avcılar da onun peşindeydiler. Onlar vurdukları yaban ördeklerini ve diğer hayvanları büyük ağlar içinde taşıyorlardı.

Hep beraber büyük salona girdiler. Bu salonun duvarları türlü türlü mücevherlerle süslenmişti. Hut Hut da onları takip etti. Ama etrafına bakındıktan sonra saraydan ayrılmaya karar verdi.

— «Nasıl olsa ödevimi yaptım. Bu insanlara da mutluluk getirdim. Artık ormana döneyim. Çünkü çok üzgünüm. Bu neşeli insanların arasında işim yok.»

HUT HUT, RAMSES'LE NELER KONUŞTU ?

Tam kapıdan çıkıp kaçacağı sırada Firavun Ramses, onu durdurdu.

— «Dur, küçük kuş! Neden gidiyorsun? Bana yardım ettiğin için sana bir şey vermeliyim. Bana faydan dokundu. Gel yanıma otur.» (Resim 4)

— «Dur küçük kuş, neden gidiyorsun?» (Resim 4)

Hut Hut, uçup Ramses'in yanına kondu ve beklemeye başladı.

— «Söyle bakalım küçük kuş. Ne istiyorsun? Arzunu hemen yerine getireceğim. Dile benden ne dilersin?»

Çok üzgün olan zavallı Hut Hut cevap vermedi. Ramses bir kahkaha attı.

— «Ne o Hut Hut. Yoksa dilini mi yuttun? Konuşamıyor musun?»

— «Konuşuyorum, ama istediğim şeyi bana vermeniz imkânsız.»

— «Hayır, istediğin şeyin fazla olmasına imkân yok. Arzunu hemen yerine getireceğimi söyledim ya.» Ramses, elini kaldırarak herkesi susturdu. «Gürültü etmeyin!» Küçük kuşun sözle-

rini duymak istiyorum.»

— «Ah... Hükümdarım... Ben sadece bir taç istiyorum!»

F'ravun ve adamları doğruldular. Kocaman salonda çıt bile çıkmıyordu. Bu küçücük bir taç istemişti. Demek büyük bir memleketi idare etmeyi arzuluyordu. Hut Hut, hükümdar olup insanları cezalandırmak veya mükâfatlandırmak niyetindeydi.

— «Demek sadece bir taç istiyorsun?» Ramses artık gülmüyordu. Kaşları çatılmıştı. «Hangi tacı... Kimin tacını istiyorsun?»

Hut Hut, derdini iyice anlatamadığını farketti.

— «Ben sadece küçük bir taç istiyorum. Bunu başıma giyip bir daha çıkarmıyacağım.»

Ramses'in neşesi yerine gelmişti. Gülmeye başladı. Büyük salondakiler de Firavunu taklid ederek kahkahalar atıyorlardı.

— «Pekâlâ, Hut Hut. Istediğin olsun. Sana bir taç vereceğim.» Adamlarına döndü. «Kuyumcubaşımı çağırın. Hazinemdeki en kıymetli mücevherleri de çıkarın!»

Bu sırada Firavunun ayakları dibinde uyuyan aslanı Şeytana, gürültüyü duyarak uyandı ve yerinden fırladı. Ama Ramses onu yatıştırdı.

— «Otur Şeytana. Yoksa bu küçük kuşla kavga mı edeceksin?» Eliyle aslanın ağzını kapattı. Bu sırada kapıda bir gürültü oldu ve kuyumcular içeriye girdiler. Yahud isimli kardeşlerin en büyüğü kuyumcu başıydı. Diğerleri ise ona yardım ediyorlardı. Onları ellerinde kocaman kutular bulunan hizmetçiler takip etti.

Yere büyük mavi kadife örtüler serildi. Kutulardan çıkarılan kıymetli taşlar bu örtülerin üstüne dizildi. Kırmızı, yeşil, sarı, mavi, mor renkli mücevherler pırıl pırıl parlıyorlardı. Bu mücevherlerin hepsi birbirinden güzeldi. Firavun, Hut Hut'un seçmesi için bunları hazinesinden çıkarttırmıştı. Fakat Hut Hut, bunların hiç birini beğenmedi. Mücevherlerin içinde kocaman bir kırmızı taş vardı. Bu paha biçilmez yakudu görse Seba Melikesi bile beğenirdi. Ama Hut Hut, başını çevirip bakmadı bile.

— «Hükümdarım, bu mücevherlerin hepsi birbirinden güzel. Bunlar bana gök kuşağını veya güneşin batışını hatırlattılar. Ama ben hic birini istemem.»

Ramses, bu sözleri duyunca birdenbire hiddetlendi. Ayağa fırladı.

— «Ne dedin! Ne dedin! Mücevherlerimi beğenmedin na! Seni memnun etmeye imkân yok galiba.» Ramses bu sefer de Yahud kardeşlere döndü. «Bu ne demek böyle? Bunlar en güzel mücevherlerim değil mi? Değilse gidip en kıymetli taşlarımı getirin!»

Ramses'den çok korkan kardeşler titremeye başladılar. Çünkü Ramses en küçük bir hatayı bile affetmezdi. Hemen insanı idam ettirirdi. Nihayet kardeşlerin en büyüğü güç belâ ağzını açıp konuştu.

— «Eşsiz Hükümdarım! Bu mücevherlerin dünyada bir eşi daha yoktur.» Sonra dönüp kötü kötü küçük kuşa baktı. Bu aptal kuş elmastan anlamıyordu. Veya böyle şeylere kıymet vermiyordu. Halbuki bu taşlardan bir tanesi insanı zengin etmeye kâfiydi İçinden. «Bir tek mücevherim olsa kardeşlerimi alıp memleketime dönerdim,» dedi. «Burada Firavuna boyun eğip korku içinde yaşamazdım.»

Korkma sırası Hut Hut'a gelmişti. Küçük kuş telaşla atıldı.

— «Affedersiniz Hükümdarım, ben mücevher veya altın istemiyorum.»

— «Ne! Ne! Altın veya mücevher istemiyor musun? İyi ama biraz evvel taçdan bahseden sen değil miydin?»

Ramses'in bağırdığını duyan Şeytana doğruldu. Çünkü sahibini kızdıranlara tahammülü yoktu. Hemen kükremeye başladı. Küçük kuş bu sefer daha da korktu. Zira aslan parlak gözlerini kendisine dikmişti.

— Hükümdarım, ne olur beni dinleyin. Başıma altın ve elmastan yapılmış bir taç takarsam hayatım tehlikeye girer. O zaman başımın sizinkinden bir farkı kalmaz.»

Firavun Ramses, ayağa fırlayarak olanca sesiyle haykırdı.

— «Demek benim hayatım tehlikede ha!» Kocaman salonda çıt çıkmıyordu. Acaba Firavunu ortadan kaldırmak için plân mı yapmışlardı? Bir iki sene evvel Ramses'i öldürmeye kalkmışlardı. Fakat Ramses, yirmi cesur adamla dövüşüp onları yenmişti. Kimse Firavunla başa çıkamazdı. Hem Şeytana da sahibine el süreni paralardı.

Firavun, şüphelenmişti. Başını çevirerek dik dik Nobid'e baktı. Nobid, Firavunun yemeklerini tadar ve içkilerinden de biraz içerdi. Zehirsiz olduğu anlaşıldıktan sonra yiyecekler sofraya konur ve Firavun da ancak o zaman karnını doyururdu. Acaba biri Firavunu zehirlemeye mi çalışıyordu? Ramses'le Nobid göz göze geldiler. Nobid'in yüzünde korkudan eser yoktu. Hem Nobid, böyle bir şeye kalkışacak olursa Firavundan evvel ölürdü.

İçi rahatlayan Ramses, tahtına oturarak arkasına yaslandı.

— «Demek mücevher istemiyorsun? Pek alâ, küçük kuş, söyle bakalım. Nasıl bir taç arzu ediyorsun? Yoksa gökten güneşle ayı indirip başına takmamı mı istiyorsun? Nasıl bir taca ihtiyacın var? Haydi cevabını bekliyorum. Yoksa taçtan vaz mı geçtin?»

Hut Hut, bütün cesaretini toplıyarak açık açık konuşmıya karar verdi. Çünkü biraz evvel olduğu gibi Firavunu tekrar kızdırmak işine gelmiyordu.

— «Hükümdarım, tüylerden yapılmış küçük bir taç diliyorum. Bu tacın üstümdeki tüylere uyması lâzım.»

Salondakiler katıla katıla gülmeye başladılar. Hut Hut içini çekti.

— «Aslında ben bunu da istemiyorum. Fakat Mupi çok ısrar etti. Ben Mupi'yle evlenmeyi arzu ediyorum. Ama kız tacım olmazsa benimle evlenemiyeceğini söyledi.» Hut Hut gözlerini kapayarak başını önüne eğdi Yine kederlenmişti.

Ramses, kuşun haline acıdı tabii. Bu yüzden dayanamıyarak sordu.

— «İyi ama küçük bir kuş taçtan ne anlar? Hem o şimdiye kadar bir taç görmüş mü bakalım?»

Hut Hut, gözlerini açıp doğruldu ve kanatlarını çırparak havalandı. Ramses'in kulağına gagasını yaklaştırdı.

— «Bir gün Mupi, sarayınızın üstünden geçmiş. O sırada bir ses duyduğu için başını eğip bakmış. Siz, prensler ve büyük adamlarla oturmuş konuşuyormuşsunuz. Başınızda da Mısırın Tacı varmış. Mupi, tacınıza hayran olmuş. Bunu bir türlü unutamıyor. Başımda taç olmadıkça benimle evlenemiyeceğini söyledi. Onun için bir taç bulmaya mecburum.» Hut Hut dayana-

mıyarak ağlamıya başladı.

Ramses, «Demek Mısır Firavunu istediği zaman küçük bir kuşu bile mesud edebilir,» diye düşündü. «Bu hiç aklıma gelmemişti.»

Ramses, ayağa kalkarak Hut Hut'u avucuna aldı. Kuşun sesi çıkmıyordu.

— «Bu küçük kuşa bir taç bulacaksınız. Mısır Firavunu bunu emrediyor. Bana iyilik eden küçük Hut Hut'un arzusu yerine gelecek. Şimdi hepiniz Hut Hut'la sevgilisinin mutlu olması için bir çare düşünün.»

Firavun, elini kaldırınca küçük Hut Hut neredeyse yere düşüyordu.

HUT HUT'UN TAÇI NASIL DÜŞTÜ ?

Firavun Ramses, bu sefer sarayın tüycüsünü yanına çağırdı.

— «Bu küçük kuşa bir taç yapacaksın. Tacın tüyleri Hut Hut'a uymalı. Hem taç kuşun başından düşmemeli.»

Naam Roosha adındaki tüycü yaklaşıp Hut Hut'u uzun uzun süzdü.

— «Güzel bir kuş hükümdarım. Hem o diğer Hupi kuşlarından iri. Başının iki yanındaki altın rengi tüyler ne kadar güzel. Kanatları ve vücudu ise siyah ve beyaz tüylerle kaplı. Evet, Hut Hut'a güzel bir taç yapabilirim. Altın, siyah ve beyaz renkli tüylerden zarif bir taç. Hemen çalışmaya başlıyacağım.»

Hut Hut, tam sekiz gün Rameseyum'da kaldı. Naam Roosha, saraydaki tüyleri beğenmemişti. Bunun için ormana adamlar yollıyarak altın rengi tüyler toplattı. Bundan başka yumuşak beyaz tüyler ve uzun ipek gibi siyah tüyler istedi. Sonra çalışmaya koyuldu. (Resim 5)

Sarayda yaşayanlar Hut Hut'dan çok hoşlanmışlardı. Ona küçük kaplar içinde yiyecekler getiriyorlar, yanından ayrılmak istemiyorlardı.

Sarayda büyük bir değişiklik olmuştu. Eskiden surat asarak çalışan hizmetkârlar artık gülerek, şakalaşarak iş yapıyorlardı. Saray kâhyası Abu Kuru, bile değişmişti. Daima kaşları çatık gezen, hizmetçileri azarlayan kâhya artık kimseye ses çıkarmı-

yordu Hasta olan hizmetçiler iyileşmişlerdi. Birbirleriyle kavga eden avcı Simbal kardeşler gayet iyi geçiniyorlardı. Hattâ Naam Roosha'nın sağır ve dilsiz oğlu bile birdenbire konuşmaya başlamıştı.

Hut Hut, sabırla taçın bitmesini bekliyor, sık sık Naam Roosha'yı görmeye gidiyordu. Nihayet taç hazırlandı.. O büyük gün gelip çatmıştı. Hut Hut, büyük salonda taç giyecekti.

Ramses, ve prensler salona girip yerlerine oturdular. Ramses'in arkasında üniformalı askerleri duruyordu. Kapının sağında da çalgıcılar beklemekteydiler. Firavun, emredince dans başlıyacaktı. Şeytana da her zaman olduğu gibi Firavunun sağ tarafında duruyordu.

Nihayet Prens Aum Her Kepeşef içeriye girdi. O Ramses'in büyük oğluydu. Prensin sağ elinin baş parmağının üstüne konmuş olan Hut Hut çok heyecanlıydı. Prens babasının önünde

Sarayın tüycüsü çalışmaya koyuldu. (Resim 5)

saygıyla eğilip Hut Hut'u yere bıraktı. Küçük kuş başını kaldırarak Ramses'e bir göz attı. Sonra salonu dolduran insanlara baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hut Hut korkmuştu.

Sonra Naam Roosha, salona girdi. Adamın elinde altın bir kutu vardı. Hut Hut'un tacı bu kutunun içindeydi. Naam Roosha, kutuyu açarak minicik tacı Ramses'e uzattı. Firavun, tüyleri kopaımamak için tacı dikkatle aldı. Sonra Hut Hut'a baktı.

— «Yanıma gel Hut Hut. Tacını giydireyim.»

Fakat tacı giyip Mupi'ye gözükmeyi düşünen kuş bu sözleri duymadı bile. Tahtın basamaklarını çıkarak tatlı bir şarkı söylemeye koyuldu.

Naam Roosha, Hut Hut'u yakalayıp Firavun'un yanındaki masanın üstüne bıraktı. Ramses, iki parmağıyla tuttuğu tacı çevirip oturttu. Sonra kuşu tahtın basamağına koydu.

Herkes, Hut Hut'u görebilmek için ayağa kalkmıştı. Küçük kuş çekine çekine bir adım attı. Sonra cesaretlenip yürümeye başladı. Salondakiler çok sevinmişlerdi. Taç Hut Hut'a yakışmıştı. O bu haliyle bir krala benziyordu.

Ramses, memnuniyetle gülümsedi. Naam Roosha da böyle güzel bir taç yaptığı için gurur duyuyordu.

Fakat... Fakat birdenbire herkesin suratı asıldı. Naam Roosha'nın kalbi duracak gibi oldu. Küçük taç ağır, ağır kaymaya başlamıştı. Firavun'un önünde bir aşağı bir yukarı dolaşan Hut Hut, önce işin farkına varamadı. Tam neşeli neşeli sıçrarken, tacın uzun tüyleri kuşun ayağına takıldı. Taç yere düştü ve Hut Hut başını yere vurdu. (Resim 6)

Bu komik durumu gören insanlar az kalsın güleceklerdi. Ama Hut Hut'un yüzünü görünce donup kaldılar. Zavallı Hut Hut'un ne kadar acı çektiği suratından belliydi. O Kral olmaya kalkan aptal bir kuştu. İşte başından tacı da düşmüştü. Şimdi herkes onunla eğlenecekti.

Ama kimse gülmedi. Herkes Firavunun bu işe ne diyeceğini merak ediyordu. Her halde Ramses kızıp haykıracaktı. Ama o bağırmadı. Bilâkis Ramses, çok düşünceliydi. Bu iyi kalpli küçük kuşu mesud etmek için bir çare düşünüyordu. Naam Roosha, elinden geleni yapmıştı. Minik taç hakikaten güzel olmuştu. Ama taç Hut Hut'un kafasında durmamıştı. Demek

kuşun başına yapışacak bir taç lâzımdı. Daha doğrusu kuşun tüyleri uzayarak bir taç halini almalıydı. Bunu da Naam Roosha beceremezdi. Bu sihirbazlara has bir işti. Evet, Ramses bir hata yapmıştı. Başını kaldırarak etrafındakileri süzdü. Sonra yüksek sesle emir verdi :

— «Bana Yedi Sihirbazı çağırın!»

Naam Roosha, rahat bir nefes aldı. Neyse onu kabahatli bulmamışlardı. Eğilip yerden tacı kaldırdı. Hut Hut ise, Firavunun ayaklarının arkasına saklanmıştı. Küçük kuş bir yere gizlenip ölmek istiyordu.

Hut Hut'un başındaki taç yere düştü (Resim 6)

PERİLER NASIL GELDİ ?

Firavunun adamları geldiği zaman Yedi Sihirbaz Kadın yer altındaki odalarında çalışıyorlardı. Adalar Kralına kızan Ramses, onu ortadan kaldırmaları için emir vermişti. Sihirbazlar Adalar Kralının bal mumundan bir heykelini yapmışlardı. Heykelin kalbine iğneler batırıp sihirli sözler söylüyorlardı. Böylece bir kaç gün içinde Adalar Kralı sihir yüzünden ölüp gidecekti.

Firavunun adamları odaya girerek Ramses'in emrini tekrarlayınca Sihirbazlar çok kızdılar. Şimdiye kadar böyle bir şey duyulmamıştı. Bir kuşun başında taç çıkarmak kimin aklına gelirdi ki? Hem zaten bununla uğraşasak vakitleri de yoktu. Bir an evvel Adalar Kralını öldürmeleri lâzımdı. Ama Firavunun adamları inat ettiler. Nihayet Sihirbazların büyüğü razı oldu.

— «Ne yapalım, Ramses'in emri var. Önce kuşun başında taç çıkaralım. Adalar Kralını sonra öldürürüz.»

Kollarını sıvayarak çalışmaya başladılar. Kazana bir kur-

bağa, bir fare, bir yarasa ve sihirli otlar koydular. Bir taraftan da sihirli kelimeleri tekrarlayıp duruyorlardı. Kazandan pis bir koku yükseldi. Sihirbazlar bu işi hiç sevmemişlerdi. Çünkü iyilik yapmaları lâzım geliyordu. Halbuki onlar kötülüğe alışmışlardı. Bu yüzden de durmadan homurdanıyorlardı.

— «İyilik perileri Hut Hut'u seviyorlar. Hut Hut, insanlara mutluluk veriyor. Biz perileri sevmiyoruz. Biz mutlu insanları da sevmiyoruz. Hele iyilik yapmaktan hiç hoşlanmıyoruz. Ama bu işi tamamlamamız lâzım yoksa Ramses, bizi yakacak.»

Yedi Sihirbaz, türlü türlü usulleri denediler. Ama bir türlü muvaffak olamadılar. Kazana bir şey daha

Birdenbire rüzgârla beraber küçük bir beyaz tüy odaya girdi (Resim 7)

atmak lâzımdı. Fakat bunun ne olduğunu bir türlü bilemiyorlardı.

Birdenbire rüzgârla beraber küçük bir beyaz tüy odaya girdi. Bu nereden gelmişti? Kimin tüyüydü? Tüy kazana düştü. **(Resim 7)**

Sihirbazlardan biri eliyle kazanı işaret etti :

— «Bakın, suyun rengi berraklaştı. O pis koku da kayboldu. Etraf mis gibi çiçek kokuyor!»

Sihirbazlar birbirlerine bakıştılar. Bu işe bir mâna verememişlerdi. En küçükleri kaşlarını çattı. «Başkası da bize yardım ediyor galiba. Bu tüy, bir Hupi kuşuna ait. Bir genç kızın beyaz tüyü. Hem biz bu tacı da bir Hupi kuşu için yapıyoruz. Belki de o tüy, Hupi kuşunun sevgilisine ait. İyi ama bu civarda böyle bir kuş yok ki. Galiba iyi periler bize yardım ediyor. Bu doğrudan doğruya onların işi. Bu sevginin sihiri.»

Sihirbaz kadınlar etrafı araştırdılar. Mupi'yi bulsalar muhakkak kazana atarlardı. Ama onu göremediler. Zaten odadaki iyilik perilerini de görememişlerdi. Periler odada dolaşıyor, sihirbazların kafalarına oturuyorlardı. Bir taraftan da tatlı tatlı gülüyorlardı tabii. Çünkü artık Hut Hut'un tacı hazırlanıyordu.

Sihirbazlar, perileri görememelerine rağmen odada bir iyilik rüzgârı estiğini hissetmişlerdi. Bu yüzden de kaşlarını çatarak birbirlerini süzdüler. İyiliğe tahammülleri yoktu. Sonra kazanı alıp yerin altındaki odadan çıkarak Ramesses'un yolunu tuttular.

Ramses ve adamları büyük salonda oturmuşlar, sihirbazları bekliyorlardı. Güneş batmış ve hava kararmaya başlamıştı. Firavun, beklemekten sıkıldığı için kaşlarını çatmıştı.

Nihayet, bir uşak salona girerek sihirbazların geldiğini haber verdi.

Herkes heyecanla doğruldu. Başlar kapıya döndü. Ünlü sihirbazlar ellerinde kocaman kazanla salona girdiler.

Hut Hut, Firavunun ayaklarının arkasına saklanmıştı. Sihirbazların geldiğini duyunca usulca çıkıp tahtın alt basamağında durdu. Sihirbazlar küçük kuşun etrafını aldılar. Sonra yere oturup kazana bakarak alçak sesle şarkı söylemeye başladılar. Bu şarkı karanlık ormanda yağan yağmuru ve denizin

En sonunda Hut Hut taça kavuştu. (Resim 8)

dalgalarını hatırlatıyordu. Salondakiler sihirbazlardan korkmuşlardı. Sadece Ramses, onlara aldırmıyordu. İyilik perileri de Hut Hut'un başında bekliyorlardı. Ona zarar gelmesini hiç biri istemiyordu. Kadınlar sustular. Birdenbire hafif bir inilti duyuldu. Sihirbazlar kalkıp salondan çıktılar. Vazifeleri bitmişti.

Salondakiler derin bir nefes aldılar. Ramses, elini kaldırıp işaret etti. Naam Roosha, salona girerek küçük tüv tacı Firavuna uzattı.

Hut Hut'un beklemeye tahammülü kalmamıştı. Hemen uçup masaya kondu. Ramses tacı küçük kuşun başına oturttu. Naam Roosha da gelip tacı düzeltti. Hut Hut, masadan atlayıp Firavunun önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Sonra başını iki yana

salladı. Heyecandan kalbi deli gibi çarpıyordu. Neyse taç düşmedi. İyilik perileri de küçük kuşun yanında bekliyorlardı.

Hut Hut, bu sefer uçup başını yaldızlı tavana vurdu. Taç yine kımıldamadı. Artık taç düşmüyordu. İşte en sonunda Hut Hut sahiden taç giymişti. (Resim 8)

Herkes neşeli neşeli gülüyor konuşuyordu. Hattâ aslan Şeytana bile bu işe sevinmişti. Ramses ellerini çırptı ve dans başladı. Sarayda Hut Hut'un taç giymesini kutluyorlardı.

MUPİ NELER YAPTI ?

Şimdi biraz da Mupi'den bahsedelim. Hut Hut'un ormandan ayrıldığı gecenin sabahı Mupi, her zaman buluştukları kıyıya gitti. Fakat Hut Hut ortalıkta gözükmüyordu. Genç kız buna çok üzüldü tabii. Kendi kendine, «Hut Hut neden gelmiyor?» diye sordu. «Neden gelmiyor?»

Diğer Hupu kuşlarıyla konuştuysa da üzüntüsü geçmedi. Nihayet beklemekten yorulan kızcağız uçup annesinin yanına döndü. Akşam üzeri güneş batarken tekrar sahile indi. Ama Hut Hut yine ortalıkta yoktu.

— «Ah ne kadar aptallık ettim! Taç bulana kadar benimle konuşmamasını söyledim. Zavallı Hut Hut tacı nereden bulabilir? Kabahat bende!» Mupi hep aynı sözleri tekrarlıyarak üzülüp duruyordu. Nihayet başını önüne eğip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Mupi, her gün sahile inip Hut Hut'u bekledi, bekledi. Yanında gelen diğer Hupi kuşlarını azarlayarak uzaklaştırdı. Yemek de yiyemiyordu. Çok zayıf düştüğü için yürümekte bile zorluk çekiyordu.

— «Ah zavallı Hut Hut! Her halde onu büyük bir kuş yakaladı. Hut Hut'u öldürdüler. Bir daha onu göremiyeceğim. Ah! Ah!» Mupi hüngür hüngür ağlıyordu.

Göz yaşları bitene kadar ağladı. Sonra Nil kenarındaki ıslak otların üstünde uyuya kaldı. Sabah olup güneş doğunca genç kız biraz ümitlendi. Birazcık yemek yiyip kuvvetlenmeye çalıştı. Kararını vermişti :

— «Bari uçup Hut Hut'u arayım. Belki onu bulurum.» Mu-

pi, kanatlarını çırparak havalandı. Önce Güneye uçup Nil'in en büyük Hupu kuşu Hut Hut'u aradı. Fakat onu gören olmamıştı. Nihayet Esna'ya oradan da Edfu şehirine gitti. Yine Hut Hut'u bulamadı. Nihayet Assuan'da yorgunluktan uyuya kaldı. Sabah etrafına bakındı.

— «Burası çok sıcak. Onun için Hut Hut, bu şehri sevmemiştir. Belkide o çoktan geri döndü.» Mupi böyle diyerek tekrar Nil sahilinin yolunu tuttu. Fakat Hut Hut yine gözükmedi.

Hava çok sıcaktı. Nehrin kenarı sıcak olduğu için Mupi ormanın derinliklerine gidip bir ağaca tünedi. Gözlerini kapayarak içini çekti. O kadar üzgündü ki... O baş ucunda bekleyen iyilik perilerinin farkında bile değildi. Biraz sonra uyuya kaldı.

Birdenbire hafif bir acıyla uyandı. Tam kalbinin üstü acıyordu. Eğilip kalbinin üstündeki parlak beyaz tüylere baktı. (Perilerden biri Mupi'nin beyaz tüyünü koparmıştı.) Küçük kuş etrafına bakındıysa da bir şey göremedi. Zaten görecek bir şey yoktu. Periler beyaz tüyü bir kutuya koydular. İçlerinden en büyüğü kutuyu sırtına aldı. Hemen uçup sihirbazların evine yollandılar.

Mupi kalkıp etrafına bakındı. Halâ kalbinin üstü acıyordu. Kendi kendine, «Bana ne oldu?» diye sordu. «Galiba burası tehlikeli bir yer. En iyisi ben eve, annemin yanına döneyim. Yok... Yok... eve dönmeden evvel saraya kadar uçayım. Ramses'in tacına bir kere daha bakayım. Tacın aslında hiç de kıymetli bir şey olmadığını ancak şimdi anladım. Ramses, onu kafasına takıyor. Halbuki bu bir işe yaramıyor bile. Ah, neden Hut Hut'a bir taç bulmasını söyledim?»

Küçük kuş çölü geçip saraya geldiği zaman güneş batmıştı. Sarayın sadece bir penceresinde ışık vardı. İçlerinden gelen şarkıyı duyan Mupi içini çekti. Gözleri doldu. Usul, usul pencereye yaklaşıp içeriye baktı. Büyük salon çok kalabalıktı. Hizmetçiler büyük lâmbaları yakmışlardı. Sonra derin bir sessizlik oldu. Bunu hafif bir inilti takip etti.

Mupi, biraz daha durduysa da bir şey göremedi. Nedense salondakiler çok neşelenmişlerdi. Galiba Ramses'in oğullarından biri savaşa gidiyordu. Küçük kuş, yine ağlamaya başladı. Bir taraftan da düşünüyordu :

— «Neden ben de herkes gibi eğlenemiyorum? Fakat Hut Hut yanımda olmadıkça nasıl eğlenirim? Zaten artık Ramses'in tacını bile görmek istemiyorum.» (Resim 9)

Mupi, göz yaşlarını silerek Nil'e uçtu. Islak otların üstüne otururak ağlamaya devam etti. Dünyada onun kadar üzgün, onun kadar yorgun bir kuş daha bulamazdı. Zavallıcık, sabaha karşı yorgunluktan uyuya kaldı.

HUT HUT NASIL DÖNDÜ ?

Bu sırada Hut Hut sarayın salonunda uçup neşeli şarkı söylüyordu. Sevgiyle kuş seyreden Naam Rooda dayanamadı.

— «Hükümdarım, Hut Hut çok güzelleşti. Bari kendisine de tacının nasıl durduğunu göstersek.»

Ramses, bir kase su getirmelerini söyledi. Adamlar elmastan yapılmış kaseyi masaya koyup çekildiler. Ramses, kaseyi masaya koyup çekildiler. Ramses, kaseyi kaldırıp içindeki berrak suya bakınca kendi yüzünü gördü..

Hut Hut da dayanamıyarak yaklaştı. Su da tacının aksini görünce sevincinden bağırmaya başladı :

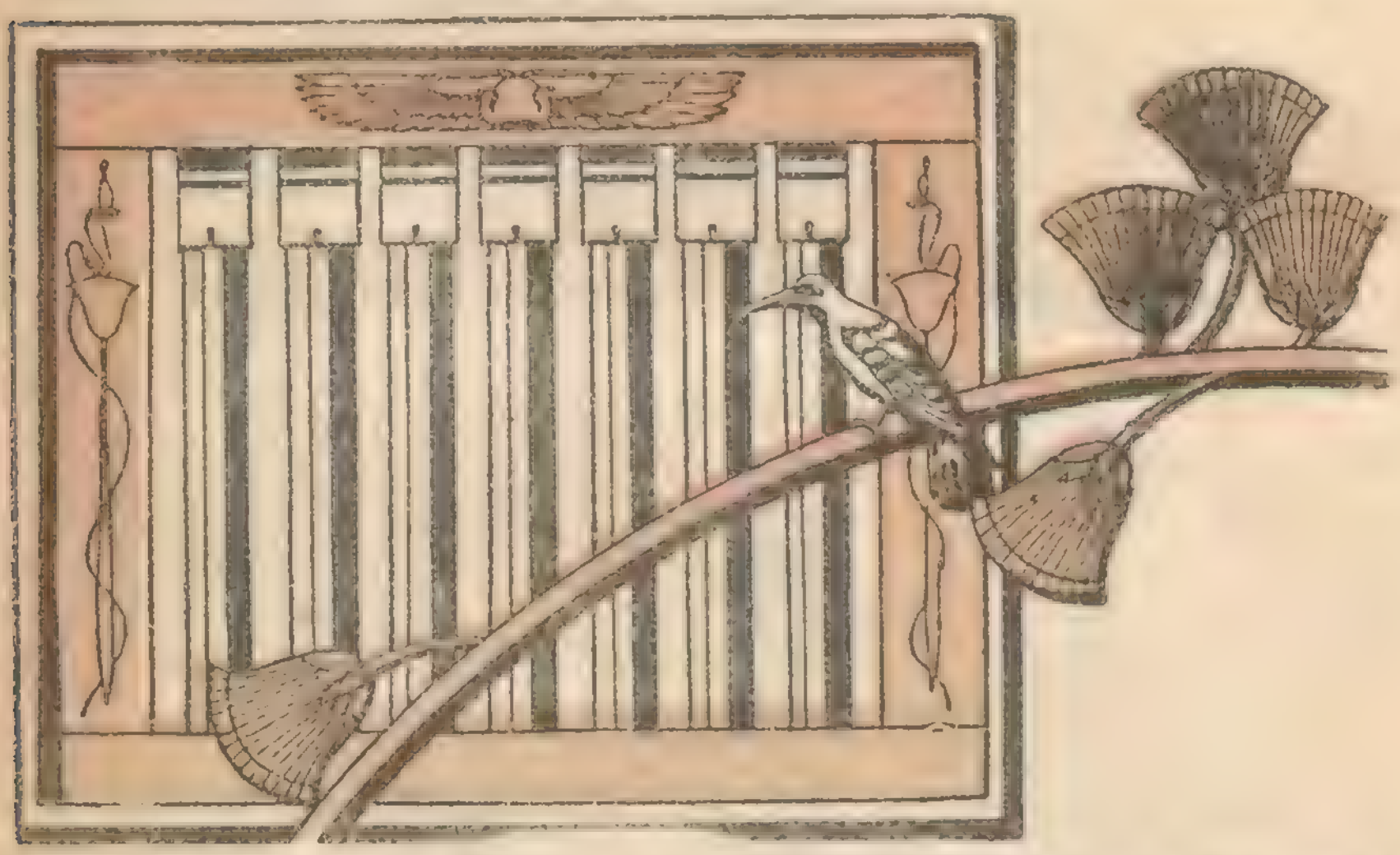

Hut Hut yanında olmadıkça Mupi nasıl eğlenebilirdi. (Resim 9)

— «Tamam! Tam Mupi'nin istediği gibi güzel bir taç! Artık benden başka kimseye bakmıyacaktır!»

Tasın kenarına çıkıp kendisini süzdü. Heyecanından neredeyse suyun içine düşecekti. Neyse Ramses tam zamanında yetişip onu yakaladı.

O zaman Hut Hut, Ramses'in yüzüne baktı.

— «Hükümdarım, sizden bir şey daha isteyebilir miyim?»

Ramses'in kaşları çatıldı. Kendisinden fazla şey istenmesini sevmezdi.

— «Söyle bakalım küçük kuş. Ne arzu ediyorsun?»

— «Vavaha, ormanda yolu kaybettiği için ben bu taca sahip oldum. Vavaha, yolunu kaybetmeseydi ben bu tacı takamıyacaktım. Onun için ne olur Vavaha'yı öldürtmeyin. Ona zarar vermeyin. Bunu rica ediyorum.»

Ramses, biraz düşündükten sonra emir verdi :

— «Vavaha'yı buraya getirin! Ona söyliyeceklerim var!»

Biraz sonra Vavaha'yı getirdiler. Adamcağızın kollarında ve bacaklarında kalın zincirler vardı. Üstelik korkudan yüzü bembeyaz kesilmişti. Ramses'i görünce yere çöktü. Firavun Ramses :

— «Vahvaha'nın zincirlerini çıkarın,» dedi. «Onu cezalandırmaktan vaz geçtim. Kendisi yine yanımda çalışacak.»

Çok sevinen Vavaha, derin bir nefes aldı. Hut Hut Ramses'e teşekkür ettikten sonra gidip, gagasıyla hafifçe avcıbaşının kafasına vurdu.

Hut Hut, vedalaşmak için tekrar Ramses'in yanına gitti. Fakat ağzını açmasına rağmen konuşamıyordu. Bunun üzerine uçup, gagasıyla Firavun'un kulağına dokundu. Konuşamamasına rağmen Ramses, onun ne demek istediğini anlamıştı. Küçük kuş kendisine yapılan iyiliğe teşekkür ediyor ve artık gitmek için müsaade istiyordu. Sarayda ılık bir mutluluk rüzgârı esti sanki. Bu rüzgâr nereden gelmişti? Bunu sadece Hut Hut biliyordu. Çünkü küçük kuş kendisini ormana götürmek üzere salondan dışarıya çıkan iyilik perilerini görmüştü. Herkes, gülerek Hut Hut'u uğurladı. Hattâ aksi suratlı Şeytana bile, ona mutluluk diledi.

Hut Hut ucarak çölden geçti. Güneş yeni doğmuştu. Küçük

Hut Hut, Mupi'nin karşısında en tatlı şarkısını söyledi.
(Resim 10)

kuş yaklaşınca nehrin kenarındaki otların arasında uyuyan Mupi'yi gördü.

Hut Hut, hafifçe sevgilisine dokundu. Mupi başını kaldırıp Hut Hut'u görünce donup kaldı. Gözlerine inanamıyordu. Hut Hut geri gelmişti. Üstelik başında dünyanın en güzel tacı verdi.

Hut Hut, genç kızın karşısına geçerek en tatlı şarkısını söyledi. O güne kadar Mısır'da böyle bir şarkı işitilmemişti. Bu şarkıyı, ağaç, çiçek ve otların içinde yaşayan periler de duydular. (Resim 10)

İşte o günden sonra Nil kıyılarında güzel taçları olan küçük Hupu kuşları gözükmeye başladı. Hattâ siz de Mısır'a giderseniz Nil sahillerinde taçlı Hupu'lara rastlıyacaksınız. Hem taçlı Hupu'lar insana mutluluk getirirler.

Yalnız bir şey daha söylememiz lâzım. İlâhlar da Hut Hut'un sevgilisine söylediği şarkıyı duymuşlardı. Şarkıyı çok beğendikleri için :

— «Küçük bir kuşa hem taç hem güzel ses fazladır,» dediler.

İşte bu yüzden Hupu kuşu bir daha şarkı söyleyemedi. Yani Hut Hut'un tatlı şarkısından sonra bir daha Hupu kuşlarının sesi duyulmadı.

SON

★ Türk, Türk için yaşar. Türkün Türke yardımı, onun en şerefli dileği, biricik isteğidir.

Atatürk

★ Türkün silâhı kadar, insanlığı ve dostluğu da kuvvetlidir.

Montgomery

★ En büyük özelliğim, Türk olmaktır. Ne mutlu Türküm diyene!.

Atatürk

★ Insanlar için en ağır şey unutulmaktır. Bir insan unutulmamak için ise herkese iyilik etmelidir.

★ Büyük adam, yaptığı ile övünmeyen adamdır.

★ Doğru insan, sözünden dönmeyen insandır.

★ Tanrının en sevdiği şeylerden biri, bir insanı tatlı sözle dahi olsa sevindirmektir.

★ Vücut için yiyip içmek nekadar lâzımsa, zekâ için de okumak o derece lâzımdır.

İLK İNSANLAR NASIL YAŞARDI?

Bugün Medeniyetin bize sağladığı bir çok kolaylıklardan faydalanarak rahat bir hayat sürüyoruz. Fakat binlerce yıl evvel dünyamızda yaşamış olan insanlar bizim gibi rahat değillerdi. Onlar yaşayabilmek için türlü türlü zorluklara katlanmaktaydılar.

BUNDAN kırkbeş bin yıl evvel yaşamış olan insanlar herşeyden evvel hayatlarını korumak için vahşi hayvanlarla savaşmak zorundaydılar. Dünyamız o zaman bir hayli soğuktu ve bugün kutuplarda olduğu gibi dünyanın büyük bir kısmı buzlarla kaplıydı. Eski zaman insanları avladıkları hayvanların etini yiyip, bunların derileriyle de kendilerini soğuktan korumaya çalışırlardı. Terzi, ayakkabıcı gibi şeyler de yoktu tabii. Eski zaman insanı öldürdüğü hayvanın derisini yüzüp sırtına geçirirdi. Zaten kendileri de tıpkı hayvanlar gibi mağaralarda, ağaç kovuklarında yaşarlardı.

İlk insanların mağara duvarlarına çizdiği resimlerden biri.

İlkel insanlar ateşi bile bilmedikleri için öldürdükleri hayvanların etini çiğ çiğ yerlerdi. Bir bugün soframızı çeşitli yiyeceklerle dolduruyoruz. Halbuki ilk devirde yaşayan insanlar o devirde tuzu bile bilmiyorlardı. Ama onlar bütün güçlüklere göğüs gererek yılmadılar. Korkunç soğuklar, vahşi hayvanlar ve her türlü mahrumiyete katlandılar Üstelik ellerinde bugünkü gibi kusursuz silâhlar da yoktu. Onlar vahşi hayvanları öldürmek için taş baltalar ve buna

İlk insanlar mağara koğuklarında yaşarlardı. Önce, kendilerine büyük faydası dokunan ateşi keşfettiler. Ateşle hem ısındılar, hem de avlandıkları hayvanları pişirip yediler.

benzer ilkel şeyler kullanıyorlardı.

İnsanlar başarılarını akıllarına borçludurlar. İşte bu yüzden zekâlarını kullanan ilkel insanlar tabiatla ve her türlü zorlukla başa çıkacak ilerlediler. Önce kendilerine büyük faydaları dokunan ateşi keşfettiler. Ateş sayesinde ısındıkları gibi vahşi hayvanların hücumundan da kurtuldular. Çünkü geceleri insanların sığındığı mağara, in ve ağaç kovuklarına musallat olan vahşi hayvanlar, onlara rahat vermiyordu. Ateşin bulunmasından sonra insanlar geceleri kendilerini kolaylıkla savunmaya başladılar.

İlk insanlar toprağı ekmesini de bilmiyorlardı. Buldukları meyvaları hattâ aç kaldıkları zaman otları ve ağaç köklerini yiyorlardı. Mağaralarda, ağaç kovuklarında yaşayan insanlar, ancak iklim düzeldikten sonra bir araya toplanabildiler. Soğuğun azalması, yeşilliklerin çoğalması ve havanın ısınması ilk insanların birazcık rahat etmesini sağladı. Böylece sulak ve verimli yerlere yerleşen insanların sayısı gittikçe arttı ve insanlar beraber yaşamasını öğrendiler.

Usta Kemancı

GÜLMEYEN PRESESİ NASIL GÜLDÜRDÜ?..

YILLARCA önce, dünyanın öbür ucundaki bir kralığın güneyinde, kara bir ormanın kenarındaki küçük kulübede bir değirmenciyle karısı yaşıyordu.

Bu çalışkan karı kocanın bir de afacan, mavi gözlü bir oğulları vardı. Adı da Fritz'di. Pek de ufacık tefecik bir şeydi. Pantalonunun içinde adeta kayboluyordu. Fritz uslu çocuktu da. Yaşıtları tozlu, dar sokaklarda yaramazlık peşinde koşarlarken, o mavi dere kenarında oturur, kuzuların, ormandaki ağaçların çıkardıkları seslere kulak verip, çocuk şarkıları mırıldanırdı.

Fritz bir gün babasına, «Ben büyüyünce kemancı olacağım, keman çalacağım,» dedi.

Babası önce kızdı, «Saçmalık,» deyip geçti, ama ilk panayırda da oğluna bir küçük keman alıp hediye etmekten kendini alakoyamadı. Sonra da oğlunun bütün gün keman çalmasına müsaade etti.

Doğrusu Fritz'in kısa zamanda mini mini kemanından çıkardığı nâmelere şaşmamak kimsenin elinden gelmedi. Fritz kemanını dilediği gibi güldürüyor; ağlatıyor, isterse şarkı söyletip ıslık çaldırıyor, ya da homurdandırıyordu. Sonunda kuşlar ağaçların dallarından inip yanına geliyor, kuzular ayaklarına uzanıp yatıyor, tavşanlar kulaklarını dikip dikkat kesiliyorlardı. Arılar da vızıldaya vızıldaya başının etrafında dolanıp duruyorlardı. Hiçbiri de Fritz'den ürküp kaçmıyordu. Çünkü onu kendilerinden biri sayıyorlardı.

Ama her yemeğini iyi yiyen uysal çocuklar gibi Fritz de büyüdü serpildi. Her geçen gün biraz daha iyi keman çalıyordu.

Fritz'in kemanından acı, kulak tırmalayıcı, çirkin ve tüyler ürpertici sesler yükseliyordu.

En sonunda dayanamadı, gitti, «Baba, dedi, ben artık bizim köydekilerin anlıyamıyacağı kadar iyi keman çalıyorum. Bırak düşeyim yollara, gidip kemanımla ekmeğimi başka diyarlarda arayayım.»

Böyle dedı ve paltosunu aldı, kemanını aldı, babasına veda etti, annesini kucaklayıp öptü, köyünü geride bırakıp yollara düştü.

Fritz az gitti uz gitti, dere tepe düz gitti. Arada sırada da durup keman çalıyordu. Talih kuşunun kemanını çalarken başına konacağını kafasına koymuştu bir kere. Ama kimse durup da kendisini dinlemiyordu ki. Hattâ keman çalıp çalmadığına aldıran bile yoktu. Çaldıkları için para da vermiyorlardı. Hattâ bir keresinde kemanı yüzünden azar da işitti. Çıkardığı «korkunç gürültüden» kazlarının ürküp kaçtığını bağıra çağıra söyleyen biri, öfkeden küplere bile bindi. Zavallı Fritz de kemanını koltuğuna sıkıştırıp, boynunu büktü. Bütün cesaretini kaybedip sessiz sedasız yine yollara düştü.

Bir yandan yürüyor, bir yandan da, «Keman çalmama müsaade etmezlerse, talih kuşumu nasıl bulurum ben?» diye acı acı düşünüyordu.

Böyle düşüne düşüne en sonunda her rastladığının yanına sokulup sormaya başladı : «Günaydın efendim, acaba benim talih kuşumu gördünüz mü?» diye...

Bu soruyu sorduğu kimselerin bazısı gülüp geçiyor, bazısı cevap bile vermeden yürüyordu. Bazıları da kendi talih kuşlarının peşinde koştukları için, onu işitmiyorlardı bile. Sonunda bir köyde herkesin o kadar canını sıktı ki, kendisini taşlarla kovalamaya kalktılar. Zavallı Fritz de var gücü ile bu konuk düşmanı diyardan kaçtı. Ardına bile bakmadan koştu, koştu. Derken bir dönemeçte nefes nefese giderken, ayakları dolandı, koca bir taşa çarpıp boylu boyunca uzanıverdi tozlu yola, düştü. Zavallının kemanının bir teli kopmuş, bir akord düğmesi eğrilmiş, sapı bükülmüştü. Tamir edilemiyecek hale gelmişti.

Fritz, iki gözü iki çeşme, «Ah kemanım, vah kemanım, ah benim zavallı kemanım,» diye hem söylüyor, hem hıçkırıyordu. Kemanını tekrar kolunun altına sıkıştırıp yoluna devam ettiğin-

de, artık onunla hiç bir zaman iyi sesler çıkaramayacağından emindi.

Nihayet yürüye yürüye kralın oturduğu kente vardı. Neredeyse akşam olacaktı. Bir hanın önünden geçerken, «Kemancı, gel bakalım, çal biz.m için birkaç parça da sana parasını verelim,» diye seslendiler.

Fritz'in canı çok sıkılıyordu. «İster para verin, ister vermeyin, ben keman çalmak istemiyorum,» diye sert sert cevap verdi. Perişan kemanını kavrayıp yoluna devam etti.

Handakiler bu işe pek şaşmışlardı. «Ne?, dediler. Para alacağı halde çalmak istemeyen kemancı olur mu hiç?» Bu sefer çocuklar takıldı Fritz'in peşine. Bağıra bağıra yolda arkasından geliyorlardı : «Kemancıya bakın... Aklına şaşın... Para veririz diyorlar da... Yine çalmam diyor, aklı havada...» Bunu işiten şehirliler düştü yollara, Sesleri işitenler üşüştü pencerelere. Kısa zamanda dar yol kalabalıktan öyle bir doluş doldu ki, kralın arabası yarıp da geçemedi bu kalabalığı. Hemen bir uşak çıkardılar. Yolun neden tıkandığını öğrenmek için ileri koştular.

Tıkanıklığın sebebini soran kralın uşağına, sokak çocukları yaygarayla cevap verdi : «Para da verseler çalmıyacağım diyen bir kemancı var da...»

Kral haber kendisine ulaştırılınca, pek şaştı, «Ya?» diye feryadı bastı. «Öyleyse bu pek ünlü ve pek usta bir kemancı olmalı. Söyleyin kendisine, gelsin saraya, çalsın bize.»

Kralın buyruğu Fritz'e ulaştırılınca, perişan haldeki kemaniyle bunu beceremeyeceğini düşünen Fritz diklendi. «Kral da istese, kral istemese de, yine çalmıyacağım işte,» dedi.

Kral bunu da işitince, bütün bütün meraklandı. «Ya?» dedi. Kralın huzurunda bile çalmayı fırsat bilmeyen biri, ancak çok, ama çok iyi bir kemancı olabilir. Onu mutlaka dinlemel'y'm.»

Hemen bir araba ile bir bölük asker koşturdu ardından. Kumandanına da emretti. Büyük kemancı, ya huzurunda çalmayı kabul edecekti. Ya da hapise atılacaktı. Kral öyle buyurmuştu

Fritz önce dayattı, direndi, üstü başı dökülene kadar karşı koydu, kemanı büsbütün berbat hale gelene kadar savundu, ama sonunda da pes etti. Acı acı, «Kral beni dinlemek mi isti-

yor? Peki, dinlesin öyleyse,» dedi. Arabaya bindi. Sarayın yolunu tuttu.

Fritz'i yaka paça kralın huzuruna çıkardılar. Kral merakla tahtının üstünde doğrulup, «Ya, demek o kemancı sensin ha?» diye sordu.

Fritz şöyle bir etrafını süzdü, sonra, «Evet, galiba benim,» dedi.

Kral gürledi. «Çabuk toplayın bütün sarayı. Şimdi usta, çok usta bir kemancıyı dinliyeceğiz. Ama senin notaların nerede?»

Fritz, «Bu keman notayla çalmaz,» diye cevap verdi. Doğru da söylüyordu. Çünkü kemanının notayla çalacak hali kalmamıştı ki. Ama kral durumu anlıyamadığı için yanındakilere dönüp, «Gördünüz mü? dedi. Ben size demedim mi? Bu gerçekten bir dahi. Bakın, notasız çalıyor hem.»

Fritz ise kaderine boyun eğip, «Siz şimdi dehayı görürsünüz,» dedi ve önce ilk iş olarak kendi kulaklarını pamukla tıkadı. Sonra kemanını alıp başladı çalmaya.

Fritz'in kemanından öyle acı, öyle kulak tırmalayıcı, o kadar çirkin ve tüyler ürpertici sesler yükseldi ki...

Sarayın damına yuva kurmuş güvercinler bile dehşetle yuvalarını terk edip kaçıştı, bir daha da hiçbiri geri dönmedi. Kralın kedisi korkuyla dehşetli bir miyavladı, tüyleri diken diken oldu. Şaşkına düşen saray mensupları ise bir an yerlerinden bile kımıldayamadılar.

Şimdiye kadar böylesine bir müzik dinlememişlerdi. Dişleri takırdamış, tüyleri diken diken olmuş, kemikleri sızlamıştı adeta hepsinin. Fritz ise orta yerde durmuş, sanki dünyanın en tatlı müziğini çalıyormuş gibi, kemanını karıştırmaya devam ediyordu.

Fritz'i dinleyenler arasında kralın kızı Prenses Hilda da vardı. Yedi yıl önce prensesin balmumu bebeği yemek sırasında kaynar çorbanın içine düşmüş, burnu koymuştu. O günden beri prensesin yüzünde bir gülümseme bile görülmemişti. Bebeğinin suratının uğradığı felâket, prensesin çocuk ruhunu tarifsiz bir yasa boğmuştu.

Sarayın doktoru prensesi iyi etmek için ne ilâçlar dene-

mişti... Tekrar yüzünün gülmesi için kendisine ne hediyeler vermişler, havası iyi gelir diye nerelere götürmemişlerdi. Ama hiç biri fayda vermemişti.

Fakat Fritz'in keman çaldığı gün yaslı prenses hiç kımıldamadan oturduğu yerden atlamış, dalgın, mânasız mavi gözleri bir anda canlanıvermiş, yeniden hayata dönmüştü sanki. Kemanın her korkunç gıcırtısı ile prenses Hilda'nın kederli yüzü biraz daha aydınlanıyor, hareketleri biraz daha canlılaşıyordu. Nihayet dikkatle etrafını süzdü ve başladı kahkahalarla gülmeye.

Güzel ve genç prenses iki elini beline dayamış bir yandan

Genç prenses bir yandan gülüyor, bir yandan da «Aman aman» diye oynuyordu.

gülüyor, bir yandan da «Aman... Aman... Aman...» diye oynuyordu.

Görseniz bu kahkahalar salonu nasıl heyecanlandırmıştı. Kral tacını havalara fırlatıp, tahtından sıçradı. Başbakanı heyecandan iki uşağın kolları arasına yığılıp kaldı. Diğer bütün saraylılar da sandalyalarından fırlayıp heyecan ve sevinçlerini ortaya döktüler. Saray doktoru ise kimselere göstermeden üç tane hapı üst üste yuttu. Ancak bu sayede kendine gelebildi. Çünkü prenses iyileşip yastan kurtulduğu için, bol paralı işinin sonu gelmişti artık.

İşte kral tam bu sırada atılıp hayretle içindeki Fritz'in boynuna sarılmış, şapır şupur yanaklarından öpüyordu. Saraylılar ise hep bir ağızdan, «Yaşasın Usta Kemancı Fritz,» diye bağırışıyordu. Saray dışında biriken halk da ne olduğunu anlıyamadığı halde, «Yaşasın usta kemancı Fritz» çığlıklarına yürekten katılıyordu.

Heyecan biraz yatıştıktan sonra kral Fritz'e dönüp, «Sevgili usta kemancı,» dedi, «kızımı iyi ettiğine göre, artık onunla evlenebilirsin de.»

Fritz bir kız gibi kızararak sordu : «Sahi mi söylüyorsunuz? Evlenebilir miyim? Neden?»

Kral kısa kesti : «Ben bu işin böyle sonuçlanmasını diliyorum. İtiraz istemem.»

Fritz düşünceli düşünceli, «Peki, prensesle evleneyim, evleneyim, ama önce ona bir şey sormalıyım,» dedi.

Prenses tatlı tatlı gülümseyerek, «Neymiş o soru?» diye cevap verdi.

«Şey... Yani... Acaba... Benimle evlenir misiniz?»

Prenses mavi gözlerini utangaç utangaç önüne eğerek «Evet,» dedi. «Evet ama...»

Fritz çekinerek tekrarladı : «Aması ne?...»

«Ama hiç bir zaman...»

«Evet, hiç bir zaman...»

«Hiçbir zaman o korkunç kemanı sarayda çalmazsan...»

Fritz memnun memnun gülümseyerek kulaklarındaki pamukları çıkardı, «Söz veriyorum, hiç çalmıyacağım.» dedi.

Ve gerçekten de çalmadı.

ALVİN VE KANGURULAR

CANIM ÇOK SIKILIYOR. AH BİR SE YAHATE ÇIKSAK. AFRİKA ÇOK GÜZEL BİR YER GALİBA?! ORADA KİM BİLİR NE KADAR EĞLENİRDİK?

AFRİKA

...O YABANİ HAYVANLAR, KOCAMAN AĞAÇLAR, ŞELALELER... OOOH UYKUM VAR....

ZZZZZZZZZ

İŞTE NİHAYET VAHŞİ ORMANDAYIZ. BAKALIM BUGÜN AFRİKADA ALVİN NELER YAPACAK...

BİRAZ MUZ KOPARSAK. AÇLIKTAN ÖLECEĞİM!

ORMANIN ÖBÜR UCUNDAKİ MAĞARALARA BAKALIM MI?!

O KÖTÜ REİS DAVO ORMANI İDARE ETTİKÇE BİZ MUTLU OLAMIYACAĞIZ!

ALVİN O ADAMI UNUTSAN DAHA İYİ OLUR!

İMDAAAT!

EYVAH REİS DAVO!

BENİM HAKKIMDA BÖYLE SÖZLEZ SÖYLEMEYİ BEN SANA GÖSTERİRİM!

1

SENİ YAKA-LADIM TEDİ !.

ALVİN ! SİM ! BENİ KURTARIN !.

ÜZÜLME TEDİ, BİZ SENİ KUR-TARIRIZ !

ARTIK ALVİN SENİ KURTA-RAMAZ. ONA GÜZEL BİR SÜRPRİ-ZİM VAR !...

....ALVİN TUZAĞIMA DÜŞE-CEK. BAKALIM SANDIĞI KADAR AKILLI MI ?!

SENİ NASIL OLSA YAKALARIZ REİS !

BAK ALVİN B'R ŞELÂLE

HEMEN KAFAMIZI ÇALIŞTIRMAMIZ LÂZIM SİM. SAKIN TELÂŞLANMA !

PASS...

BU KAYAYLA SUYA MANİ OLACAĞIM!

"İŞTE BU İŞİMİZİ GÖRÜR!

ALVİN, SEN BİR DAHİSİN!

REİS GİTMİŞ. ARTIK ZAVALLI TEDİ'Yİ KURTARAMIYACAĞIZ!

ÜZÜLME SİM! "AFRİKALI ALVİN" BİR ÇARESİNİ BULUR!

BUNU YANINA BIRAKMAZLAR REİS! NASIL OLSA BİR GÜN, BİR YERDE, BİR LİSÜLÜNÜ BULUP "AFRİKALI ALVİN" BUNUN HESABINI SORAR!?!

BİRAZ DA TUZ VE BİBER KOYAYIM.!

İŞTE ORADALAR. TEDİ'NİN DURUMU KÖTÜ. BİR ÇARESİNİ BULUP ONU KURTARMALIYIZ!?

TAMAM.! AĞAÇTAN SALLANMA NUMARASI YAPARIM. SIRTIMA TIRMANSİM.!

PEKİ ALVİN!

GİDİYORUZ SİM. SIKI TUTUN!

ÜZÜLME ALVİN. ARKANDAYIM.!

VIIII

VOOO.! SENİ YAKALADIM KÖTÜ RUHLU ŞEF!

EYVAH! ALVİNİ SIRTIMDAN İNDİRMEME İMKÂN OK!

GÜNLERİN SAYILI KÖTÜ REİS DAVO! "AFRİKALI ALVİN" ORMANI SULHA KAVUŞ TURDU.

DUR ALVİN!

ALVİN, KORKUNÇ BİR RÜYA GÖRDÜ GALİBA KENDİSİNİ MAYMUN SANIYOR!?

ZAVALLI DAVO! ALVİN NE ZAMAN RÜYA GÖRSE DAVO'NUN KÖTÜ BİR İNSAN OLDUĞUNA İNANIR..

ÖZÜR DİLERİM DAVO. AFRİKAYA GİTMEYİ ARZULUYORDUM. BU KİTABI OKUYARAK UYUYA KALMIŞIM. KÖTÜ BİR RÜYA GÖRDÜM..

HER RÜYANDA OLDUĞU GİBİ GENE BEN KÖTÜ BİR MAHLUKTUM DEĞİL Mİ ?!

ALVİN'İ KABAHATLI BULMA DAVO !

SEYAHATİ BEN DE DÜŞÜNMÜŞTÜM AMA AFRİKAYA GİTMİYECEĞİZ KUSURA BAKMA ALVİN !

AH, DAVO. BENİM YÜZÜMDEN SEYAHATTEN VAZGEÇME. NE OLUR..

AFRİKA'YA GİTMEK İSTEMİYORUM. ONUN İÇİN AVUSTRALYAYA BİLET ALDIM.

YAŞASIN AVUSTRALYAYA GİDİYORUZ !

YAŞASIN !

İYİ AMA AVUSTRALYA NEREDE ?! HİÇ BÖYLE BİR YER DUYMADIK !

NEE ? SİZ COĞRAFYA DERSLERİNDE NE YAPIYORSUNUZ ? YOKSA TOP MU OYNUYORSUNUZ ?!

PLOP,

AVUSTRALYA ÇOK İLGİ ÇEKİCİ BİR YER. ORADA HER ŞEY VAR. BÜYÜK SEHİRLER DE VAR..

NEDEN ORAYA GİDİYORUZ?

ESKİ BİR ARKADAŞIM ORADA YAŞIYOR. OKULUNUZ TATİL OLDUĞU İÇİN ONU ZİYARET ETMEYİ DÜŞÜNDÜM!

ÇOK SEVİNDİK DAVO. HEMEN HAZIRLANIRIZ!

UÇAK İKİ GÜN SONRA KALKACAK

İKİ GÜN SONRA...

EMİN OLABİLİRSİNİZ DAVO!

ÇOCUKLAR USLU DURACAĞINIZA SÖZ VERİN.

AVUSTRALYALILARLA AHBAP OLMAK İÇİN ELİNİZDEN GELENİ YAPIN!

BİZE GÜVENEBİLİRSİNİZ DAVO!

KANGURULARDAN ÇOK HOŞLANACAĞINIZI SANIYORUM!

HERKESLE ARKADAŞ OLACAĞIZ DAVO!

AVUSTRALYA'YA HOŞ GELDİNİZ DAVO!

SENİ GÖRDÜĞÜME SEVİNDİM, RECİ. BUNLAR BİZİM ÇOCUKLAR. ALVİN, SİM VE TEDİ!

NASILSINIZ? BİZ KANGU-RULARI GÖRMEK İSTİYORUZ!

ŞEHİRDE KANGURU YOKTUR. AMA ÇİFTLİĞİME GİDERKEN YOLDA KANGURULARA RASTLARIZ!

ÇİFTLİK Mİ

YAŞADIK!

GİDELİM!

YOL UZUN. ONUN İÇİN HEMEN GİTMELİYİZ!

BİZ SANA BAĞLIYIZ RECİ!

BU KILIKLARI GİYER GİYMEZ ŞEHRE İNİP BANKAYI SOYARIZ!

DİGGER, ŞİMDİYE KADAR KİMSE BÖYLE BİR ŞEYİ AKIL ETMEDİ!

HARRY HAKLI. KANGURULARIN BANKA SOYDUĞUNU KİM DUYMUŞ?!

BU ARADA ÜÇ HAYDUT SOYGUNA HAZIRLANMAKTADIR.

SAATLER SONRA

YAKLAŞTIK ÇİFTLİĞİM BU ŞEHRİN ARKASINDA KALIYOR..

SABIRSIZLANMAYA BAŞLADIM!

BEN DE..

BURASI ÇOK GÜZEL. KANGURULAR NEREDE?

İŞİ ÇABUCAK HALLETTİK. ARTIK TORBALARIMIZDAKİ PARALARLA SAHİLE KAÇABİLİRİZ..

BAKIN BAKIN! ORADA ACAİP HAYVANLAR VAR!

İŞTE BUNLAR KANGURU ARABAYI DURDURAYIM!

HAYDİ ÇOCUKLAR, ŞU KANGURLARLA OYNIYALIM!

ÇOCUKLARIN KANGURU OLDUĞUMUZA İNANMALARI LÂZIM. YOKSA POLİS ÇAĞIRABİLİRLER..

NEKADAR HOŞ. BİZİMLE AHBAP-LIK ETMEK İSTİYORLAR!..

ÇABUK OLUN ÇOCUKLAR! BU İŞİ HEMEN BİTİRMELİ. POLİSLER NEREDEYSE ÜÇ KANGURU'YU ARA-MAYA GELECEKLER..

RECİ, KANGURU-NUN KARNINDAKİ ACAİP ŞEY NEDİR?!

O KANGU-RUN TOR-BASI ALVİN.

AMAN NE HOŞ. GELİN ÇOCUKLAR!

DAV', BAK BİZ YAV-RU KAN-GURULA-RIZ!

ORADAN ÇIKSAN İYİ OLUR ALVİN. KANGURULAR BUNDAN HOŞ-LANMAZ-LAR!

ÇAL-DIĞIMIZ PARALARI BULACAK-LAR! BURA-DAN KAÇA-LIM!..

BİZ GEZMEYE GİDİYORUZ!

O TORBALARDAN ÇIKIN ÇOCUKLAR. ŞİMDİYE KADAR BÖYLE HAREKET EDEN KANGURU GÖRMEMİŞTİM!

AAAALVİİİİİN! ÇABUK KANGURULARI GERİ VERİN! YANİ KANGURULAR SİNCAPLARI BIRAKIN DEMEK İSTİYORUM.

ÜÇ KANGURU ARIYORUZ. BİRAZ EVVEL ONLAR BANKAYI SOYDULAR !!!

SOYDULAR MI ?!

ALVİN! ÇABUK DÖN. O KANGURULAR HAYDUTMUŞ

AMAN NE GÜZEL GEZİYO RUZ!

ARTIK GERİ DÖNSEK. BENİM MİĞDEM BULANIYOR!

BENİM DE!

GERİ DÖNMEYE [illegible]Z!

ÇOCUKLARIN NİMKİ KONUŞUYOR!

EYVAH! [illegible] DAVE! DAT!

YETER ÇOCUKLAR! EPEY GOŞTUK!

[illegible] BİTTİ!

HERKES ÇIKSIN!

BİR YOLCUYA BÖYLE DAVRANAMAZSINIZ!

DONK!

BUNLAR KANGURU DEĞİL İNSAN!

AVUSTRALYALILAR OYUN OYNAMAYA ÇOK MERAKLI GALİBA ?!

AMMA EĞLENDİK!

DİGGER, BU ÇOCUKLARI NE YAPACAĞIZ?

SEN BURADA BEKLE. BEN ARKADAŞLARIMLA HANGİ OYUNLARI OYNAYACAĞIMIZI KARARLAŞTIRALIM...

MÜKEMMEL!

DAVO, AVUSTRALYALILARIN ARKADAŞ CANLISI OLDUKLARINI SÖYLEMİŞTİ HAKLIYMIŞ!

ACABA BÜTÜN KANGURULAR ASLINDA İNSAN MI?

BAŞIMIZ DERTTE. BU ÇOCUKLARI BIRAKAMAYIZ. BİZİ TANIDILAR BİLE!

AMA ONLAR OYUN OYNADIĞIMIZI SANIYORLAR.. BİR ŞEY DÜŞÜNELİM!

ONLARI GİZLENDİĞİMİZ YERE GÖTÜRELİM. SONRA KARAR VERİRİZ!

ARKADAŞLARIMIZLA BİRAZ OYNAMAYA KARAR VERDİK. NE DERSİNİZ?

MEMNUN OLURUZ!

BİZ GİZLİ BİR KULÜPTE ÜYEYİZ. ORASINI SİZE GÖSTERECEĞİZ..

GİZLİ BİR KULÜP!

YAŞASIN!

KULÜP EPEY UZAKTA. YÜRÜMEYE BAŞLAYALIM.

NEDEN YÜRÜYELİM! DAHA İYİ BİR FİKRİM VAR

BU YÜRÜMEKTEN DAHA ZEVKLİ

BİR DAHA PLÂN YAPMAYACAĞIM. BU GİDİŞLE KENDİMİ KANGURU SANACAĞIM!

EPEY SONRA...

EVET BURAYA KADAR GELEBİLECEĞİMİZİ SANMIYORDUM..

ÇOK EĞLENECEĞİZ!

DIGGER. GİZLİ KULÜP BURASI MI? NE HOŞ?!

HAYDUT YATAGINA BENZİYOR!

BEN SUÇSUZUM! BU DİGGERİN BAŞININ ALTINDAN ÇIKTI.. YANİ ŞEY..

YANİ BURAYA GELMEK BENİM FİKRİMDİ DEMEK İSTİYOR. DEĞİL Mİ HARRY?

HERHALDE BİR SÜRÜ GİZLİ YER VARDIR?!

OOF. BİTTİM!

ETRAFI. DOLAŞALIM!

BURASINI ÇOK BEĞENDİM. HAYDİ KOŞMACA OYNIYALIM!

SİM BENİ YAKALAYAMAZ.. HA HA!

BU ACAİP KILIKTAN KURTULACAĞIM!

ÖZÜR DİLERİM BAY DİGGER!

R-R-R-

GÜM!

R-R-R-RIP

CART!

BAY DİGGER'İN TORBASINDAKİ SAHTE PARALARA BAKIN. BUNU OYNAMAMIZ İÇİN GETİRMİŞ GALİBA?!

PARALARINIZ! TOPLAYIN!

UCU-
OL!

BIRAK DA BAŞKA OYUN OYNAYALIM!

PARAYI TOPLALIP DİGGER'E VERELİM OYUNUNA NE DERSİNİZ?

HİÇ SEVMEDİM!

HEMEN BU MEMLEKETTEN KAÇALIM!

ÇOCUKLARI NE YAPACAĞIZ? ONLAR POLİSLE KONUŞMALARI LÂZIM..

ÇOCUKLARI DA YANIMIZA ALACAĞIZ. O ZAMAN POLİSE YARDIM EDEMEZLER!..

O SIRADA..

BANKAYI DIGGER, JOE VE HARRY SOYMUŞ. SON GÖZLENDİKLERİ YER ŞURASIYDI.

ÇOCUKLARIN HALİ NE OLACAK?!

SAKİN OL DAVE!

ALVİN, DEFİNE ARAMA OYUNUNA NE DERSİN? HE HE HE!

MÜKEMMEL AMA ARTIK GERİ DÖNMEMİZ LÂZIM!

HAKLISIN AMA DEFİNE OYUNUNA NE DERSİN?

PEK ALA! HAYDİ BAŞLAYALIM!

BİR HELİKOPTER ÇALACAĞIZ. İŞ ANLAŞILANA KADAR SAHİLE GİDERİZ!

HERKES BİNSİN. DEFİNE ARAMAYA GİDİYORUZ!

AMAN NE EĞLENECEĞİZ?

TABİ! TABİİ! TABİİİ!

PEKİ NE BELLİ-YORUZ?

BUNU UÇURMAK SANDIĞIN GİBİ KOLAY DEĞİLMİŞ, DİGGER!

BELKİ BUNUNLA İŞİ HALLEDERİZ?

UÇUŞ DÜĞMESİ

HEY, GERİ DÖNÜN! HELİKOPTERİMİ İSTERİM!

İŞTE OLDU!

VOOM-VOOOOOOOM!

O ADAM BİZDEN NE İSTİYOR?

BİZİ KISKANDI. DEFİNEYİ BULMAMIZI İSTEMİYOR!

TAMAM JOE. SAHİLE GİDELİM MOTOR BEKLİYOR!

AMAN NE İYİ MOTORA DA BİNECEĞİZ!

NE YAPIYORSUN SEN?

PARAŞÜTLE YAPILMIŞ BİR UÇAK BAKALIM DAHA NELER GÖRECEĞİZ?

HELİKOPTER PARA SAÇARAK SAHİLE DOĞRU GİDİYOR!

ANLAŞILDI SİNCAPLAR HELİKOPTERDE ONLAR HARÇLIKARINI DA SAÇMAYA BAYILIRLAR!

NE HOŞ BELKİ BALIK DA AVLARIZ!?

NEYSE YAKLAŞTIK AZ SONRA DENİZE AÇILACAĞIZ!

DAVO BİZİ MERAK ETMİŞTİR!

HAYDİ GİDELİM. DEFİNEYİ KAYBETMEK İSTEMİYORUZ!

DALGALAR NE KADAR KOCAMAN. İNŞALLAH MOTOR BATMAZ!

EYVAAH! BEN YÜZMEK DE BİLMİYORUM!

GEMİYE GELDİK. HAYDİ TIRMANIN ÇO[illegible]JKLAR!

NE İTİYORSUN? YARAMAZLIK ETMEDİK Kİ!

BIZI İTEMEZSİN. TURİSTLERE SAYGI GÖSTER!

GALİBA BİZ BİR HATA YAPTIK?!

BU MEMLEKETTEN AYRILIYOR[illegible]? BIRAZ SONRA ISSIZ BİR ADAYA ÇIKACAKSINIZ. O ZAMAN KANGURULLARA RASTLADIĞINIZA PİŞMAN OLACAKSINIZ!

[illegible]EMEK İSTİ[illegible]YORSUN?

BU DURUM HOŞUMA GİTMEDİ!

ADAYA GELİR GELMEZ ÇOCUKLARI ATARIZ. POLİS ONLARI BULANA KADAR BİZ LİZAKLAŞIRIZ!

ŞİMDİ ANLADIM. BU ADAMLAR HAYDUT. BİR ŞEY YAPMALIYIZ!

SAHİLE DÖNMEMİZ İÇİN BAŞKA ÇARE YOK!

ŞU KALIN TAHTAYI ATALIM. ÇOK KALIN GALİBA?!

YOK, YOK! O SU KIZAĞI BELKİ LÂZIM OLUR!?

ALVİN CABUK OL! GELİYORLAR!

KÜREKLERİ ÇEKİN BEN ONLARI OYALARIM!

HIRR!

HIR GIRR!

DURUN!

ATLA, ALVİN! NEREDEYSE KALKACAKLAR!

ONLAR KALKANA KADAR BİZ KAÇARIZ!

GÜM!

AAAH!

OOF!

EYVAH! BU KAYIĞIN DİBİ YOK! BU KORKUNÇ BALIKLAR İÇERİYE GİRECEKLER!

SAÇMALAMA TEDİ! BU SANDALIN DİBİ CAM. DENİZ HAYVANLARINI İNCELEMEK İÇİN YAPILMIŞ!

BEN...KORKU-YORUM!

TEDİ OTUR! YOKSA KAYIĞI DEVİRE-CEKSİN!

İŞTE DEVİRDİN. SU KIZAĞINI YAKALAMAYA BAKIN!

İMDAAT!

PLAŞ!

BU KAYAK HELİKOP-TERDEN DAHA HOŞ

BİZİ DOĞRU SAHİLE GÖTÜRÜ-YOR!

DALGALARIN ALTINDA KAL-MAZSAK İYİ!?

HOOP!

SIK SIK BU KAYIĞA BİNELİM. ÇOK HOŞUMA GİTTİ!

İŞTE DAVO'YLA RECİ!

ÇOCUKLAR, NASILSINİZ BAKALIM? BİR ŞEY OLMADI YA?!

YUMUŞAK BİR YERE DÜŞMEK ÇOK ZEVKLİ!

OOF!

DINK!

DANK

HAYDUTLAR YAKALANDIKTAN SONRA SİNCAPLAR TEKRAR YOLA KOYULURLAR....

RECİ BİR DAKİKA DURURMUSUN. GÖRÜLECEK BİR HESABIMIZ VAR-

ALVİN! SAKIN HA!!

ARTIK BİZİ KANDIRAMAZSINIZ! HAYDİ ŞU ÜSTÜNÜZDEKİLERİ ÇIKARIN!

?

SON.

SEVİMLİ EJDERHA NİLİ

NİLİ BÜTÜN KUŞLARI ÇOK SEVİYORDU. HELE HOP VE MOP İSMİNDEKİ MUHABBET KUŞLARINA BAYILIYORDU. HER GÜN ONLARA YEM VERİYORDU AMA...

...KUŞLAR BİR TÜRLÜ BÜYÜMÜYORLARDI

PARLAK FİKİR

2000 WATT

O GECE..

PEKİ NİLİ. BEN HEMEN GİDERİM!

HAYALET GUDİ ATINA ATLAYIP YOLA ÇIKTI..

EJDERHA DİYARINA GİDER.

ERTESİ SABAH.

EJDERHA KUŞ YEMİ

EJDERHA DİYARINDA YAPILMIŞTIR

HOP

MOV

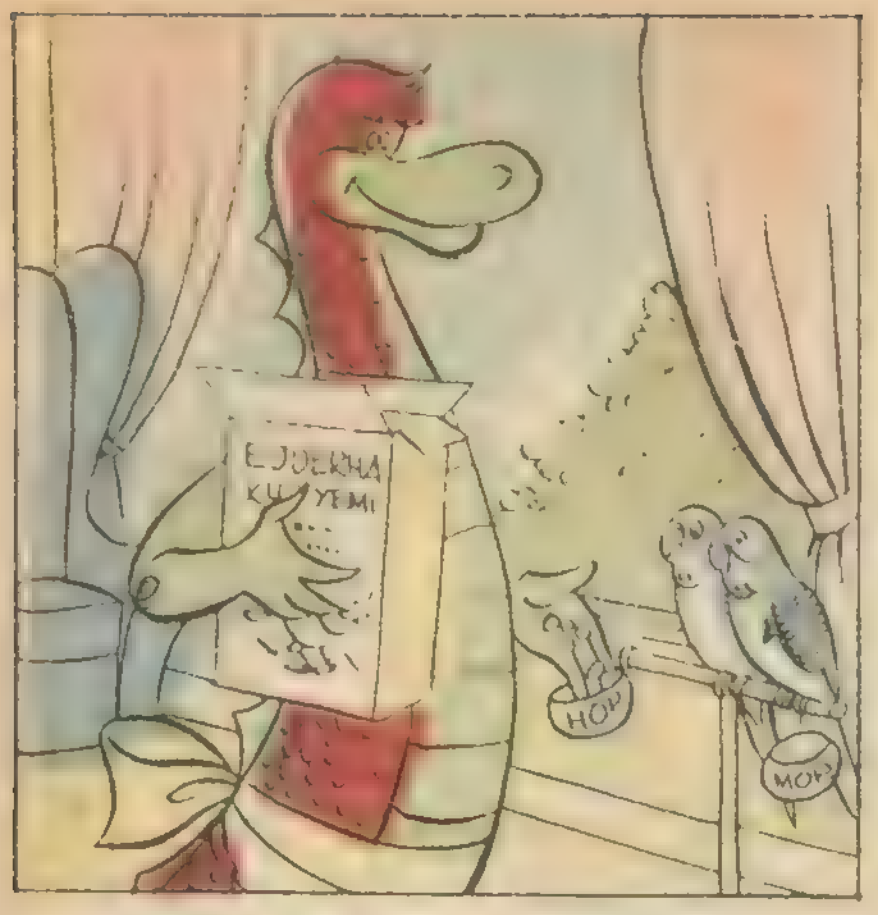
EJDERHA
KUŞ YEMİ
HOP
HOP

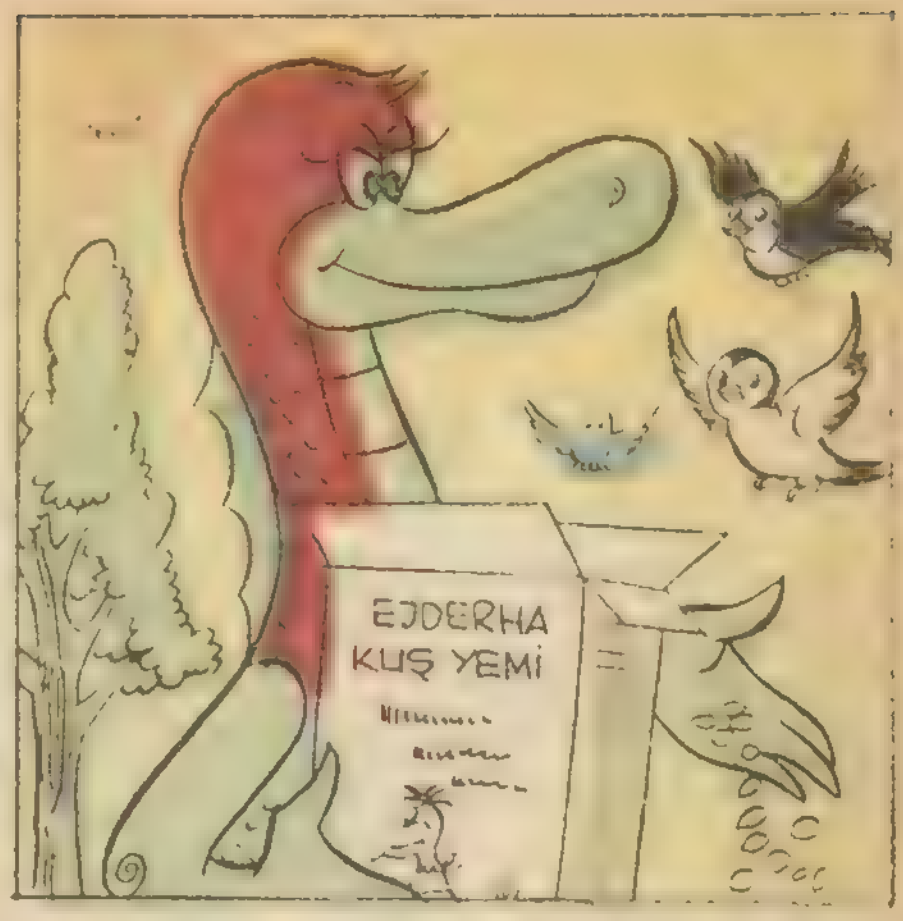
EJDERHA
KUŞ YEMİ

GLUP
?
GULP
GULP

ŞCIK
GULP
ŞCIK
GULP

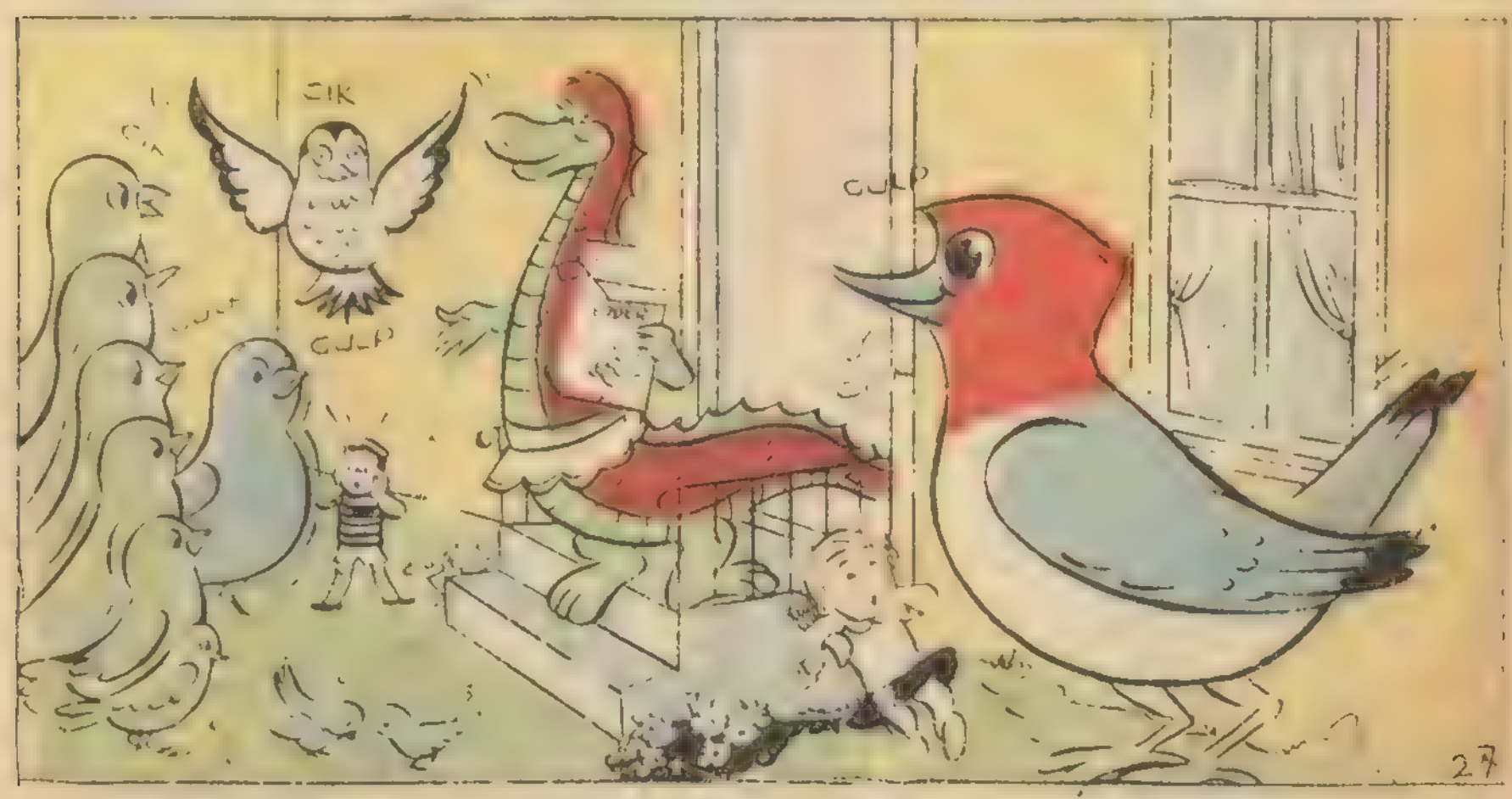
CIK
GULP
GULP

CIK CIK CIK!
CUV CUV CUV...
?
ACAR. BU GÜRÜLTÜ NEDİR ?
TAK-TAK TAK
GİDİP BAKAYIM EFENDİM..

TAK TAK TAK TAK TAK

BOL PARA BANKASI

ÖĞRENDİN Mİ ACAR?

DEV BİR AĞAÇ KAKAN!..

NİLİ'NİN EVİNE DOĞRU UÇTU. YANINDA DA DEV BİR SAKA KUŞU VARDI..

GİT NİLİ'YE SÖYLE KUŞ YEMLERİMİ ETRAFA DÖKÜP SAÇMASIN!!

DAHA SONRA.

BAY BOL PARA, NİLİ'Sİ-ZİN KUŞ YEMİNİZİ KUL-LANMAMIŞ..

EJDERHA KUŞ YEMİ

BU BOŞ KUTUYU NİLİ'NİN ÇÖP TENEKESİNDE BULDUM.

EJDERHA KUŞ YEMİ

DEMEK EJDERHA DİYARI DİYE BİR YER VARMIŞ! ŞAŞTIM DOĞRUSU.

EJDERHA KUŞ YEMİ

BU ARADA ŞEHİRDE DEV KUŞ LARLA UĞRAŞILMAKTADIR....

İYİ AMA HAPİSHA-NEDE YER KALMA-DI..

İÇERİSİ TIKLIM TIKLIM KUŞ DO-LU!

POLİS

NİLİ TEKRAR KUŞ YEMİ IS-MARLAR.

NİLİ, KUŞLARI BESLEMEYE DEVAM EDER. FAKAT DURUM GİT GİDE KÖTÜLEŞMEKTEDİR.. KÜÇÜK ŞEHRİN AĞAÇLARI KOCAMAN KUŞ YUVALARINI ÇEKECEK KADAR SAĞLAM DEĞİLDİR... HEM SOLUCANLAR DA DEV YAVRULARI DOYURAMAZ. KÜÇÜK ŞEHRİN DURUMU HERKESİ DÜŞÜNDÜRÜR...

.. NİLİ YAVRULARINI BESLEYEMEYEN ANA KUŞLARA ACIR..

..BU SEFER EJDERHA DİYARINDAN DEV KURTLAR ISMARLAR...

DEV KU

BU SIRADA KÜÇÜK ŞEHRİN YEŞİL TARLALARINI GÖREN ÇEKİRGELERİN AĞZI SULANIR. HEMEN HÜCUMA GEÇERLER....

....FAKAT DEV KUŞLAR İŞ'E EL KOYUP EKİNLERİ KORURLAR..

VIZZZ

....SONRA KUŞLAR EJDERHA DİYARINA GÖÇ EDERLER..

GERİYE SADECE NİLİ'NİN MUHABBET KUŞLARI KALIRLAR. ONLARIN ŞARKILARI HER GÜN ŞEHİRDE DUYULUR....

CIIIK..

CIK-CIIK

CIIIIIK

AMA BU ARADA BAY BOL PARA'NIN TELEFON DİREĞİNİN YERİNE YENİSİNİ DİKMEK GEREKMEKTEDİR....

BANKA

BOL PARA BANKASI

32

SON.

ALTIN NEHRİN KIRALI

JOHN RUSKİN'İN Güzel Bir Romanı

VAKTİYLE Sitirya Ülkesinde çok zengin bir vadi vardı. Bu vâdinin elmaları yakut gibi kıpkırmızı, armutları da zümrüt gibi yemyeşil olurdu. Hasat zamanı ambarlar dolup taşardı. Arılar durmadan bal yapıp petekleri doldururlardı. Bu balın tadına diyecek yoktu. Bu bolluktan dolayı bu yere Defne Vâdisi de denirdi.

Karlı dağların arasından süzülüp vadiyi sulayan nehir yüzünden bu topraklar hiç kurumazdı. Güneş batarken nehirin suları altın rengine boyanıp pırıl pırıl parlardı. Bu yüzden de ona "Altın Nehir" adını takmışlardı. Ülkede kuraklık olduğu zaman bile vadidekiler su sıkıntısı çekmezlerdi.

Cennetin bir köşesine benzeyen vâdi Hans, Vıvarz ve Guluk adında üç kardeşe aitti. Hans ve Şıvarz, son derece huysuz ve aksi insanlardı. Onların kötülüğünü yüzlerinden okumak kabildi. Zaten bundan dolayı iki kardeş küçük gözlerini daima yere dikerler ve kimsenin suratına bakmazlardı. Başlarını kaldırdıkları zaman gözlerindeki sinsi pırıltının farkedileceğini bilirlerdi. Onlar durup dinlenmeden Vadide çalışırlar ve bu arada zararlı buldukları bütün hayvanları öldürürlerdi. Bu yüzden tatlı tatlı şarkı söyleyen bütün kuşları kesmişlerdi. Çünkü kuşlar yedikleri meyvalara karşılık bir şey vermiyorlardı. İki kardeş aç gözlü oldukları için birkaç meyvayı bile zavallı kuşlara çok görüyorlardı. Hans'la Şıvarz, kendilerini zengin etmek için çalışmayan bütün hayvanları vadiden atmışlardı. Bu arada hizmetçileri de parasız çalıştırırlar, zavallılar bitkin bir hale gelince de para vermeden vadiden kovarlardı.

Vadi çok verimli olduğu için iki kardeş bir hayli para biriktirmişlerdi. Fakat bu kadar zengin olmalarına rağmen hâlâ gözleri doymamıştı. Evleri tıklım tıklım altın doluydu. Buna rağmen bir fakire yardım etmeye yanaşmazlardı. O kadar kötü kalpliydiler ki ülkedekiler onlara "Kara Kardeşler" diye isim takmıştı.

Halbuki küçük kardeşleri Guluk, kiç de onlara benzemiyordu. Guluk daha on iki yaşındaydı. Gözleri mavi, saçları da sarıydı. Küçük çocuk herkesi sever ve yardım edebilmek için çırpınırdı. Bu sebepten dolayı ağabeyleri Guluk'tan hiç hoşlanmazlardı. Zavallı Guluk'a bir hizmetçi muamelesi ediyorlardı. Çocuk sabah erkenden kalkıp ovi te-

Hans ve Şıvarz'ın kötülüğünü, yüzlerinden okumak kabildi. Halbuki küçük kardeşleri Guluk, hiç onlara benzemiyordu. Herkesi sever, başkalarına yardım için çırpınırdı.

mizler, yemek pişirirdi. Hoş, her zaman yemek olmazdı. Çünkü Hans'la Şıvartz, cimriliklerinden yarı aç yarı tok gezerlerdi. Guluk, bunlardan başka kazanları ve tenceresi yıkar, ağabeylerinin potinlerini parlatırdı. Ağabeyleri karınlarını doyurduktan sonra artıkları küçük çocuğa verirlerdi. Bu yüzden de zavallı Guluk'un bir türlü karnı doymazdı. O, yalnız bol bol azar işitirdi. Her şeyi saklayan iki kardeş, sözlerini hiç esirgemezlerdi.

Bu durum uzun zamandanberi böyleydi. O yaz bütün ülkede bir inekler öldü. Memlekette kıtlık baş

gösterdi.

Yalnız Define Vâdisinde oturanlar rahattı. Havalar çok güzel gitmiş ve her senekinden daha fazla mahsul alınmıştı. Aç kalan insanlar vâdiye gelip buğday almaya çalıştılar. Fakat sonunda Kara Kardeşlere türlü kötü lâflar ederek vadiden ayrıldılar. Çünkü Hans ve Şıvarz, buğdayın fiatını arttırmışlardı. Bir çuval buğdaya yüz altın istiyorlardı. Parası olanlar çaresiz altınları sayıp buğdayı aldılar tabii. Ama bu kadar para veremiyecek fakirler Kara Kardeşlerin kapısının önünde düşüp düşüp öldüler. Hans'la Şıvartz buna aldırmadılar bile.

Kış yaklaşıyordu. Bir sabah yataktan kalkan Hans'la Şıvartz, küçük kardeşlerine bir dana budu verdiler.

— "Bunu güzelce ateşte kızart. Sakın kimseyi eve alayım deme. Kimseye de bir şey verme."

İki kardeş evden çıkıp uzaklaştılar. Guluk, eti bir şişe takıp ateşte kızartmaya koyuldu. Ev çok soğuk olduğu için kendisi de ocağın yanına büzülmüştü. Küçük çocuk çok üzgündü:

— "Ah, ağabeylerim arada sırada evimize misafir çağırsalar. Onlara yemek ikram etsek. Ocakta kızaran eti başkalarıyla bölüşmeyi ne kadar isterdim. Ülkede herkes aç. Kuru ekmeği bile kolay kolay bulamıyorlar. Biri onları yemeğe dâvet etse kim bilir ne kadar sevinirler?"

Çocuk böyle düşünürken kapıya vuruldu. Guluk başını kaldırıp baktı. Galiba şiddetlenen rüzgâr yüzünden kapı çarpıyordu.

kuraklık oldu. Elmalar ağaçlarında

buruşup kaldılar. Başaklar kurudu.

— "Muhakkak rüzgârdır. Çünkü bizim eve gelmeye kimse cesaret edemez. Ağabeylerimden çok korkarlar."

Fakat, kapıyı sallayan rüzgâr değildi. Biri kapıyı zorluyordu. Üstelik o korkusuz bir insandı galiba. Zira bu sefer kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Guluk, hemen pencereyi açıp başını çıkararak kapıya baktı. Sonra şaşırıp kaldı. Hayatında bu kadar acaip bir insan görmemişti. Kapıya vuran adamın uzun bir burnu vardı. Yuvarlak yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Beyaz saçları külâhının altından taşıyordu. Kır sakalı da bir hayli uzundu. Elbisesi de eski püsküydü. Daha da garibi adam doksan santim boyundaydı.

Bir ara başını kaldıran adam, pencereden bakan çocuğu görünce:

— "Misafir böyle mi karşılanır?" diye bağırdı. "Şu kapıyı aç da içeriye gireyim. Soğuktan dondum."

Guluk, üzüntülü üzüntülü içini çekti:

— "İmkânsız... Kapıyı açamam. Bunu yapmayı çok isterdim ama olmaz."

— "Neden olmaz?" İhtiyar adam şaşırmıştı.

— "Sizi içeriye alamam. Buna imkân yok. Böyle bir şey yapacak olursam ağabeylerim beni öldürürler. Siz ne istiyorsunuz?"

İhtiyar adam birdenbire kızdı:

— "Ne mi istiyorum? İçeriye girip, ateşin yanında ısınmayı arzu ediyorum. İçeride koca man ateş yanarken bundan kimsenin istifade etmemesi günah değil mi? Haydi beni içeriye al. Birazcık ısınayım."

Pencereden başını uzatan Guluk da havanın çok soğuk olduğunu farketmişti. Dönüp içeriye bakınca ocakta çıtırdıyarak yanan odunları gördü. Evet, bu güzel ateşten istifade etmemek çok kötüydü.

— "Zavallı ihtiyar çok üşümüş sanırım. Bari onu biraz içeriye alayım. Isınınca çıkıp gider."

Hemen pencereyi kapatıp kapıya koştu. İhtiyar adam içeriye girerken bir rüzgâr evi zangır zangır salladı. Küçük adam sevinmişti:

— "Sen iyi bir çocuksun. Ağabeylerinden korkmana lüzum yok. Ben onlarla konuşurum."

— "Aman, efendim! Sakın böyle bir şey yapmayın. Hem onlar dönene kadar burada kalamazsınız. Çünkü sizi eve aldığımı anlarlarsa beni öldürürler!"

İhtiyar adam düşünceli, düşünceli sakalını çekiştirdi:

— "Ya demek böyle! Çok üzüldüm doğrusu. Peki ne zamana kadar kalabilirim?"

Guluk ocağa bir göz attı. Sonra ihtiyara döndü:

— "Ocaktaki et pişene kadar efendim. Zaten et de olmak üzere."

Bunun üzerine ihtiyar adam da mutfağa girip ocağın yanına oturdu.

Guluk, adamcağızın biraz sonra ısınacağını düşünerek seviniyordu. Hem zavallıcığın üstü başı da sırsıklamdı. Ama nedense adam ısınamadı. Hem ceketi de kurumamıştı. Bilâkis üstünden sıçrayan sular ocaktaki ateşe düşüp acaip sesler çıkarıyordu. Bu yetişmiyormuş gibi ocaktaki ateş de kararmıştı... Galiba ocak sönüyordu.

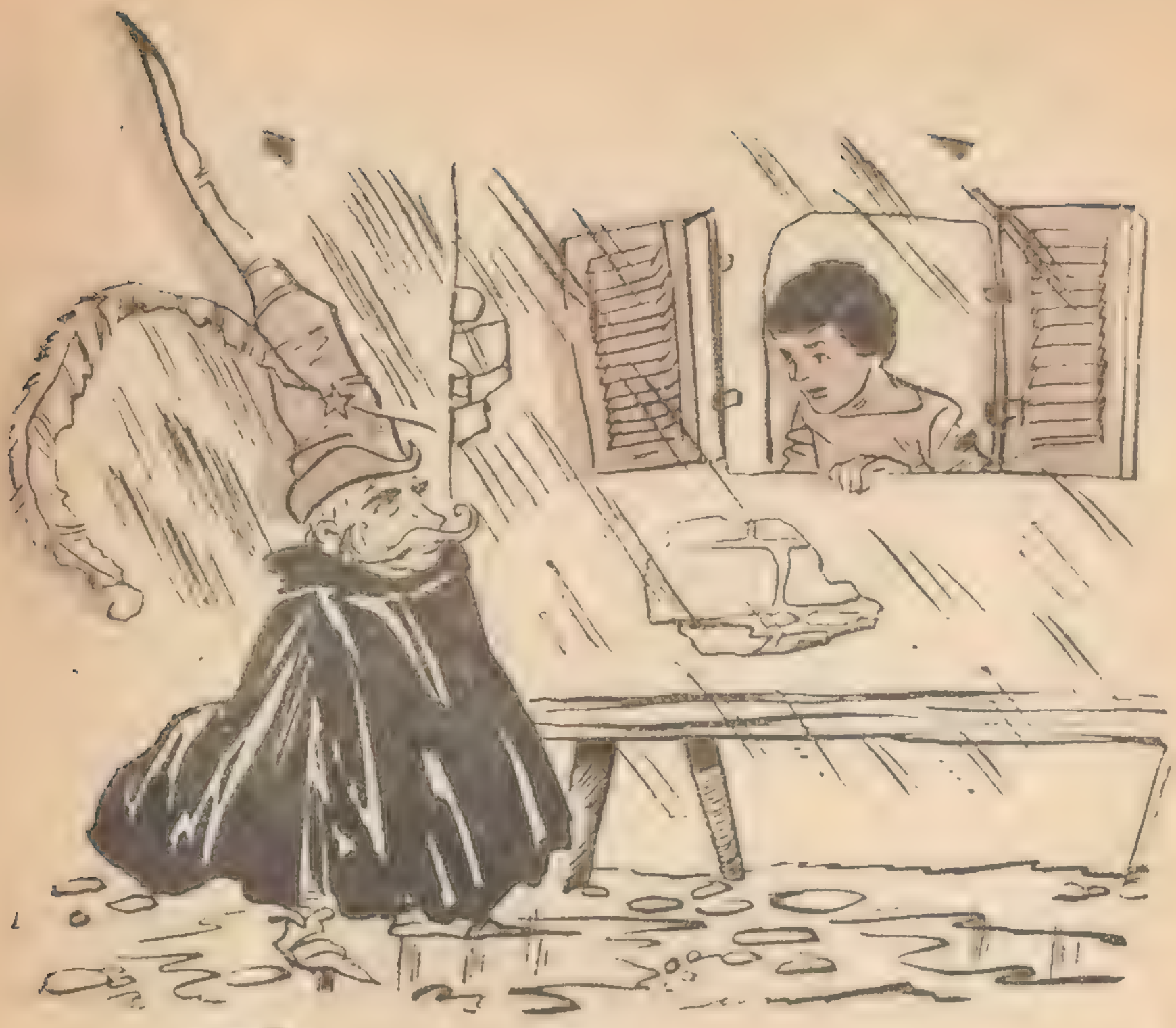

Guluk şaşırıp kaldı. Hayatında bu kadar acaip bir insan görmemişti .

Küçük çocuk hayatında böyle bir ceket görmemişti. Ceketten akan sular bir nehir gibi ocağa gidiyordu.

Guluk, bir müddet adamın ceketinden akan suları seyretti. Nihayet dayanamıyarak, atıldı:

— "Müsaade ederseniz, ceketinizi alayım efendim."

— "Hayır, istemem," İhtiyar adam kaşlarını çatmıştı.

— "O halde şapkanızı alayım."

Nedense bu sözleri duyan kısa boylu misafir birdenbire hiddetlendi:

— "Hayır, teşekkür ederim... Şapkam bana lâzım."

— "Ne olur... Yalvarırım... Çünkü neredeyse ocağı söndüreceksiniz."

— "O zaman etin pişmesi de uzayacak." İhtiyar adam bu sözleri son derece sakin bir tavırla söylemişti. Guluk, onun haline şaşırmıştı. Bu kadar ufak tefek bir insanın kendisinden son derece emin olmasına akıl erdiremiyordu. Fakat terbiyeli bir çocuk olduğu için sual sormaktan çekindi. Eti kızart-

maya devam etti.

İhtiyar adam, sakalını sıvazlıyarak, ocağa baktı:

— "Et ne kadar güzel kokuyor. Acaba bana bir dilim verebilir misin?"

Guluk, acı acı yutkundu. Evine gelen bir misafiri ağırlamayı isterdi tabii. Fakat ağabeylerinden çok korkuyordu:

— "Özür dilerim efendim. Fakat bunu yapmama imkân yok."

Beyaz sakallı, küçük adam içini çekerek kızarmış ete baktı:

— "Bir şey yemem lâzım. Karnım çok aç. İki gündenberi boğazımdan bir lokma yemek geçmedi. Hem ağabeylerin nereden farkedecekler. Sen etin bir ucundan bana bir dilim verebilirsin. Küçük bir dilime razıyım."

Adamcağızın halini gören Guluk çok üzülmüştü. Ağabeylerinden çok korkmasına rağmen, "Hayır" diyemedi.

— "Ağabeylerim bu etten küçük bir dilim yiyebileceğimi söylediler. Bunu size verebilirim. Fakat daha fazla istememenizi rica ederim. Çünkü benim hakkım sadece bir dilim."

Beyaz sakallı ihtiyarın gözlerinin içi güldü:

— "Aferin, sen çok iyi kalpli bir çocuksun. Haydi eti ver bakalım."

Guluk, büyük bıçağı alarak etten bir dilim kesti. Bir taraftan da bir açı doyuracağı için seviniyordu. Ağabeyleri kendisini dövseler bile aldırmıyacaktı.

Etten kalın bir dilim kestiği sırada kapıda bir gürültü koptu. Biri hiddetli hiddetli bağırarak kapıyı yumrukluyordu. İhtiyar adam

Guluk, büyük bıçağı alarak etten bir dilim kesti...

yerinden zıpladı. Guluk da kestiği eti hemen yerine bırakıp koştu.

Kapıyı açınca, Şıvarz, başından şapkasını çıkarıp Guluk'un yüzüne attı:

— "Neden bizi yağmurda bekletiyorsun? Neden kapıyı hemen açmadın? Bu havada bizi hasta mı edeceksin?"

Hans da kardeşinden aşağı kalmak istemedi. Guluk'un yüzüne bir tokat indirip, homurdanmaya başladı:

— "Evet, sen aptalın birisin. Hiç bir işe yaramazsın!"

Şıvartz'ın karnı fena halde acıkmıştı. Hemen mutfağa koştu. Fakat kısa boylu adamı görünce donup kaldı:

— "Bu da kim? Bu adamın evimizde ne işi var?"

Minik adam, saygıyla başından şapkasını çıkarıp Şıvartz'ı se-

Guluk, korkudan bembeyaz kesildi.

lâmladı:

— "Nasılsınız efendim?"

Şıvartz, adama cevap verecek yerde bir sopa kapıp Guluk'un üstüne saldırdı. Hiddetten rengi mosmor olmuştu:

— "Bu kim? Bu yabancıyı içeriye neden soktun? Ahlâksız çocuk!"

Guluk, korkudan bembeyaz kesildi. Yine dayak yiyeceğini anlamıştı:

— "Şey ...Şey.. Ağabeyciğim, ben de bilmiyorum."

Şıvartz, sopayı sallayarak olanca sesiyle bağırdı:

— "Peki bu adamı nasıl içeriye girdi?"

— "Sevgili ağabeyciğim, hava çok soğuktu. Zavallıcık dışarıda donacaktı. Onun için kapıyı açarak kendisini içeriye aldım."

Şıvartz, sopayı kaldırak Guluk'un kafasına vurmaya yeltendi. Fakat ihtiyar adam hemen şapkasını uzatıp bu darbeye mani oldu. Sopa şapkaya vurur vurmaz, fışkıran sular mutfağın dört bir tarafına yayıldı. Bu arada inanılmıyacak bir şey olmuştu. Sopa, sanki canlanmış gibi Şıvartz'ın elinden kurtulup fırladı. Karşı duvara çarparak yere düştü.

Şıvartz, bu sefer küçük ihtiyara döndü. Ellerini beline dayayarak zavallıyı uzun uzun süzdü:

— "Sen kimsin?"

Hans da kardeşinden geri kalmak istemediği için atıldı:

— "Hem bizden ne istiyorsun?"

İhtiyar adam hâlâ sakindi. Ciddî bir tavırla söze başladı:

— "Ben çok fakir bir insanım. Buradan geçerken bacanızın tüttüğünü gördüm. Sonra pencereden bakınca ocağı farkettim. Biraz ısınmak için içeriye girdim. Ocağın yanında oturup ısınmak için müsaade aldım. Elbisem kuruyunca gidecektim."

Şıvartz, kaşlarını çatarak, "Olmaz!" diye gürledi. "Hemen evimizden çık, git! Mutfağımızı ıslatmana müsaade edemem."

— "Bu soğuk havada bir ihtiyarı kovmak size yakışır mı? Şu saçlarıma bakın. Bana acırsınız sanırım." Adamcağız kar gibi beyaz uzun saçlarını işaret etti.

Hans, kötü kötü güldü:

— "Saçlarınla sakalın epey uzun. Nasıl olsa onlar seni ısıtır... Haydi bakalım, çık! Hem hızlı yürürsen hiç üşümezsin."

— "Karnım çok aç. Gitmeden evvel bana bir dilim ekmek verebilir misiniz? Kuru ekmeğe bile razıyım."

Hans'ı bir kenara iten Şıvartz küçük ihtiyarın karşısına dikildi:

— "Ekmek mi? Altının varsa ekmek veririm sana. Yoksa senin gibi kırmızı burunlu fıkaralara ekmek yedirmek niyetinde değilim."

Hans, beyaz sakallı adamın elindeki külâhı çekiştirdi:

— "Karnın açsa külâhını sat. Belki bu eski külâha biraz para verirler."

Zavallı adlamcağız hâlâ yalvarıyordu. Fakat katı kalpli kardeşler onu dinlemediler bile. Guluk da bir kenara sinmiş, için için ağlıyordu. Bu havada aç bir ihtiyarı sokağa atmak ne feciydi. İki kardeş hâlâ bağırıyorlardı:

— "Haydi git!"

— "Defol!"

— "Yalvarırım, bir lokma ekmek..."

Hans, nihayet adamı yakalayıp dışarıya atmaya karar verdi. Fakat ihtiyarın koluna dokunmasıyla havalanması bir oldu. Tıpkı sopa gibi uçup karşı duvara çarptı.

Bu sefer Şıvarz fena halde kızdı. Küçük ihtiyarı tutup atmak için saldırdı. Ama daha adamın sakalına dokunur dokunmaz kardeşi gibi şaşaladı. Sanki biri kendisini tutup duvara vurmuştu. Şıvarz da yere düştü. Şimdi duvarın dibinde yatan Hans, Şıvarz şaşkın şaşkın bakınıyorlardı.

İhtiyar adam dikkatle külâhını başına giydi. Yerde yatan kardeşlere bakarak parmağını salladı:

— "Ben gidiyorum. Size iyi günler dilerim. Ama bu gece onikide sizi tekrar görmeye geleceğim. Bana çok kötü davrandınız. Onun için sizden bunun hesabını soracağım. O zaman ikiniz de pişman olacaksınız. Kötülüğünüzün cezasını çekeceksiniz."

Şıvarz, güç belâ yerden kalktı. Bu ufak tefek adamdan ödü patlamıştı. Ama yine de ona kafa tutma yakalkıştı:

— "Bir daha bu eve girecek olursan seni gebertirim!.. Ben .."

Fakat, o daha sözlerini bitirmeden sokak kapısı gürültüyle kapandı. Ve aynı anda pencerenin önünden siyah bir bulut geçip uzaklaştı.

Şıvarz, bu sefer hıncını küçük kardeşinden çıkarmaya kalkıştı:

— "Sana güvenemiyeceğimizi zaten biliyordum. Eve böyle insanları sokma diye sana kaç defa söyledim. Bir daha aynı şeyi yaptığını görürsem seni öldürüm." Kaşlarını çattı. "Eti getir bakalım."

İki kardeş masanın başına geçip karşılıklı oturdular. Guluk da

İhtiyar adam, yerde yatan kardeşlere parmağını salladı...

korkudan titriye titriye eti masaya bıraktı.

Hans, ağzı sulanarak ete bakarken birdenbire gözlerini iri iri açtı:

— "Bu et kesilmiş! Biri etimizi kesmiş."

— "Haklısın Hans. Hem de koca bir parça kesilmiş."

Guluk, "Eti ben kestim," diye cevap verdi. "Siz bir parça yiyebileceğimi söylemiştiniz."

— "Anlaşıldı. Daha et sıcakken kestin demek. Böylece en iyi parçayı yiyeceğini ümid ediyordun. Bu gidişle sen kolay kolay et yüzü göremiyeceksin. Uzun zaman cezalısın. Haydi buradan çık. Soğuk odada bizi bekle. Seni çağırana kadar da gelme."

Guluk, üzüntülü bir tavırla çıktı. Karnı bir hayli acıkmıştı. Fakat o daha çok evden kovulan ihtiyara acıyordu. İki kardeş etin büyük bir kısmını yedikten soura kalanını da kilitlediler. Sonra oturup şarap içmeye başladılar. Dışarıda hava buz gibiydi. Korkunç bir rüzgâr esiyor, çıplak ağaçların dallarını kırıyor, karları uçuruyordu. İki kardeş kapıyı ve pencereleri sıkıca kapattıktan sonra odalarına çekilip yattılar. Fazla para gitmemesi için iki kardeş aynı odada yatıyorlardı. Böylece diğer odalardaki eşyalar eskimiyordu.

İki kardeş gece yarısı korkunç bir gürültüyle uyandılar.

Tam gece yarısı korkunç bir gürültüyle uyanan kardeşler korkuyla birbirlerine baktılar. Kapı sanki kırılırmış gibi açıldı. Neredeyse ev yıkılacaktı.

Şıvarz, "Ne... ne oluyor?" diye kekeledi. "Bu gürültünün sebebi nedir acaba?"

O zaman, ihtiyar adamın sesi duyuldu. "Ben geldim."

Şıvarz ve Hans, yataklarında doğrulup etraflarına baktılar. Oda kapkaranlıktı. Fakat pencereden süzülen ay ışığı sayesinde top gibi bir şeyin durmadan döndüğünü gördüler. Bu sudan yapılmış bir toptu. Döndükçe odayı su basıyordu. Topun üstünde de beyaz sakallı minicik adam oturuyordu. Üstelik evin damı da uçmuştu. Bu yüzden oda buz gibiydi. Beyaz sakallı küçük adam tatlı tatlı gülüyordu.

— "Korkarım artık burada uyumanıza imkân yok. Yataklarınız ıslandı. En iyisi küçük kardeşinizin yanına gidin. Onun odası hem kuru hem de sıcacık."

Hans'la Şıvarz, hemen yataktan fırlayıp sulara basarak koştular. İhtiyar adam peşlerinden seslendi:

— "Bir daha sizi görmeye gelecek değilim. Kartımı mutfak masasının üstünde bulacaksınız."

İki kardeş, Guluk'un odasına girince şaşırdılar: Çünkü burası hakikaten sıcaktı. Üstelik evi basan sular nedense bu odaya girmemişti. Hans'la Şıvarz, sabaha kadar bir kenara büzülüp beklediler. Güneş

doğar doğmaz da Guluk'un küçük penceresinden dışarıya baktılar. Define Vadisinin yerinde yeller esiyordu. Sel ağaçları, inekleri, tavukları, otları, her şeyi silip götürmüştü. Artık Define Vadisinin yerinde kuru kırmızı bir toprak vardı. Hans'la Şıvarz, bu sefer mutfağa koştular. Burası da bomboştu. Rüzgâr, ocak dahil ne varsa süpürüp götürmüştü. Buğday, mısır, para ve neleri var neleri yoksa ortadan kaybolmuştu.

Sadece mutfak masasının üstünde küçük bir kâğıt duruyordu. Bunun üstüne iri harflerle bir şey yazılmıştı. Hans, kâğıdı alarak baktı:

"BAY KUZEY - BATI RUZGÂRI..."

İki kardeş titremeye başladılar. Başlarına gelen felâketi anlamışlardı.

★

Kuzey - Batı Rüzgârı doğru söylemişti. Çünkü o geceden sonra bir daha vadiye gelmedi. Bu yetişmiyormuş gibi, kardeşi Batı Rüzgârına da o vadiye gitmemesini tenbih etmişti. Bütün aile Kuzey - Batı Rüzgârını sayardı. Bu yüzden rüzgârların hiç biri o vadiye uğramadı. Tabii bütün sene vadiye bir damla yağmur bile düşmedi. Dağların yamaçları zümrüt gibi yeşillenmişti. Buna mukabil üç kardeşin oturduğu vadi bir çölden farksızdı. Birkaç sene vadide oturan Kara Kardeşler, en sonunda ümitlerini keserek göç etmeye karar verdiler. Guluk da yanlarındaydı... Hans ve Şıvarz, o geceki seldo bütün paralarını kaybetmişlerdi. Geriye sadece birkaç tane altın kap kalmıştı.

Şehre gelince Şıvarz kararını verdi.

— "En iyisi biz sarraflığa başlıyalım. Elimizdeki altın kapları eritip bunlara bakır karıştırırız. Kimsecikler farkına varmaz. Böylece kısa zamanda yine zengin oluruz.

İki kardeş, Guluk'un odasına girince, şaşırdılar...

Ağabeysi gibi kötü kalpli olan Hans, bu sözleri duyunca pek sevindi. Hemen gülmeye başladı. Bir ev kiralayıp, altın eritmek için bir ocak yaptılar. Yalnız işler hiç de tahmin ettikleri gibi çıkmadı. Çünkü şehirde iki tane dürüst sarraf vardı. Şehirdekiler, onlardan altın almayı tercih ediyorlardı. Bu yüzden de Hans'la Şıvarz'ın müşterisi pek azdı.

Bundan başka iki kardeş biraz para bulur bulmaz köşedeki içki satan dükkâna koşuyorlardı. Ocağa bakması için de Guluk'u evde bırakıyorlardı.

Bu yüzden, para kazanmak şöyle dursun, ellerindeki bütün altınları eritip içkiye verdiler. Geriye sadece bir altın maşrapa kalmıştı. Üstelik bu Guluk'a aitti. Çocuk, bunu çok seviyordu. Bu altın maşrapayla su içtiği zaman büyük bir mutluluk duymaktaydı.

Bu çok eski bir maşrapaydı. Üstünde kabartma bir surat vardı. Üstelik bu yüz en kırmızı altından yapılmıştı. Bu maşrapadan su içerken bir çift kırmızı göz Guluk'a bakardı. Hatta Şıvarz, bir seferinde gözlerin açılıp kapandığını gördüğünü söylemişti. Ama Şıvarz'a itimad edilmezdi. Çünkü o son zamanlarda hep içki içiyor ve bir türlü kendisine gelemiyordu.

İşte Şıvarz, şimdi de bu maşrapayı eritmeye karar vermişti. Zavallı Guluk, bunu duyunca çok üzüldü. Hem bu ona büyük babasından kalmıştı. Fakat ağabeyleri onunla alay ederek maşrapayı altın erittikleri kazana attılar. Sonra Guluk'a ateşe bakmasını söyleyerek evden çıkıp gittiler.

Yalnız kalan Guluk, üzgün üzgün kazandaki maşrapayı düşündü. Bu maşrapa onun en eski arkadaşıydı. Üstelik ağır ağır erimiye başlamıştı. Üstündeki yüz kaybolmuştu. Geriye sadece kırmızı altından burunla kırmızı gözler kalmıştı. Hem üstelik bu gözler Guluk'u kiddetli kiddetli süzüyordu Guluk, üzgün üzgün içini çekti:

— "Maşrapamın kızmasına hiç şaşırmadım. Kendisine bu kadar kötülük ettikten sonra tabii hiddetlenir."

Guluk, ocağın başından kalkıp pencerenin önüne oturdu. Sevgili maşrapasının haline dayanamamıştı. Pencereden Define Vadisinin etrafındaki karlı dağlar gözüküyordu. Dağların arasından süzülen Altın Nehir güneşte pırıl pırıl parlıyordu.

Hasretle nehire bakan çocuk acı acı içini çekti. Vadiyi, yeşil çimenleri, mis kokulu çiçekleri öyle özlemişti ki...

— "Ah şu nehir hakikaten altın olsaydı," dedi. "Bu ne kadar işimize yarardı."

Arkasından biri kahkaha attı.

— "Yanılıyorsun Guluk. Bu hiç de iyi olmazdı."

— "Ne dediniz?" Birdenbire kendisini toplayan Guluk telâşla döndü. Fakat odada kimsecikler yoktu. Eve birinin girmiş olduğunu sandığı için masanın ve iskemlelerin altını araştırdı. Fakat kimseyi bulamadı. Tekrar geçip pencerenin yanına oturdu.

Bu sefer konuşmadı. Ama yine de nehirin altın olmasını düşünüyordu. Bu çok hoş bir şeydi.

Arkasından biri sanki kafasından geçenleri okumuş gibi itiraz etti:

— "Olmaz yavrum. Bu doğra değil."

Guluk, yine heyecanla zıpladı. "Kimsiniz? Neredesiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Kalkıp yine odayı baştan aşağıya aradı. Hattâ arkasında birinin olduğunu sanarak omzunun üstünden baktı. Kimsecikler yoktu. Yalnız o neşeli ses bu sefer de bir şarkıya başlamıştı. Şarkının sözleri

yoktu. Temposu da ocakta kaynayan bir tencerenin çıkardığı sese benziyordu.

Guluk, pencereden başını çıkarıp aşağıya baktı. Fakat sokak bomboştu. Bu sefer gidip yandaki odayı araştırdı. Orada çıt yoktu. Demek o kişi oturduğu odaya gizlenmişti. Şarkı devam ediyordu. "Fokur... Fokur Tıss Tıss... Fokur Fokur..."

Guluk, ocağın yanına yaklaşınca sesi daha iyi duyduğunu farketti. Demek biri ocağa saklanmıştı. Yaklaşıp dinledi. Evet, ses ocaktan geliyordu. Fakat buna imkân yoktu. Ses ocaktan değil de ateşten çıkıyordu.

Çocuk, kazanın kapağını kaldırdı. Sonra korkuyla kaçtı. Çünkü kazan neşeli, neşeli şarkı söylüyordu. Duvara dayanarak, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerini ocağa dikti. Bir müddet sonra kazan şarkıyı bitirip konuşmaya başladı:

— "Guluk, yavrum! Beni dinle!..."

Guluk, ağzını açtıysa da korkudan konuşamadı.

Kazan, tekrar, "Guluk!" diye seslendi. "Beni dinle!"

Guluk, hâlâ korkuyordu. Fakat kendisini zorlayarak bütün cesaretini topladı. Usul usul yaklaşıp kazanın kapağını kaldırdı ve eğilip içine baktı. Altın iyice erimişti. Bu yüzden ayna gibi dümdüz ve parlaktı. Guluk daha iyi görebilmek için eğildi. Fakat altın çocuğun yüzünü aksettirmedi. Bilâkis, eriyen maşrapanın üstündeki kırmızı burunlu, kırmızı gözlü surat hâlâ duruyordu.

Kazandan tekrar bir ses yükseldi:

— "Haydi gel yavrum. Ben hazırım. Beni döküver."

Ama çok şaşıran Guluk, bir şey yapabilecek halde değildi.

Bu sefer, ses yükseldi. Galiba kazandaki adam hiddetlenmişti:

— "Haydi döksene!"

Ama Guluk, taş gibi duruyordu. Kolunu kaldırmak istediyse de başaramadı.

Ses, "Beni dökecek misin?..." diye bağırdı. "Burası fazla sıcak oldu. Dayanamıyacağım."

Güç belâ kendisine gelen Guluk, kazanı ateşten indirip eğdi. Böylece altını yerdeki mermere dökecekti. Fakat altın yerine önce iki altın ayak gözüktü. Bunu kollar ve uzun bir ceket takip etti. Nihayet maşrapanın üstündeki yüz de dışarıya çıktı. Bu bacaklar, kollar, ceket, yüz, bıyık ve külâh, dışarıya dökülür dökülmez birleşiverdiler. Mermerin üstünde kırk santim uzunluğunda altından bir adam belirdi.

Küçücük mahlûk, kollarını bacaklarını oynattıktan sonra yürüdü:

— "Tamam, istediğim gibi olmuş."

Guluk, dilini yutmuş gibi ona bakıyordu. Her halde adam parçalarını doğru takıp takmadığını anlamak için kendisini yoklamıştı.

Minik altın adam, bacaklarının takılışını beğenmemiş olacak ki, eğilip dikkatle dizlerini çevirdi. Sonra kendi kendine gülümsedi. Başını kaldırarak uzun bir müddet çocuğu süzdü:

— "Hayır, yavrum. Olmaz... Bu doğru değil."

Guluk, bu küçük mahlûkun neden bahsettiğini anlıyamadı. Belki

de o hâlâ Guluk'un kafasından geçenlere cevap veriyordu. Buna rağmen dayanamıyarak sordu:

— "Doğru olmayan nedir?"

Küçük adam ona cevap vermedi. Sadece "Olmaz" der gibi başını salladı. Külâhını düzelterek odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bir taraftan da dikkatle ayaklarındaki altın ayakkabılara bakıyordu.

Bu arada Guluk'a aldırdığı bile yoktu. Bu fırsattan istifade eden çocuk düşünmeye başladı. Artık bu altın adamdan eskisi gibi korkmuyordu. Hatta ondan hoşlanmaya başlamıştı. Nihayet konuşmaya karar verdi:

— "Affedersiniz, size bir şey soracağım. Siz benim maşrapamda hapis mi kalmıştınız?"

Bu sözleri duyan adam hemen dönüp Guluk'un karşısında durdu. Başını arkaya atarak dik dik çocuğa baktı:

— "Ben Altın Nehrin Kralıyım!"

Sanki böylece her şeyi izah etmiş gibi yine dolaşmaya başladı... Halinden kendisini pek beğendiği anlaşılıyordu. Biraz daha gezindikten sonra Guluk'un karşısına dikildi. Onun konuşmasını bekliyordu anlaşılan. Guluk da bunu sezmişti. Fakat ne diyeceğini bilmiyordu. Epey düşündükten sonra adamın hatırını sormaya karar verdi:

— "Nasılsınız Kral Hazretleri? İyi olduğunuzu ümid ederim." Devam edemiyerek sustu.

Minik altın adam bu suali beklemediği için hayretle çocuğu süzdü:

— "Ben Altın Nehrin Kralıyım. Hani biraz evvel suyunun altın olmasını istediğin nehrin kralı. Geçenlerde bir düşmanla karşılaştım. O benden daha kuvvetli bir kraldı. Benim şeklimi değiştirip senin maşrapanın içine sakladı. Ben de orada otuup her gün seni seyrettim."

Guluk, şaşkınlıktan dilini yutacak hale gelmişti. Kral devam etti:

— "Düşmanın maşrapanın üstündeki resmi bana benzettiği için oraya kapattı beni. İşte şimdi senin sayende kurtuldum. Boyum biraz daha kısaldı ama zamanla bu da düzelir. Zaten seneler evvel o maşrapanın üstüne resmimi yaptırmıştım. Bunu büyükbabana vermiştim..."

Yine eğilerek kendisini inceledi. Hayatından memnun olduğu belliydi.

— "Sen çok iyi bir çocuksun Guluk. Onun için sana yardım edeceğim. Onun için sana bir sırrımı açıklıyacağım. Yalnız söyleyeceklerimi aklında tut. Unutacak olursan bir daha beni bulamazsın. Sen Define Vâdisini çok seviyorsun değil mi?"

— "Evet, Altın Nehrin Kralı. Hâlâ orasını özlüyorum."

— "O halde beni dinle. Biliyorsun Altın Nehir en yüksek dağın tepesinden süzülüp akar. İşte o dağın tepesine çıkacaksın. Nehire üç damla saf su atacaksın. Bunu yaptığın zaman nehir hakikaten altına dönecek. Yalnız bunu ancak bir defa yapabilirsin. Nehire pis su atılırsa iyi olmaz. Su hemen kara bir taşa döner."

Guluk, büyülenmiş gibi dikkatle dinliyordu.

Hans köpeğe, kötü kötü baktıktan sonra şişeyi hemen ağzına götürdü.

— "Anladın mı yavrum?"

— "Anladım Altın Nehrin Kra h. Çok teşekkür ederim."

— "O halde benim işim bitti" Altın Nehrin Kralı, birdenbire dönüp ocağa daldı ve kızgın ateşin içine girdi. Bütün vücudu bir anda kıpkırmızı, sonra da bembeyaz kesildi.

Şimşeğe benzeyen beyaz bir ışık Guluk'un gözlerini kamaştırdı. Bir an sonra etrafına bakınca kimseyi göremedi. Altın Nehrin Kralı gitmişti.

Guluk, fena halde üzüldü. "Ah ah, sevgili maşrapam. Ben sensiz ne yaparım?"

★

Altın Nehrin Kralının gitmesinden hemen sonra Şıvarz'la Hans eve döndüler. Bir hayli içtikleri için her zamankinden daha da huysuz olmuşlardı. Bir bahane bulup Gulukj'u tartaklamak istiyorlardı.

Hans, odaya girer girmez ocağa bir göz attı:

— "Guluk, maşrapayı erittin mi?"

Zavallı Guluk sesini çıkarmadı. Şırarz da kazanın kapağını açıp içerisine bir göz attı. Altını göremeyince bağırmaya başladı:

— "Erittiğin altın nerede? Altınları ne yaptın? Çabuk söyle."

— "Şey... Şey, altın canlandı. Şey onun için ben sesimi çıkaramadım. Altın maşrapadan çıkan kral."

— "Ne dedin? Ne dedin?" Hans fena halde kızmıştı. "Bir de bize yalan uyduruyorsun ha! Seni dövmek âlzım. Belki böylece aklın başına gelir."

— "Ağabeyciğim yalan söylemiyorum. Emin ol, maşrapa eriyince minicik bir adam oldu. Hem de altından bir adam. Benimle biraz konuştuktan sonra ateşin içine girip gözden kayboldu. Bu arada bana nehri hakikaten altın haline sok-

mam için bir şey öğretti."

Şıvarz, yumruklarını sıkarak küçük kardeşinin üstüne atıldı:

— "Seni yumurcak seni. Bir de bizi kandıracağını sanıyorsun ha!" Hans'la beraber zavallı Guluk'u dövmeye başladılar. Çocukcağız hem ağlıyor hem de aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

— "Emin olun yalan değil. Hem Altın Nehrin Kralı o kadar parlaktı ki. Saf altından yapılmıştı. Üstelik konuşup yürüyordu da... Bir ara şarkı bile söyledi. Ne olur vurmayın. Doğru söylüyorum."

Kara kalpli iki kardeş kolları yorulana kadar Guluk'u dövdüler. Sonra bitkin düşüp yatmaya gittiler. Zavallı Guluk da bir köşeye büzülerek sessiz sedasız ağlamaya devam etti.

Ertesi sabah uyanan Hans'la Şıvarz, küçük kardeşlerini tekrar yakaladılar. Maşrapa kaybolduğu için hiddetleri hâlâ geçmemişti. Önce Şıvarz onu tartakladı:

— "Dün gece bizi kandıracağını sandın değil mi? Altını sakladığın yerden çıkar. Yoksa bütün kemiklerini kırarım."

— "Ağabey, doğru söylüyorum Eriyen altın canlanıp Kral oldu."

Hans, bir türlü bu sözleri kabul etmiyordu:

— "Yalan! Çabuk maşrapayı getir! Sen maşrapayı eritmedin bile. Biz evden ayrılınca maşrapayı kazandan çıkarıp sakladın değil mi?"

— "Hayır, ağabey. Maşrapa eriyince küçük bir insan oldu.'

İki kardeş, Guluk'un ısrar ettiğini görünce onu dövmekten vazgeçip hayretle birbirlerine baktılar. Şıvarz, kardeşine mânalı mânalı göz kırptı:

— "Pekâlâ Guluk. Olanları baştan anlat bakalım. Belki o zaman sana inanırız."

— "Şıvarz ağabey, altını eritince acaip bir şarkı duydum. Kazana baktım. Biri altını döküp kendisini kurtarmamı söyledi. Kazanı eğince mermerin üstüne, altın bacaklar, kollar, ceket, filân düştü... Sonra onlar birleşip küçük bir adam oldu. Meğer, onu bir düşmanı benim maşrapama sokmuş. Kurtulduğu için çok sevindi. Bana iyilik edeceğine söz verdi."

Hans'ın gözlerinde tamahkâr bir ifade belirdi:

— "Nasıl yardım edecekmiş bakalım?"

— "Ben pencereden bakarken nehrin hakikaten altına dönmesini istedim. Altın Nehrin Kralı, bunu duymuş olacak ki bunu yapabilmem için bir tılsım öğretti."

Kara kalpli kardeşler, birdenbire heyecanlandılar. Çünkü Guluk yalan söylermiş gibi konuşmuyordu. Nehiri altına çevirebildikleri takdirde ne kadar zengin olacaklardı. Dünyanın en zengin insanında bile o kadar altın bulunmazdı.

Zavallı Guluk'u uzun uzun sorguya çektiler. En sonunda da yüksek dağın tepesine çıkıp nehire üç damla saf su atmak lâzım geldiğini öğrendiler. Bu pek kolay bir şeydi doğrusu.

Guluk'u iş yapması için mutfağa yolladıktan sonra iki kardeş münakaşa etmeye başladılar. İkisi de dağa yalnız çıkmak istiyordu. Üstelik nehrin altınını da paylaşmak niyetinde değillerdi. Münakasa önce ağız kavgasına ve sonra da dövüşe döndü. İki kardeşin gürültüsü-

nü duyan mahalleli onları ayırmak için eve geldiler. Fakat gözlerini hırs bürümüş olan iki kardeş hâlâ dövüşüyorlardı. Komşular onlarla başa çıkamayınca bu sefer gidip asker çağırdılar.

Askerleri gören Hans, kaçıp kurtuldu. Fakat kardeşi kadar çevik olmayan Şıvarz'ı yakaladılar. Mahkemeye çıkarılan adamın ağır para cezası ödemesine karar verildi. Fakat Şıvarz'ın parası kalmamıştı. Bunun üzerine onu hapse attılar.

Hans bu durumu işitince çok sevindi. Çünkü o kendisinden başka kimseyi sevmeyen kötü ruhlu bir insandı:

— "Aman ne iyi olmuş! Artık tek başıma dağa çıkıp nehiri altın haline getiririm. Böylece dünyanın en zengin insanı da ben olurum. Şıvarz'a bir metelik bile vermem. Yalnız saf suyu nereden bulacağım."

Şehirde Hans'ı seven yoktu. Saf su almak için tapınağa gitmek lâzımdı. Halbuki Hans'ın ne kötü mahlûk odluğunu bilenler onu tapınağa sokmuyorlardı.

Uzun müddet düşünen Hans, nihayet bir gece tapınağa girerek bir şişeye saf su doldurdu. Sonra çaldığı suyu ceketinin altına saklıyarak oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah gün doğmadan uyanan Hans, çok heyecanlıydı. Hemen mutfağa koşup karnını doyurdu. Sonra yanına biraz yiyecek, içecek aldı. Yola çıktı. Saf su da ceketinin cebindeydi.

Dağa çıkmak için ana yolda ilerleyen Hans, biraz sonra hapishanenin önüne geldi. Ağabeysi Şıvarz, demir parmaklıklı pencerenin arkasında durmuş sokağa bakıyordu. Şıvarz'ın halinden ne kadar üzgün olduğunu anlamak kabildi.

Hans, ağabeysini görünce üzülecek yerde sevindi. Bir kahkaha attı:

— "Şıvarz, bana bak! Ben dağa çıkacağım. Nehrin suları yakında altın haline gelecek. Dünyanın en zengin insanı ben olacağım. O zaman seni yanıma uşak alırım. Altın Nehrin Kralıyla konuşmaya gidiyorum. Senden selâm götüreyim mi?"

Üzüntüsünü unutan Şıvarz, fena halde kızdı. Demek o kadar altına Hans sahip çıkacaktı. Hırsından tir tir titriyordu. Ne yapıp yapmalı bu hapishaneden kaçmalıydı.

Ama Hans, onun hiddetine de aldırmadı. Elini cebine sokup saf su şişesini çıkardı. Bunu kaldırıp ağabeysine gösterdi:

— "Gördün mü bak. Saf suyu da buldum. Artık zengin olmam yaklaştı. Haydi Allahaısmarladık! Seninle fazla konuşup zaman kaybetmek niyetinde değilim."

Hava da o kadar güzeldi ki... Gök yüzü masmaviydi. Ilık bir rüzgör ağaçların yapraklarını okşuyor, çiçekler nazlı nazlı sallanıyorlardı. Yani o gün altın aramayan biri bile sadece havaya bakarak mutlu olabilirdi.

Yüksek dağların tepeleri bulutların arasında kaybolmuştu. Güneş etrafı aydınlatıyor, etrafın bütün güzelliklerini gözönüne koyuyordu.

Ama Hans'ın böyle şeyleri görecek hali yoktu. O eline geçireceği altının miktarını hesaplıyordu. O kadar kocaman bir nehrin suyu altın haline gelince herhalde

çok zengin olacaktı. Milyonlarla, hatta milyarlarla altın kendisini bekliyordu.

Sabırsızlanan Hans, daha hızlı yürümeye başladı. Altından başka bir şey düşünemiyordu. Bu yüzden de çabucak yoruldu tabii.

Hans, bir saat dinlendikten sonra kalkıp tırmanmaya başladı. Bu kırmızı kayalar güneşten iyice kızmış olduğu için ellerini yakıyordu. Ortalıkta bir tek ağaç bile gözükmüyordu. Daha da fenası Hans, susamaya başlamıştı. Güneş onu kavuruyor, kavuruyordu.

En sonunda susuzluğa dayanamıyan Hans, dağın düzce bir yerinde durup cebinden saf suyu çıkardı. Şişe epey küçüktü. Hans, bütün susuzluğuna rağmen yine şişeyi cebine koydu. Çünkü suyu nehire döküp zengin olacaktı.

Biraz daha tırmanınca güneşten bitkin bir hale geldi. Yine su şişesini çıkarıp baktı. Kararını vermişti:

— "Nasıl olsa nehri altın haline sokmak için üç damla lâzım. Geri kalan suyu ben içerim. Böylece her şey hallolur."

Tam şişenin kapağını açıp suyu içeceği sırada gözü kenarda yatan küçük bir köpeğe ilişti. Zavallı köpek susuzluktan bitmişti. Neredeyse ölecekti. Hayvan ağzını açmış güç belâ nefes alıyordu. Üstelik ağzına karıncalar doluşmuştu. Bijâre köpek, gözlerini Hans'ın elindeki su şişesinden ayıramıyordu.

Hans, köpeğe pis pis baktıktan sonra şişeyi kaldırıp başına dikti. Kana kana içtikten sonra şişeyi kapatıp cebine soktu. Kızgın kayaların üstünde yatan köpek, acı acı inledi. Ama Hans, buna da aldırmadı:

— "Şimdi bir de bu pis köpekle mi uğraşacağım? Gebersin. Tam zengin olacağım sırada bir de hayvanlara dadılık mı edeceğim."

Köpek, onun söylediklerini anlamış gibi tekrar inledi. Fakat Hans arkasını dönüp dağa tırmanmaya koyuldu.

Dağa çıktıkça hava sıcaklaşıyordu. Güneş, âdeta bir ateş parçası gibiydi. Etrafı yakıp kavuruyordu. Hans, yine susamıştı. Bir müddet daha dayandıysa da en sonunda durup cebinden su şişesini çıkardı:

— "Daha şişenin yarısı dolu. Halbuki zengin olmam için üç damla suya ihtiyacım var. Demek biraz daha içebilirim. Hem böylece kendime gelip daha hızlı tırmanırım."

Hans, şişenin kapağını açtığı sırada bir feryad duyarak irkildi. Başını çevirince yerde yatan küçük bir çocuk gördü. O ancak bir yaşında kadar vardı. Zavallının sırmaya benzeyen saçları alnına yapışmıştı. Susuzluktan ağzı açılmıştı. Şişmiş pembe dili gözüküyordu. Hans, çocuğa şöyle bir baktı. sonra yüzünü buruşturdu:

— "Susuzluktan ölecek sanırım. Böylesi daha iyi. Dünyadan bir kişi eksilir. Eğer elindeki suyu ona vereceğimi sanıyorsa çok yanılır. Ben herkesten evvel kendimi düşünmeliyim. Tam zengin olacağım sırada bu pis mahlûklarla uğraşmaya lüzum var mı."

Şişeyi kaldırıp başına dikerek lıkı lıkır içti. Su sesini duyan bebek yine feryad ettiyse de Hans oralı olmadı.

Şişeyi kapatıp cebine koydu. Kendisini sıkarak dağa tırmanma-

Guluk, şişedeki birkaç damla suyu köpeğin ağzına boşalttı...

maya devam etti. Güneş yarım saat sonra batacaktı. Az vakti kaldığını düşünen aç gözlü adam hâlâ ilerliyordu.

Hans, dikkatle bakınca Altın Nehrin kaynağını farketti. Oraya gitmek için daha beş yüz metre yürümeliydi. Neyse artık tırmanmasına lüzum kalmamıştı. Yalnız susuzluktan Hans'ın dili damağına yapışmıştı.

Bir taşın üstüne oturup cebinden su şişesini çıkardı. Şişenin dibinde bir parmak su kalmıştı. Bunu eline alıp kalktı. Bir an evvel gidip işini bitirmeliydi.

O sırada birinin feryat ettiğini duydu. Başını çevirince ak sakalı bir ihtiyar gördü. Adamcağız ellerini açmış yalvarıyordu:

— "Su... Su... Ne olur bir yudum su."

Hans, kaşlarını çatarak yerde yatan ak sakallı ihtiyarı süzdü:

— "Suyum yok. Onun için boşuna yalvarma!..."

— "Ne olur bir yudum su!"

Hans, büsbütün hiddetlendi. Kaşlarını çatarak bağırmaya başladı:

— "O su bana lâzım. Sen çok yaşamışsın. Artık ölebilirsin. Halbuki ben daha genciim. Zengin olmalıyım."

Yerde yatan bitkin ihtiyarın üstüne basarak geçti. Biraz yürüdükten sonra nehrin yanına geldi. Alevden bir topa benzeyen güneş etrafı yakıyordu. Nehrin suları da bu yüzden kan gibi bir renk almıştı.

Hans, heyecandan titreyerek elindeki şişeyi nehire fırlattı. Fakat aynı anda ürpermeye başladı. Soğuk bir şey bütün vücudunu sardı. Feryad eden Hans, nehire yuvarlandı. Sular onun sesini boğdular. Nehir eskisi gibi akmaya devam etti.

★

Zavallı Guluk, evde oturup Hans'ın dönmesini bekledi. Fakat o boşuna bekliyordu. Hans, o gece gözükmedi. Çok korkan çocuk ertesi sabah hapishaneye giderek durumu büyük ağabeysi Şıvarz'a anlattı.

Şıvarz, kardeşinin kaybolmasına üzülecek yerde sevindi. Kahkahalarla gülmeye başladı:

— "Aman ne iyi olmuş! İşte buna çok sevindim! Artık o altınlar bana kaldı demektir. Zaten Hans, kalpsizin biriydi. Her halde onu periler kara bir taşa çevirmişlerdir. Oh, oh, ne iyi."

Şıvarz, hapishaneden çıkar çıkmaz nehire gitmeye karar verdi. Fakat Guluk, onun gibi sevinçli değildi. Hans'ın ortadan kaybolmasına çok üzülmüştü. Her şeye rağmen o ağabeylerini seviyordu. Zavallı çocuk eve dönüp bütün gün ağadı.

Ertesi sabah kalktığı zaman evde yiyecek olmadığını gördü. Üstelik parası da yoktu. Nihayet, evden çıkıp iş aramaya karar verdi.

İyi kalpli bir sarraf Guluk'a acıyarak yanına aldı. Guluk çok çalışkan ve dürüst olduğu için kısa zamanda kendisini ustasına sevdirdi. Hem artık bol para kazanmaya da başlamıştı. Guluk, eline geçen paraları harcamayıp biriktiriyordu. Çünkü Şıvarz'ı hapisten çıkarmak istiyordu. En sonunda bu arzusuna da nail oldu.

Hapishaneye giderek Şıvarz'ın para cezasını ödedi. Şıvarz bu işe pek mumnun olmuştu. Bu yüzden de çocuğun gönlünü almaya çalıştı:

— "Guluk, ben nehire gidip sularını altın yapacağım. Sen de benimle geleceksin. Beni hapisten çıkardığın için seni mükâfatlandıracağım. Böylece sana da birkaç altın vereceğim."

Ama tok gözlü bir insan olan Guluk'un altında gözü yoktu. O hâlâ küçük ağabeysi Hans'ı düşünüp üzülüyordu. Onun için Şıvarzla beraber dağa çıkmaya karar verdi.

Şıvarz, kardeşi Hans'ın saf suyu tapınaktan çalmiş olduğunu biliyordu. Bunu kendisine Guluk anlatmıştı. Şıvarz, bu işe Altın Nehri Kralının kızmış olduğunu düşünerek su çalmaktan vazgeçti:

— "En iyisi tapınağa hiç girmemek," diye düşündü. "Bu işi başkasına yaptırırım. Sonunda bir kötülük olursa bana ne. Suyu çalan düşünsün."

Adam, Guluk'un parasından biraz alarak bunu bir hırsıza verdi. Kendisine tapınaktan bir şişe su getirmesini söyledi. Parayı gören adam o gece tapınağa girerek istenileni yaptı. Sabah olunca da suyu götürüp Şıvarz'a teslim etti... Kötü ruhlu adam buna çok mem-

nun olmuştu:

— "Tamam," dedi. "Tamam. Şimdi bu suyu nehire döktük mü mesele kalmaz. Bu iş tahminimden de kolay olacak."

Ertesi sabah Şıvarz, erkenden kalkıp karnını doyurdu. Yanına biraz yiyecek ve içecek aldı. Fakat Guluk'u beraber götürmekten vaz geçmişti. Çünkü çocuk kendi vereceğiyle kanaat etmiyebilirdi. En iyisi suları altın haline soktuktan sonra görmekti. Ondan sonra istediği zaman lüzumu olduğu kadar altın çıkarırdı. Kötü ruhlu adam, böyle düşünerek evden çıktı.

Kardeşi gibi o da küçük dağı çabucak tırmandı. Fakat güneş başına geçmişti. Bir kenara oturup mendilini çıkardı. Yüzünü gözünü sildikten sonra biraz su içti. Fakat karşısındaki dağ çok sarptı. Bu yiyecek pakediyle oraya tırmanmak zor olacaktı. Bu yüzden suyla yiyecekleri bir kenara bırakıp yürüdü. Kaygan kayalara tırmanmaya başladı. Fakat aradan bir saat bile geçmeden yoruluverdi. Hem çok da susamıştı. Durup cebinden saf suyun bulunduğu şişeyi çıkardı.

Tam bunu ağzına götürdüğü sırada bir inleme duyarak irkildi. Başını çevirince sol taraftaki kayaların üstünde yatak küçük bir çocuk gördü. Zavallıcık gözlerini su şişesine dikmiş ağlıyordu. Halinden biraz su istediği belliydi. Bebek yutkunup duruyordu. Şıvarz, kaşlarını çatarak, pis pis, çocuğu süzdü:

— "Şu işe bak. Bir de benden su istiyor. Madem suyun yoktu buraya neden çıktın? Bu su bana bile yetmez. Zaten hiç bir şeyimi başkalarıyla paylaşmayı sevmem."

Suyu başına dikip içtikten sonra yürümeye başladı. Ama bu kayalar cehennem gibi sıcaktı. Şıvarz, suyu içtikten sonra serinliyecek yerde büsbütün yanmaya başlamıştı. Hem nedense hava da biraz kararır gibi olmuştu. Buna bir mâna veremeyen hain adam hırsla yoluna devam etti.

Bir saat sonra Şıvarz, susuzluktan duramıyacak hale gelmişti. Hemen şişeyi çıkarıp kapağını açtı. Fakat o sırada biri ayağına yapışınca irkildi. Yerde ihtiyar bir adam yatıyordu. Dudakları susuzluktan çatlamıştı. Hırıltılı bir sesle, "Bana bir yudum su," diye inledi. "Ne olur bana bir yudum su ver. Ölüyorum! Ölüyorum!"

Şıvarz, adama acıyacak yerde büsbütün hiddetlendi:

— "Ayağımı tutup yoluma mani olmaya ne hakkın var. Sana su verecek değilim. Bu şişedeki su bana bile yetmez."

Adama bir tekme atarak kendisini kurtardı. Sonra lıkır lıkır suyu içti. Geriye ancak bir, iki parmak su kalmıştı. Bu da nehirin suyunu altına çevirmeye yeterdi. Fakat nedense güneşe rağmen hava biraz daha kararır.

Şıvarz, tırmanmaya devam etti. Bir saat sonra dili damağına yapışmıştı. Cebinden şişeyi çıkararak baktı. Nasıl olsa nehire üç damla su lâzımdı. Şişeyi ağzına götürürken birdenbire irkildi. Çünkü biraz ileride yatan kardeşi Hans'ı görmüştü.

Hans, kollarını havaya kaldırarak yardım ister gibi kardeşinin yüzüne baktı. Şıvarz, onun susuz kaldığını anlamıştı. Fakat kardeşine yardım edecek yerde gülmeye

başladı:

— "Aman ne komik! Seni bu halde bulacağım hiç aklıma gelmemişti. Ben hapishanedeyken pencerenin önünde durup alay ettiğini hatırlıyormusun? Bir de şimdi utanmadan benden su istiyorsun. Ben, bu suyu sana getirmedim. Zaten şişelerle su olsa bile sana vermezdim."

Kötü ruhlu adam Hans'ın üstüne basıp geçti. Fakat o anda kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce şaşırdı. Çünkü Hans, sandığı gibi üzüntülü değildi. Bilâkis Hans, gülüyordu.

Biraz daha yürüyen Şıvarz, dayanamıyarak döndü. Hans'ın neden güldüğünü öğrenmek istiyordu. Yoksa Hans, suyu altına çevirmiş miydi? Etrafına bakındı. Fakat Hans, görünürlerde yoktu. Kardeşi ortadan kaybolmuştu. İşte o zaman Şıvarz, korkunç bir korkuya kapıldı. Bunun sebebini anlıyamamıştı. Fakat korkudan çeneleri birbirine vuruyordu. Hem gök yüzü büsbütün kararmıştı. Ama her şeye rağmen o altınları istiyordu. Güneş batmak üzereydi. Bu yüzden de nehrin suları kan rengine boyanmıştı. Bir taraftan da şiddetli bir rüzgâr esiyor ve dağların arasından geçerken ıslık gibi bir ses çıkarıyordu.

Şıvarz, çok korkuyordu. Kabil olsa dönüp kaçacaktı. Fakat, aç gözlülüğü yüzünden kımıldıyamıyordu. Nihayet bütün gücünü toplıadı. O buraya zengin olmak için gelmişti. Hızlı hızlı yürümeye başladı. Nihayet Altın Nehrin yanına yani kaynağına geldi. Serveti elde etmek an meselesiydi.

Şıvarz, kolunu kaldırıp şişeyi sulara attı. Nehrin siyah gibi duran suları gizli alevlerle doluydu sanki. Şıvarz birdenbire ayaklarının altından yerin kaydığını hissetti. Acı acı bağırarak düştü. Nehrin suyu onun sesini boğup yok etti.

Artık billûr gibi bir hal alan sular kocaman iki kara taşın üstünden akıyordu. Kötü ruhlu iki kardeş birer kara taş olmuşlardı.

★

O gece Şıvarz, eve gelmeyince Guluk çok üzüldü. Çocukçağız ne yapacağını şaşırmıştı. Ağabeysi nin dönmiyeceğini anlayınca uzun uzun ağladı. Çünkü bütün fenalıklarına rağmen Şıvarz'ı seviyordu. Birkaç gün daha bekleyen Guluk, nihayet tekrar sarrafın yanına girip çalışmaya başladı. Ustası onu çok çalıştırıyor ve sarraflığın bütün inceliklerini öğretiyordu. Fakat bir gün sarraf, iş için başka bir şehire gitti. Guluk da ortada kaldı. Çocukçağız, işsiz kalınca sıkılmaya başladı. Nihayet bu tatilden istifade ederek Altın Nehire gitmeye karar verdi. Hem Altın Nehrin Kralı da kendisine o sırrı açıklamıştı.

— "Altın Nehrin Kralı, benden hoşlanmıştı. Her halde kızıp beni de siyah bir taşa çevirmez."

Guluk, tapınağa giderek bir şişe saf su istedi. İyi bir çocuk olduğu için hemen suyu verdiler. Guluk, yanına da biraz ekmek ve su alarak yola çıktı. Daha güneş yeni doğmuştu. Çocuk, bir an evvel nehre varmak için hızlı hızlı yürüdü.

İlk tepeyi zahmetsizce aştı. Fa-

kat ikinci dağa gelince zavallı, bir hayli zahmet çekti. Çünkü o ağabeyleri kadar kuvvetli değildi. Hem kendisi Şıvarz ve Hans gibi senelerce dağlarda dolaşmamıştı. Birkaç defa düştü. Ama yine kalkıp yoluna devam etti. Bir seferinde de ekmeğiyle suyunu kaybetti. Buna rağmen Guluk yılmadı. Yalnız bir hayli yorulmuştu. Bu yüzden otların üstüne uzanarak dinlendi. Yeşil otlar o kadar yumuşacıktı ki.

Sonra tekrar kalkıp tırmanmaya başladı. Bir saat kadar gittikten sonra susadı. Ağabeyleri gibi o da saf suyu çıkararak içecek oldu. Fakat o sırada yaşlı bir adamın elindeki sopaya dayana dayana dağdan indiğini gördü. Onun solgun yüzünü farkeden Guluk, hemen hasta olduğunu anladı. Adam sendeleye sendeleye çocuğun yanına geldi:

— "Yavrum, bana suyundan birkaç yudum verir misin?"

Guluk, tekrar adamın yüzüne baktı. Evet, o hasta ve yardıma muhtaç bir insandı. Dayanamıyarak elindeki şişeyi uzattı:

— "Buyrun. Yalnız suyun hepsini içmemenizi rica edeceğim."

Adam, kana kana suyu içti. Şişeyi geri verince Guluk bir göz attı. Neyse şişenin yarısı doluydu. Bu arada çocuk susuzluğunu unutmuştu. Neşeli neşeli yürümeye başladı. Dağ o kadar güzeldi ki... Etraf yemyeşil otlarla kaplıydı. Hatta uzakta bir kuş ötüyordu. Guluk, daha çabuk tırmandığını farkedince bayağı şaşırdı.

Bir saat kadar gittikten sonra susuz olduğunu hatırladı. Tam şişeyi çıkarıp dudaklarına götürdüğü sırada birinin ağladığını duyarak etrafına bakındı. İlerideki kayaların dibinde küçük bir çocuk yatıyordu. Yüzünden susuzluktan ölmek üzere olduğu belliydi.

Guluk, çocuğun halini görünce çok üzüldü. Kendi kendine:

— "Ben biraz daha dayanabilirim," dedi. "Bu çocuğun yardımına koşmalıyım."

Bebeğin yanına çömelip su şişesini ağzına dayadı. Altın saçlı küçük kız kana kana su içtikten sonra birdenbire ayağa kalkıp gülerek uzaklaştı. Guluk, başını çevirerek, onun koşmasını seyretti. Kız gözden kaybolduktan sonra tekrar tırmanmaya başladı. O zaman kayaların üstündeki güzel çiçekleri farketti. Bunlar mis gibi kokuyorlardı. Hem güneş de yakıcı değildi. Ilık bir rüzgâr çocuğun yüzünü okşuyordu. Guluk, hayatında bu kadar mutlu olduğunu bilmiyordu. Dayanamıyarak bir şarkı söylemeye koyuldu.

Fakat bir saat daha gittikten sonra susuzluğu dayanılamıyacak bir hal aldı. Şişeyi çıkarıp baktı. Bunun içinde beş, altı damla kalmıştı. Suyu içtiği takdirde nehiri altın yapamıyacaktı. Yere oturup şişeyi de yanına koydu ve düşünmeye başladı.

O sırada hafif bir inilti duyarak başını kaldırdı. Kayaların arasında küçük bir köpek yatıyordu. Zavallıcık neredeyse susuzluktan ölecekti. İşte, Hans da dağa tırmanırken aynı köpeği görmüştü.

Guluk, yaklaşıp köpeğe dikkate baktı.Sonra biraz yukarıda kalan Altın Nehri düşündü. Aklına küçük altın kralın sözleri gelmişti:

— "Nehire üç damla su atacaksın. Ama bunu ancak bir defa

yapabilirsin."

Guluk, bunu hatırlayınca köpeğin yanından geçip gitmek istedi. Ama dayanamıyarak durdu. Zira küçük köpek acı acı inlemişti. Çocuğun gözleri doldu. Çünkü köpeğin ağzında dolaşan karıncaları görmüştü.

— "Zavallı hayvancağız... Şimdi ona su vermezsem ölecek. Dönüşte ona nehirden su getirmemin faydası yok. Onun için şimdi yardım etmeliyim."

Eğilip tekrar hayvana baktı. Köpeğin gözlerindeki ümitsiz ifade dayanılacak gibi değildi. Guluk, kararını verdi:

— "Bana kralın altını da serveti de vız gelir. Herşeyden evvel şu zavallı hayvanı düşünmeliyim." Şişedeki birkaç damla suyu da köpeğin ağzına boşalttı.

Suyu içen köpek birdenbire doğrulup kalktı. Arka ayaklarının üzerinde durarak çocuğu süzdü. O sırada şekli de değişmeye başladı.

Bir an sonra Guluk'un karşısında eski ahbabı Altın Nehrin Kralı duruyordu. Küçük çocuk gözlerine inanamadı. Bu işe çok şaşmıştı. Bir an söylemiş olduğu sözleri kralın duyup kızmış olmasından korktu.

Lâkin kral bu sözleri duymasına rağmen kızmamıştı. Bilâkis son derece memnundu. Gülümsiyerek çocuğu süzdü.

—"Sana teşekkür etmem lâzım Guluk. Ama benden korkmamalısın. O sözlerini duydum ve sana hak verdim. Yalnız neden bu kadar zamandır gelmedin? Neden o kötü kalpli ağabeylerini buraya yolladın? Mecbur kaldığım için ikisini de taşa çevirdim. Üstelik ikisi de dünyanın en sert taşları oldular."

Guluk, dayanamadı:

— "Bunu yapmaya hakkınız yoktu. Ağabeylerimden ne istediniz? Onları bıraksaydınız olmaz mıydı?"

Altın Nehrin Kralı, kaşlarını çattı:

— "Sen çok iyi niyetli ve temiz kalpli bir çocuksun. Onun için kimsenin fenalığını istemiyorsun.. Ama ben onları taşa çevirmeye mecburdum..."

— "Neden?"

— "Neden olacak ikisi de nehrime saf olmayan suları serptiler. Ben bu nehri korumak zorundayım. Kimsenin böyle bir şey yapmasına müsaade edemem. Şimdi anladın mı?"

— "Nasıl olur? O suları tapınaktan aldılar. Dünyanın en saf suyu tapınakta bulunur."

— "Olabilir." Kralın kaşları yine çatılmıştı. "Ama ölmek üzere olan birinden esirgenen su saf değildir. Bilâkis o suya kötülük dolmuştur. Bunu tapınaktan almak kâfi değil. Suyu taşıyanın da saf olması şart. Halbuki birine yardım etmek için verilen su, pis bir yerden de gelmiş olsa hemen temizlenir. Dünyanın en saf, en değerli suyu olur."

Guluk, dikkatle küçük kralı dinliyordu. Evet, bu minik mahlûk haklıydı. Altın Nehrin Kralı, birdenbire gülümsedi:

— "Artık nehrimi altına çevirebilirsin, Guluk."

— "Korkarım buna imkân kalmadı efendim. Çünkü şişede bir damla su bile yok."

Kral, gülerek ayaklarının di-

— "Artık nehrimi altına çevirebilirsin Guluk..."

bindeki çiçeklerden birini kopardı. Bunu, Guluk'un eline tutuşturdu:

— "Bu zambağın içinde üç damla var. Sen şimdi git bu çiçeği nehire at. Belki dileğin olur."

Çocuğun merakla kendisine baktığını görünce de ilâve etti:

— "Yavrum, zambağı attıktan sonra dağdan in ve Define Vadisine git. Senin yerin orasıdır."

— "Teşekkür ederim. Altın Kral." Guluk, daha sözlerini bitirmeden kral gözden kayboldu. Mavi bir bulut olup gökyüzüne yükseldi.

Guluk, tekrar yürümeye başladı. Altın Nehire gelince duraklayarak bu berrak sulara baktı. Nehir o kadar güzeldi ki. Güneşte bir bülûr gibi parlıyordu.

Çocuk, elini sallayarak çiçeği fırlattı. Zambağın içindeki üç damla şebnem sulara karıştı. Çocuk, bir iki saat orada durup nehirin altın haline gelmesini bekledi. Ama sular hâlâ elmas gibi parıldıyarak akıyordu. Guluk, nehirin altın haline gelmemesine biraz üzülmüştü. Üstelik nehirin suları çekilmeye başlamıştı.

Çocuk daha fazla beklemesinin lüzumsuz olduğunu düşünerek, ağır ağır dağdan inmeye başladı. Çünkü dostu Altın Nehirin Kralı, ona vadiye dönmesini tembih etmişti. Böyle yürürken kulağına acip sesler gelmeye başladı. Yerin altında sular çağlıyordu galiba. Define Vadisine indiği zaman bir nehir gördü. Bu tıpkı Altın Nehire benzi-

yordu.

Guluk, yaklaşıp baktı. Yerde bir oyuktan sular fışkırıyordu. Hem bunlar billûr gibi berrak ve temizdi. Sular ince kollara ayrılıp bütün vadiye yayıldılar. Guluk, gözlerine inanamıyordu. Bu ne kadar güzel bir manzaraydı.

Guluk, böyle şaşkın şaşkın bakarken kupkuru topraktan otlar fışkırmaya başladı. Yerden birdenbire yükselen ağaçlar çiçekler açtılar. Bir anda vadi çiçeklerle, meyvalarla bezendi. Renk renk kuşlar ağaçlarda cıvıldıyorlardı. Defne vadisi eski halini almıştı. Kötülük yüzünden çoraklaşan vadi Guluk'un sayesinde cennete dönmüştü.

Guluk, vadiye yerleşti. Evi bütün fakirlere açıktı. Başı sıkışan hemen Guluk'a koşuyordu. Onun evinden eli boş dönen yoktu. Ev, buğday, mısır ve türlü yiyeceklerle dolup taşıyordu. Guluk'un parası da sayılamıyacak kadar çoktu... Küçük Kral'ın söylediği gibi o nehir kendisini zengin etmişti. Bu bakımıa nehir altından da kıymetliydi.

Bu gün bile, vadide yaşayanlar, üç damla suyun düştüğü yeri yabancılara gösterirler. Nehrin suları buradan yerin altına girip vadiye inmiştir. Altın Nehrin en derin yerinde de simsiyah iki kaya vardır. Vadidekiler bu kocaman kayalara, "KARA KARDEŞLER" derler.

S O N

★ Kendinden daha iyi insanlarla arkadaşlık et!
★ Başkalarını sık sık affedin. Fakat kendinizi aslâ!.
★ İnsan, kendi ağırlığını hissetmediği gibi, kendi kusurlarını da farketmez. İyi bir insan ise, kusurlarını farkedebilen insandır.
★ Türk, temizliği ve misafirseverliğiyle tanınmıştır.
★ Bilinen düşman, bilinmiyen dosttan daha zararsızdır.
★ Türkler öldürülebilirler, fakat esir edilemezler.

Napolyon

★ Milletleri kurtaranlar ancak ve yalnız öğretmenlerdir.

Atatürk

★ Bin yıl koyunlar gibi yaşamaktansa bir yıl arslanlar gibi yaşamak çok daha iyidir.
★ Hakikî bir insan âdildir. Dürüsttür. Doğru konuşur. Kendinden küçüklere şevkâtlidir. Tembelliğe düşmandır. Kendine itimadı vardır.
★ İnsan, başına gelen her belânın kaynağını, yaptığı hatalarda aramalıdır.

Kışın evinizde çiçek yetiştirebilirsiniz

HER halde Kış günü evinizde otururken, Yazın hasretini çekiyor ve mis kokulu, güzel çiçekleri hatırlıyorsunuz. Ama üzülmenize lüzum yok. İsterseniz odanızın bir köşesinde küçük bir çiçek bahçesi yapabilirsiniz. Kendi yetiştireceğiniz çiçeklerle odanızı süsleyip renkli bir hale koyabilirsiniz. Hem çiçek yetiştirmek sandığınız kadar zor bir şey de değildir. Çiçeklerle uğraşmak hem sizi oyalayacak hem de evinizi güzelleştirecektir.

Meselâ **Kış Sümbüllerini** ele alalım :

Herşeyden evvel çiçekçiden iyi bir Sümbül soğanı almalısınız. Bundan başka dar ağızlı bir vazo, bardak veya kavanoza ihtiyaç olacak. Kavanoza bir parça mangal kömürü koyun ve ağzına kadar da su doldurun. Sonra Sümbül soğanını kavanozun

Lâle, Kar Delen, Kış Sümbülü, Zerren.

dar ağzına oturtun. Soğanın kalın kısmı aşağıya gelmelidir. Kavanozdaki suyla soğan arasında da yarım santimlik bir mesafe bırakın.

Soğanı yerleştirdikten sonra kavanozu ışık almıyacak bir köşeye koyun. Veya kahverengi kâğıttan yapılmış bir kese kâğıdıyla soğanı ve kavanozu örtün. Serin bir yerde saklayın.

Bir iki hafta sonra soğan kök vermeye başlıyacak ve bu kökler suya girecektir. Yalnız bu arada kese kâğıdını çıkarmayın. Ancak soğan filizlendikten sonra kese kâğıdını çıkarabilirsiniz. Filiz'in üç santim kadar uzamasını bekleyin. Sonra kese kâğıdını atarak kavanozu güneşli bir yere yerleştirin. Sümbülün düzgün uzamasını temin etmek için de kavanozu her gün hafifçe çevirin. Böylece bitkinin her tarafı aynı miktarda güneş alacaktır. Sümbülün pembe, mor, sarı, beyaz, eflâtun olanları vardır.

Lâleler

Evde çok kolaylıkla yetiştirebileceğiniz çiçeklerden biri de lâlelerdir. Aralık sonunda dikeceğiniz Lâle soğanları, Mart veya Nisan'da çiçek açacaklardır. Daha sonra dikilecek soğanlar ise Nisan'dan itibaren çiçek açarlar.

Çiçekçinizden alacağınız lâle soğanını orta boy bir saksıya dikin. Toprağı fazla sıkıştırmayın. Toprağın nemli olmasına dikkat edin. Hattâ lâleyi dikmeden evvel boş saksının dibine bir sıra çakıl dizmeniz ve bunun üstüne toprak koymanız daha doğru olur. Böylece lâle soğanı istediği kadar su alacak ve fazla gelen su da çakılların arasından akıp gidecektir.

Lâle soğanını diktikten sonra saksıyı karanlık bir köşeye yerleştirin. Karanlık bir yer yoksa saksının üstüne büyük bir kahverengi kese kâğıdı geçirin. Haftada bir saksıya bakın. Toprak kurumaya yüz tutmuşsa su verin. Lâle soğanı filizlenene kadar karanlıkta bırakın. Filizler iki, üç santimi bulduktan sonra saksıyı karanlıktan çıkarıp serin bir yere koyun. Filizler kalınlaşıp iyice büyüyünce saksıyı daha sıcak bir köşeye geçirebilirsiniz. Lâlenin kırmızı, sarı, pembe beyaz ve daha bir sürü renkte olanları vardır.

Zerren :

Çiçekçiden alacağınız Zerren soğanını yumuşak toprak dolduracağınız bir saksıya dikiniz. İyice sulayıp karanlık bir köşede saklayınız. Eğer evinizde karanlık yer yoksa sümbül ve lâlede olduğu gibi saksıya büyük bir kahverengi kese kâğıdı geçirin. Toprak daima nemli olmalıdır. Fazla su soğanı çürütebilir. En iyisi soğanı dikmeden saksının dibine cam kırıkları ve çakıl taşları koyunuz. Böylece fazla gelen su aşağıya süzülecek ve soğanı rahatsız etmiyecektir. Saksıyı evin en serin yerinde saklayın. Hafta da bir iki defa toprağının kuruyup kurumadığını kontrol edin. Soğan filiz verip, bu filiz üç santimi bulana kadar saksıyı karanlık yerden çıkarmayın. Sonra saksıyı serince bir yere yerleştirin. İki üç hafta geçince de güneşli bir köşeye koyun. Zerren sarı çiçekler açacaktır.

Kar Delen :

Kar delen de aynı lâle veya Zerren gibi yetiştirilir. Kar delenin çiçekleri bembeyaz olur.

Zerren, Lâle, Kar Delen, Kış Sümbülü.

İhtiyar Tavşan Kalulu'nun Hikâyeleri

ASLAN KRAL

VAKTİYLE bir ormanda büyük bir Aslan yaşıyordu. Bu aslan çok kuvvetli olduğu için ormana hakim olmuştu. Kendisini Kral ilân etmişti. Bütün hayvanlar Kral Aslandan korkuyorlardı.

Bir gün Kral Aslan kararını verdi.

— «Yaşlı hayvanların hiç faydası yok. Onlar ormanın otlarını yiyip bitiriyorlar. Bu yüzden genç hayvanlar aç kalıyor. Halbuki genç hayvanlar daima faydalıdır. Onlar kuvvetli oldukları için çalışabilirler. Benim işlerimi görürler. Evet, bundan sonra otları genç hayvanlar yemeli İhtiyar hayvanların hepsini öldüreceğim.»

Kral Aslan hemen kalkıp ormandaki bütün ihtiyar hayvanları öldürdü. Ama bu arada bir hayvan sağ kalmıştı. Kalulu adındaki ihtiyar tavşan bir ağacın kovuğuna saklanmıştı.

Bir gün Kral Aslan, ormanda uyuya kaldı. Üstelik ağzını da açmıştı. Uzun bir seyahate çıkmış olan yılan epey yo-

rulmuştu. Tam Kral Aslanın yanından geçerken onun kocaman ağzını gördü. Bunu yerde bir delik zannetti.

— «Aman ne iyi,» diye sevindi. «Çok yorulmuştum. Şu deliğe girip biraz uyurum.» Yılan, Kral Aslanın ağzından içeriye süzülüverdi.

Kral Aslan, birdenbire uyandı. Canı fena halde yanıyordu. Kükremeye başladı.

Aslan, bir çare bulamayınca bütün hayvanları yanına çağırdı.

— «Miğdeme bir yılan girdi. Bunu nasıl dışarıya çıkarabilirim?»

Hayvanlar içlerini çektiler. «Aslanlığına güvenerek bütün ihtiyar hayvanları öldürdün. Biz genç olduğumuz için bu sualin cevabını veremeyiz. Çünkü bir şey bilmiyoruz.»

Bu sözleri duyan Kral Aslan, çok üzüldü. Ne yapacağını şaşırdı.

— «Ne kadar aptallık ettim. Bilgili ve akıllı olan bütün yaşlı hayvanları öldürdüm. Şimdi benim halim ne olacak?»

Bunu duyan Kalulu'nun oğlu babasının saklandığı ağaç kovuğuna gitti. Durumu anlatınca Kalulu, kovuğundan çıktı. Ormandan bir fare tutarak Kral Aslanın karşısına dikildi.

— «Günaydın, Kral Aslan. Bundan sonra ihtiyarları öldürmiyeceğine söz veriyor musun?»

— «Evet.»

Bunun üzerine Kalulu, «O halde hemen yatıp uyu,» dedi. «Hem ağzını da aç.»

Kral Aslan hemen ağzını açıp yattı ve uyudu. Kalulu da yakalamış olduğu fareyi yere bıraktı. Fare koşmaya başladı. Yılan başını uzatıp fareyi görünce heyecanlandı. Hemen Aslanın ağzından çıkıp fareyi kovalamak için oradan uzaklaştı.

Tavşan Kalulu, yılanın çıktığını görünce Kral Aslanı dürttü.

— «Uyan Kral, uyan!»

Kral uyaninca yılanın çıktığını anladı ve hemen ağzını kapattı. Bir daha da uyurken açmamaya karar verdi. Çektiği acı onu akıllandırmıştı. O günden sonra ihtiyar hayvanlara ilişmedi.

AĞAÇKAKAN

ÇOĞUMUZ Ağaçkakanın zararlı bir yaratık olduğunu sanır. Halbuki aslında Ağaçkakan son derece faydalı bir kuştur. Ormanlarda ağaçları uzun gagalaryla delip, durmadan oyan kuşların faydalı olmalarına şaştınız galiba. Ama Ağaçkakan hakikaten insanların yardımcısıdır. Çünkü, Ağaçkakan, sağlam bir ağacı delmez. O, içinde karınca veya kurt gibi böceklerin bulunduğu ağaçlara musallat olur. Sivri gagasıyla ağacın kabuğunu kaldırarak oraya yerleşen böcekleri yer. Böylece ağacı korumuş olur.

Ağaçkakan son derece faydalı bir kuştur...

Dünyada 179 cins Ağaçkakan olduğu tespit edilmiştir. Bunlardan 22 cinsi Kuzey Amerika'da yaşamaktadır. Büyüklükleri de muhteliftir. Serçe kuşu kadar küçükleri olduğu gibi elli santim boyundakilere de rastlanır.

Ağaçkakanlar son derece süratlidirler. Bir Ağaçkakan on beş dakika içinde dokuz metre boyundaki bir camın kabuklarını temizleyebilir.

Kuşun sivri tırnaklı pençeleri adeta kıskaçlara benzer. Ağaçkakan pençeleriyle ağaç kütüklerine sıkı sıkı sarılıp kuvvetli gagasıyla vurur. Bu arada kuyruğu da bir destek vazifesini görür. Kuş hızla ağaca vururken uzun kuyruğu sayesinde dengesini muhafaza eder.

Ağaçkakanların duyma hassası çok kuvvetlidir. Onlar bir ağaca yuva yapmış olan karıncaların dolaşırken çıkardıkları hafif sesleri bile duyarlar. Birağaçta karınca veya kurt olduğunu sezen ağaçkakan, hemen yaklaşıp ağacın gövdesine gagasıyla iki, üç kere vurur. Sonra içeriden ses gelip gelmediğini anlamak için dikkatle dinlemeye başlar. Içeride av olduğuna kanaat getirince de süratle çalışmaya başlar. Bir iki dakika içinde, ağaç kabuğunu deler. Üstelik, ağaçkakan karınca yuvasını bulmak için nereden kaza-

cağını da bilir.

Ağaçkakan - lar, dakikada yüz defa başlarını ağaçlara vurabilirler. Bu onları sersemletmez. Çünkü onların gagaları son derece serttir. Kafa tasları da bir hayli kalındır. Ama ağaçkakanın en büyük silâhı dildir. Kuşun dili epey uzundur. Hattâ bazılarında dil gaganın tam dört mislidir. Ağaçta bir delik açan kuş dilini çıkararak içerideki böcekleri yalayıverir.

Bazı ağaçkakanların dilleri ise adeta dikenlidir. Kuş bu dikenler sayesinde avını yakalayıp yutar.

Bir cins ağaçkakan ise dilini bir yem gibi kullanır. Yuvalarına giren yapışkan dili bir solucan sanan karıncalar hemen bunun başına üşüşürler. Bu yüzden de dile yapışıp kalırlar.

Avlarını kolaylıkla yakalayabilen ağaçkakanlar, diğer kuşlardan daha rahat bir hayat sürerler. Yaz kış, böcek bulabildikleri için de diğer kuşlar gibi sıcak yerlere göz etmezler. Hattâ bazı cins ağaçkakanlar kar yağdığı zaman yuvalarına çekilip sonbaharda istif ettikleri fındık ve meşe palamutlarını yiyerek dinlenirler. California ormanlarında yaşıyan bir cins ağaçkakan, diğerlerinden daha becerikli ve tutumludur. Bu kuş ağaç kabuklarına muayyen aralıklarla delikler açıp her birine bir meşe palamutu yerleştirir. Böylece kışlık yiyeceğini muntazam şekilde saklar.

Ağaçkakan, karınca veya kurt gibi böceklerin bulunduğu ağaçların kabuğunu delerek, oraya yerleşen böcekleri yer ve böylece ağacı korumuş olur.

★ Nekadar fazla tahsil görürseniz, anlayış ve kabiliyetiniz ne kadar çoğalırsa, talihiniz de o nispette parlak olur.

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ

Unutkan bir çocuk musunuz?

Unutkan bir insan olmak hiç de hoş bir şey değildir. Unutkanlık insanın başına türlü işler açabilir. Acaba siz de unutkan bir çocuk musunuz? Bunu anlamak için, aşağıdaki sorulara «Evet!» veya «Hayır!» diye cevap verin. Sonra da (ters koyduğumuz) cevaplarla, verdiğiniz cevapları karşılaştırın. O zaman unutkan bir insan olup olmadığınızı çok iyi anlarsınız.

1 — Okumakta olduğunuz bir kitabın sonuna geldiğiniz zaman, baş taraftaki kısımları unuttuğunuz olur mu?

2 — Bir defa gittiğiniz yeri, aradan çok zaman geçmiş olsa bile gittiğinizde bulabilir misiniz?

3 — Uzun zamandanberi görmediğiniz bir arkadaşınızın ismini, hatırlayabilir misiniz?

4 — Kitap isimlerini unuttuğunuz olur mu?

5 — Anneniz veya babanız sizi bakkala gönderdiğinde, ısmarladığı şeylerin bazılarını almadan geri döndüğünüz oldu mu hiç?

6 — Bir dersi, ancak bir iki defa okuduktan sonra mı anlarsınız?

7 — Sınıftaki arkadaşlarınızın numaralarını aklınızda tutabilir misiniz?

8 — Evinizde bir yere koyduğunuz herhangi bir eşyanızı, tekrar giymek icap ettiği zaman şıp diye hemen bulur musunuz?

9 — Rakkamları aklınızda tutabilir misiniz?

CEVABI:

Sorulara şu şekilde cevap vermeniz lâzımdı. 1 — Hayır. 2, 3, Evet. 4, 5; 6; Hayır. 7; 8; 9; Evet.

Eğer verdiğiniz cevaplardan dokuzu da doğru ise sizde unutkanlık diye bir şey yok. Dört sorudan yukarısına doğru cevap vermişseniz unutkanlığınız normal sayılır. Eğer dört sorudan azına doğru cevap vermişseniz o zaman biraz kendinize dikkat etmeniz gerekmektedir. Zira çok unutkan bir çocuksunuz demektir.

FAYDALI bilgiler

BALIKLAR

TESTERE BALIGI

Atlantik Denizinin tropik sularında ve Doğu Akdeniz'de yaşayan Testere balığı, bir hayli iri ve oldukça tehlikelidir

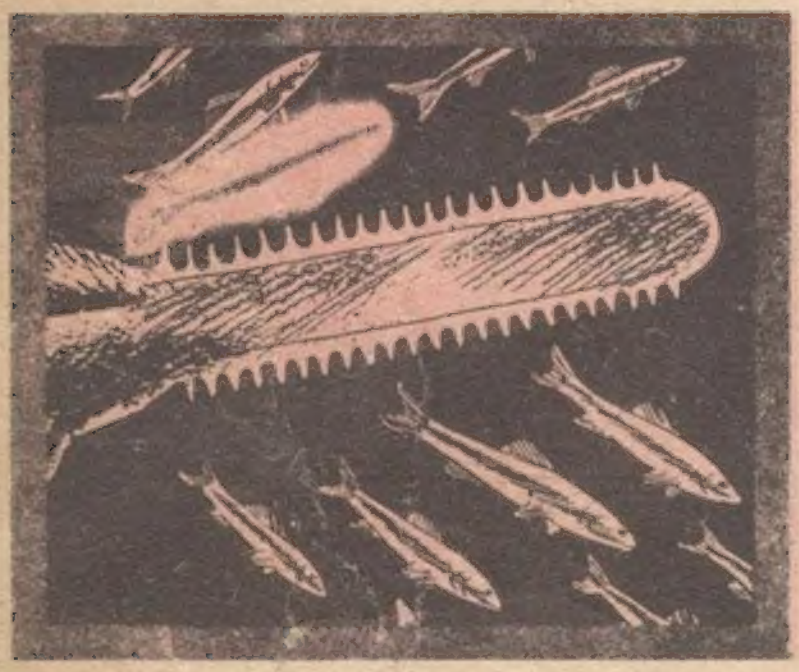

Ağzının üstünde ileriye doğru uzanan testereli bir çıkıntı bulunmaktadır. Testerenin iki tarafında ince dişler vardır.

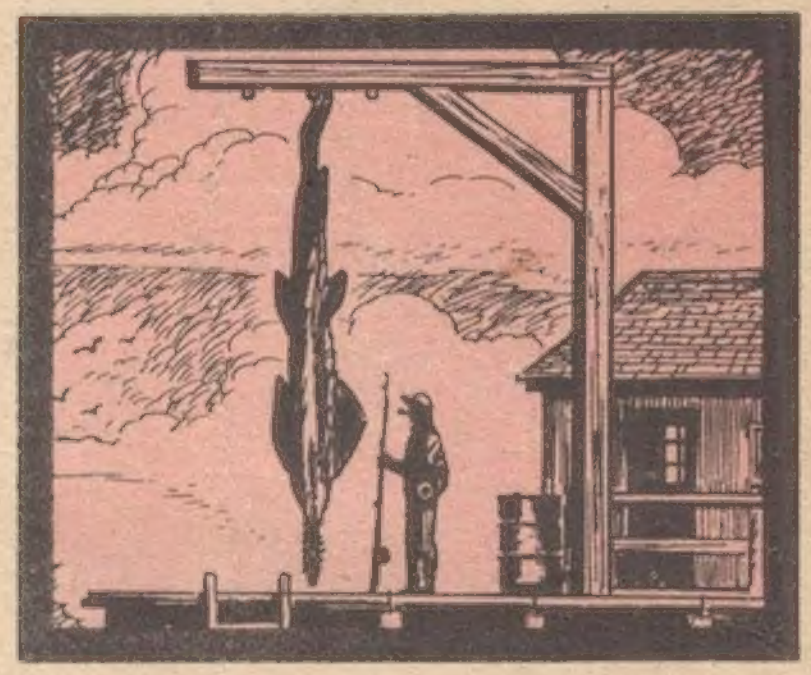

Testere balığının altı metre boyunda olanlarına rastlanmıştır. Balığın testeresi ise uzunluğunun üçte biri kadardır.

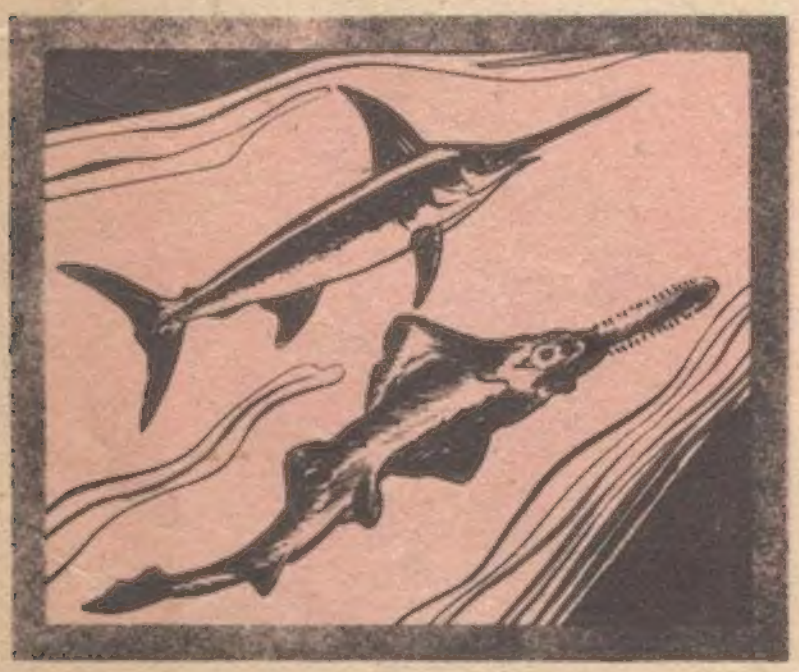

Testere balığı çok tehlikelidir ve testeresiyle düşmanını kesmeye çalışır. Kendini korumak için testeresiyle kumları kazar.

Testere balığının etini sadece Çinliler yer. Bu balıktan çorba yaparlar. Balığın testeresini de gelen turistlere satarlar.

Karaca Ofset Basımevi - Tel.: 22 58 34